

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡ 13 (133)

ΕΚΙΡΩΤΙΚΟ
Ο Όμιλος των μελών Αποφασισμένων
Σε ένα νέο μέλος
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΤΕΡΟΤΕΛΕΙΑ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Προμηθεύται της Αύτου Μεγαλειότητος του Βασιλέως της Αγγλίας Γεωργίου του Ε'.

BOVRIL

(ΜΠΟΒΡΙΛ)

Εἶνε ὁλο βωδινό-βῶδι της καλ-
λιτέρας ποιότητος - ὑπὸ μορφὴν
εὐκολοχώνευτον

Ἰδού διατὶ τὸ Μποβρίλ εἶνε τόσον δι-
γερτικὸν ὡς ζωμός, τόσον δυναμωτικὸν
ὡς τροφή, τόσον χρησίμουν εἰς τὰς μα-
γειρίσας, ἰδού διατὶ οἱ ἱατροὶ καὶ αἱ νο-
σοκόμοι τὸ ἀνα-
γνωρίζουσι καὶ
διατὶ καθε καλὴ
οἰκοκυρὰ δὲν δέχε-
ται ἄλλο τι προϊόν.

Τὸ Μποβρίλ
εἶνε ὁλο βωδινό
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
ἑδωδιμοπωλεῖα

*Μὴ ζῆτε
ἀπὸ τὰ παραστήματα
ἀπὸς "ἑνα γίγμ" - - -
ζῆτε "ἑνα
Agfa-γίγμ"*

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ
ΟΙΚΟΣ Κ. ΤΣΟΓΑΝΕΛΛΗ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ἰδρυσεν ἰδιαιτέρον τμήμα
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διδακαλία παρὰ τοῦ ἰδίου. Ἡ τελεία ἐκμάθησις εἰς 40 μὲν ἡμέ-
ρας. Ἀμοιβὴ 3.000 δρ. Εἰς τὴν αἰτοῦσαν ἀποστέλλονται λεπτο-
μερεῖς ἐδηγίαι.

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀπο-
θεματικὸν Δραχ. 111.000.000

Κεντρικὸν Πρατήριον 88, Ἀθηνᾶς 53

Οἶνοι χύμα : (λευκοί, ερυθροί, γλυ-
κεῖς, μισχοῦτοι.

Οἶνοι εἰς φιάλας : (Ἐπιτραπέζιοι, ἐ-
πιδωρτικοί, ορεκ-
τικοί, τονωτικοί.

Βέρμην ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἴνου

Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος

Παλαιὸν ἀπέσταγμα οἴνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κεντρίκ

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα
καταναλώσεως

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δε-
μασεστικῶν Ἐκμεταλλεῖς τῆς ἰδι-
αιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγη-
τοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέ-
χεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κε-
φαλληνίας 38.

Ὁρα 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.

Ἀριθ. Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν)

Ἀγοράζονται εἰς καλὴν τιμὴν
βιβλία καὶ ἐλέκκληροι βιβλιοθη-
καί. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα
μας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Μὰ εἶδες πόσο ἀ-
γαπημένα ζοῦν ὁ Μανωλάκης καὶ ἡ
Νίτσα ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Ναι μὰ ξεύρεις τὸ
γιατί ; Γιατὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἡ-
ξυπνὴ γυναῖκα καὶ δὲν ζῆτ' ἀπὸ
λίγο καὶ καινούργια φορέματα, ἀλ-
λὰ βάφει μόνη της τὰ παλαιὰ της
μὲ τὰς θαυμαστικὰς Γερμανικὰς Βα-
φὰς Ὑφανσμάτων «Αἰτί» καὶ τὰ κά-
νει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰ,
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγῃ
καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἀμ' τό-
τε τρέξω, πάρε μου μ' ἑνὶ 2 πα-
νετόνια βαφῆς «Αἰτί» μπουὰ νι-
ρός. Ἐχω δὴ τὰ παλὸν στὰ ἑμπο-
ρικὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 13

ΕΤΟΙΜ - ΠΕΡΙΟΔΟΣ 8 - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 13 (183)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2,50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙΩΓΓΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευ-
θύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτῆτην τῆς «Οἰκογενείας»
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» : Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. STROYMBOS
261 W. 85th Str New-York U.S.A. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ - Σουδᾶν δ κ.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Chetkh Soliman Pacha, Alexandrie.

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΟ ΚΑΙ ΑΡΟΥ

ΤΟ ΚΡΕΑΣ

Δὲν ὑπάρχει κρέας. Τόσον εἰς
τὰ κρεοπωλεῖα, ὅσον καὶ εἰς τὴν
ἀγορὰν, βλέπει κανεὶς ἀνηρημέ-
να κατ' αὐτὰς ὀλίγα μελανία-
σμένα καὶ κάτιστα κρέατα, τῶν
ὁποίων καὶ μόνον ἡ βῆα προκα-
λεῖ τὴν ἀπιδίαν. Ἄλλο κρέας
ἐκτὸς αὐτῶν δὲν ὑπάρχει, ὅ-
πως δὲν ὑπάρχουν οὔτε λαχανί-
κᾶ, ὅπως δὲν ὑπάρχει τίποτε γιὰ
τὰ φᾶν ὁ κοσμάκης... Ἀ! ξεχά-
σαμε, ὑπάρχει ἡ ἀγοραιομῖα, ἀλ-
λὰ αὐτὴ οὔτε τὴν πρῶτην αἰ-
σθησίνην οὔτε χωνεύεται!...

Αἱ «ΜΙΣΣ»

Ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐπροβλέψαμεν
ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἐξαγματο-
ποιήθη. Ὅλοι αἱ ἑλληνικαὶ πό-
λεις, ὅλοι αἱ κομποπόλεις καὶ τὰ
χωρία, ὅλοι οἱ συνοικισμοὶ καὶ αἱ
συνοικίαι ἀνεκέρησαν τὰς «βασι-
λίσσας» των, τῶν ὁποίων αἱ φωτο-
γραφίαι παραλαμβάνουν ἀτελείωτοι
ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ καθημερινοῦ
τύπου. Ἐτοὶ ἐξηγήθη πᾶσι τὸ
πρόβλημα, γεωγραφικῶς τοῦλάχισ-
τον. Γι' αὐτὸ, γὰρ νὰ μὴν τελειώ-
νῃ τὸ γλῆντι, θὰ ἐπροτείνωμεν νὰ
ἀνακηρυχθῶν καὶ «μίσσ» κατ' ἐ-
παγγέλματα, δηλαδὴ νὰ ἐκλεγῶν
αἱ βασίλισσαι τῶν ὑπηρετιῶν, τῶν
παιντριῶν, τῶν ἀγροφυλάκων, κλπ.
Τώρα κατὰ πόσον τόσον αἱ κλέ-
πτει, ὅσον καὶ αἱ τελευταῖαι «μίσσ»,
θὰ ἔχουν σχέσηιν μὲ τὴν καλλονὴν,
αὐτὸ εἶνε μὴς-τῆριον!...

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ»,
ἔγκλημα πρωτοφανοῦς θρηωδίας,
ἀποδεικνύει διὰ οἱ ὁμοιοὶ γεροντικοὶ
ἔρωτες εἶνε πᾶσι ἐπικίνδυνον ἀπὸ
τοὺς νεανικοὺς. Ἀν ἦτο εἰκοσαετής
ἡ ἀτυχὴς Θαλασσίου καὶ ἐρωτεύε-
το τὸν ἀπαίσιον δολοφόνον της, ἀ-
σφαλὲς τὸ εἰδυλλίον της δὲν θὰ τῆς
ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν της, θὰ τὴν ἀ-
γαποῦσε ἴσως καὶ ἐκείνος θὰ ἐνυμ-
νοῦντο ἴσως, καὶ θὰ ζοῦσαν εὐτυ-
χησμένοι χωρὶς τὸ μοῖρατον κούτσου-
ρο τοῦ ἀηρέου τοῦ Σάχη καὶ τῆς
τερματιστῆς τῶν οἰκτρῶν τῆς ἡμέρας
της... Δυστυχισμένον γῆρας, ὅχι μόνον
σὲ θεωροῦν ὡς παραπεταμένο
κούτσουρο τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ σὲ
σκοτάνουν μὲ κούτσουρα, ὅταν ἐρω-
τεύσῃ!...

ΠΕΝΝΙΕΣ

Νὰ καὶ μιὰ μετεωρολογικὴ προ-
φητεία, γὰρ τὴν πραγματοποιοῦν
τῆς ὁποίας δὲν σὰς ἐγγυόμεθα : Θὰ
ἔχομεν. ἐντὸς ὀλίγου, καὶ νέαν ἀ-
γορὰν ἀπιδρομῆς ἀντικυκλῶν, μο-
λονότι εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τὸν
Ἀπρίλιον.

— Ἡ προφητεία αὕτη ὁφείλεται
στὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκο-
πείου κ. Αἰγινήτην, ὁ ὁποῖος τὴν ἀ-
νεκοίνωσεν ἡμεμισήμας εἰς φίλον
λόγιον.

— Ἡ ἀμυγδαλίς τῆς Ἀττικῆς ἐ-
ξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀκόμη ἀνθι-
σμένες, ἀν καὶ συνήθως τὰ ἀνθὶ
τοὺς μαραίνονται κατὰ τὰ τέλη
Φεβρουαρίου.

— Ἡ κα-
θυσ τερη-
μένη αὐ-
τῇ ἀνθη-
σὶς τους,
ὁφείλεται
στὴν πα-
ρά τα αἰ-
ν τοῦ παγε-
ροτάτου ἐ-
φειν οὐ
χειμῶνος,
χάρει εἰς
τὸν ὁποῖο
κανένα χε-
λιδόνη δὲν
ἐσπείθη-
σεν ἀκόμη τὸν Ἀττικὸν οὐρανόν.

— Νέος ποιητὴς δημοκτενὴς κατ'
αὐτὰς εἰς φιλολογικὸν περιοδικόν
μετάφρασιν ποιήματος «Ἐλβετογᾶ-
λου ποιητοῦ, τὸ ὅποιον, πρὸ ἑτῶν,
μετέφρασε καὶ κάποιος ἄλλος Ἑλ-
λην ποιητὴς, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον
ὅτι δὲν τὸ παρουσίασεν ὡς μετά-
φρασιν, ἀλλὰ ὡς πρωτότυπον.

— Ἐθεωρήθη μάλιστα τότε ὡς
ἑνὰ ἀπὸ τὰ καλύτερα ποιήματα του.
Δυστυχῶς ὁμοῦ «οὐδὲν κερπτόν, ὃ
μὴ φανερόν γενήσεται! » Ἐτοὶ ἡ λο-
γοκλοπία, ὅστερ' ἀπὸ τόσα χροῖνα,
ὁποκαλύπτεται σήμερα.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μεταξὺ ἐρωτευμένων. (Σαρακο-
στιανόν).

— Ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω, πο-
λυ ἀγαπῶ ἐν ἡ-
μου...

— Δὲν κάνει,
χρυσέ μου, γιατί
εἶνε σαρακοστή.

— Ἐ, τότε
ἀφῆσέ με νὰ
φιλήσω τίς... ε-
λ ἡ ἐξ σου!...

— Ὁ Κατεφυγ-
μένος

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ

ΚΑΙ ΚΡΥΑ - ΚΡΥΑ

Ὁ Γαστὼν πηγαίνει νὰ δῇ ἑνὰ
τοκογλύφον, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει δο-
σοληψίαν. Τὸν βρίσκει νὰ γράφῃ
μιὰ ἐπιστολὴν εἰς ἑνὰ πελάτη του,
ποῦ εἶχε φυλακισθῇ γὰρ μιὰ
κλοπῇ.

— Μὰ! τί βλέπω! ἀνεφώνη-
σε ὁ Γαστὼν ὅταν, γέροντας πά-
νω ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ τοκογλύ-
φου, διόβασε τὴν πρῶτην γραμ-
μὴν. Γράφει σ' αὐτὸν τὸν λο-
ποδύτη καὶ τὸν
προσφο-
ρεῖς : «ἀ-
ξί ὅτι με
Κύριε;

— Τί
ἤθελες νὰ
τοῦ πᾶ;
ρώτης ὁ
τοκογλύ-
φος.

— Ἀ-
πλούστα-
τα : «ἀ-

γαπητὴ συνάδελφε».

Ὁ Τοτὸς κυττάζει σοβαρῶς τὸ
πορτραῖτο τῆς γυναικὸς του, κρε-
μασμένο στὸν τοῖχον.

— Αὕτη εἶνε ἡ γυνὴ σου,
χρυσέ μου, τοῦ λέει ἡ μητέρα
του.

— Πέθανε ἡ γυνὴ, μαμὰ ; τῇ
ρώτησε ὁ Τοτὸς.

— Ναι. Εἶνε στὸν οὐρανόν.
Τὸ μεσημέρι, εἶχανε καλεσμέ-
νους στὸ τραπέζι. Οἱ ἐπισκέπται
ἔμειναν καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν
ἐξυπνάδα τοῦ Τοτοῦ. Σὲ μιὰ
στιγμὴ ἡ

ΕΝΑΣ ΘΛΙΒΕΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πόσες ώρες ασχολούμεθα με το κάθε τι σ' όλο το διάστημα της ζωής μας. Ένας 80ετής Βιεννέζος πού έκανε την στατιστική της ζωής του. Ένας απογοητευτικός απολογισμός. Οι εσφαλμένοι υπολογισμοί της ώρας. Η εργασία και ο ύπνος καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα της ζωής μας. Πόσον καιρό είμαστε έρωτευμένοι. Το γέλιο δεν παίρνει παρά μία μέρα κι' οι στενοχώριες έξη χρόνια.

Βάλσιμο παπουτσιών : 39 ημέρες

στατιστική της ζωής σας ; Να υπολογίσετε δηλαδή πόσες ώρες κοιμάσθε, πόσες ώρες τρώτε, πόσες εργάζεσθε ; κλπ. Ασφαλώς όχι. Και όμως ένας Βιεννέζος έκατσε κ' έκανε μια τέτοια στατιστική της ζωής του, της οποίας τα συμπεράσματα είνε θλιβερώτατα και απογοητευτικώτατα για το βασανισμένο και κακομοιριαμένο ανθρώπινο γένος. 'Απ' τη στατιστική αυτή αποδεικνύεται ότι οι άνθρωποι παιδεύονται σ' όλη τους σχεδόν την ζωή για να κερδίσουν ελάχιστες ώρες απολαύσεως και χαράς.

Ο Βιεννέζος πού έκανε την στατιστική της ζωής του, είνε ήδη ηλικίας 80 ετών, και έπι δολόκληρες δεκαετηριδες εσημείωνε λεπτομερέστατα όλα όσα έκανε κατά το διάστημα της 80ετίας και της νυκτός σημειώνοντας συγχρόνως και το χρόνο που δαπανούσε για κάθε του πράξη.

Όταν συνεπλήρωσε το δγδοκάσιο του έτος έσυρε από κάτω από τους λογαριασμούς του μια γραμμή και έβγαλε το άθροισμα των υπολογισμών του.

Παρ' όλο που το πράγμα αυτό θά θεωρηθ' ως ζουζούλια και ο άνθρωπος που το έκανε ως έξωφρενικός, μοιταταίτα οι υπολογισμοί του Βιεννέζου στατιστικού είνε σοβαρώτατοι και διδασκωτικοί. Μας διδάσκουν πόσο μερικώς φορές είμαστε υπερβολικοί στον υπολογισμό του χρόνου και πόσο άλλες φορές τον υπολογίζουμε λιγώτερο απ' ότι πράγματι είνε. 'Ετσι πχ. πόσοι πατέρες δεν λένε : « Όλη μου την ζωή θά παιδεύουνται γι' αυτά τα παληόπαιδα » ενώ πραγματικώς στην γδοηκονταετή ζωή τους δεν διαρκεί όλος ο παιδεμός τους για την ανατροφή των παιδιών του, παρά ένα μόνον μήνα.

Και πότες πάλι κυρίες δεν λένε : « Ε-τοιμ άστηκα μέσας δυό λε-ατά », ενώ πραγματι-κά απεπαύ-μαζαν τον

εαυτό τους επί μία και πλέον ώρα μπρός στον καθρέφτη. 'Ας δούμε τώρα και την στατιστική του Βιεννέζου.

Η ζωή μου ως σήμερα είνε
30 έτη
Δηλαδή 29,220 ημέρες.
701,230 ώρες
42,076,800 λεπτά

Και κατά την ζωήν αυτήν. Κοιμήθηκα επί 26 έτη 312 ήμερ. 18 ώρες. 'Εργάσθηκα επί 21 έτη 95 ήμερες 14 ώρες. Συγχίστηκα επί 6 έτη 116 ήμερες 14 ώρες. 'Εφαγα επί 15 έτη 346 ήμερες 5 ώρες. Περίμενα επί 5 έτη 302 ήμερες 16 ώρες. 'Ημουν έρωτευμένος επί 4 έτη 39 ήμερες 8 ώρες. Βγήκα στο ύπαιθρο για ν' αναπνεύσω επί 4 έτη 12 ήμερες 15 ώρες. Ταξίδεψα επί 3 έτη 273 ήμερες 18 ώρες. Διέβασα έφημερίδα επί 1 έτος 243 ήμερες 7 ώρες. Ξυρίστηκα επί 228 ήμερες 2 ώρες.

Πλήρωνα επί 140 ήμερες 14 ώρες. 'Υπέγραφα επί 42 ήμερες 23 ώρες. 'Εβραza τα παπούτσια μου επί 39 ήμερες 19 ώρες. Κότταξα το ρολόι μου επί 30 ήμερες 9 ώρες. 'Εκλεισα την πόρτα μου επί 29 ήμερες 4 ώρες. Μάλωσα τα παιδιά μου επί 26 ήμερες 14 ώρες. Βούτηξα την πέννα στο καλαμάρι επί 21 ήμερες 13 ώρες. 'Εδεσα την γραβάτα μου επί 18 ήμερες 12 ώρες. Παρηκολούθησα θεατρικές παραστάσεις επί 16 ήμερες 6 ώρες. Σφουγγίσα τη μύτη μου επί 13 ήμερες 8 ώρες. 'Αναψα το τσιγάρο μου επί 12 ήμερες 16 ώρες. 'Εφαξα να βρω το κομπλι του κολλάρου μου επί 6 ήμερες 21 ώρες. Καθάρισα τα γυα-

Στενοχώρια 6 χρό-νια 116 ήμερες.

Ταξίδια : 3 χρόνια, 273 ήμερες.

νομε καθ' μέρα ή κάθε λί-γο, όπως π. χ. το ξύρισμα, το βάσιμο των παπουτσιών, το κλείσιμο της πόρτας κ.λπ.

Έκείνο δε που πρέπει να μάς προκαλέση φρίκη είνε το γεγονός ότι καθ' όλη την γδοηκονταετή ζωή του ένας άνθρωπος δεν γεννάει παρά μόνον το διάστημα μιας μιάς ήμέ-

λιάς μου επί 5 ήμερες 1 ώρα. Χασμουρήθηκα επί 4 ήμερες 2 ώρες.

Φώναξα « ξοι » στον σκύλο μου επί 2 ήμερες 14 ώρες. Γέλασα επί 1 ήμερα 22 ώρες.

Καθώς βλέπουμε από την θλιβερή αυτή στατιστική τον περισσότερο καιρό της ζωής μας τον ξοδεύουμε στον ύπνο και στην εργασία. 'Επίσης ή στενοχώριες μας διαρκούν ένα δολόκληρο χρόνο περισσότερο από το διάστημα που καταναλί-σκουμε για να ικανοποιήσουμε τ' ν' άθλιο στό-μαχό μας. 'Επίσης ή ώρες της άνωμνης είνε πολύ περισσότερες από τις ώρες που διυθένουμε στον έρωτα. 'Ισως για να βγί' αληθινή ή γαλλική παροιμία πού λέει ότι « δεν είνε κανείς εδύτης παρά περιμένον-τας να γίνη ». 'Εκείνο λοιπόν που λέν ότι ή ζωή κυβερνάται από πείνα κι' από τον έρωτα κάνουν μεγάλο λάθος, γιατί τα δύο αυτά πράγματα δεν αποτελούν παρά μόνον το εν δέκατον έκτον, το πολύ το εν είκοστόν, της ζωής μας. Πολύ περισσότε-ρο καιρό μάς κλέβουν ή διάφορες η-κροασχολίες που συ-νήθως δεν τις λογα-ριάζουμε, και που πρέπει να τις κά-νουμε καθ' μέρα ή κάθε λί-γο, όπως π. χ. το ξύρισμα, το βάσιμο των παπουτσιών, το κλείσιμο της πόρτας κ.λπ.

Έκείνο δε που πρέπει να μάς προκαλέση φρίκη είνε το γεγονός ότι καθ' όλη την γδοηκονταετή ζωή του ένας άνθρωπος δεν γεννάει παρά μόνον το διάστημα μιας μιάς ήμέ-

ρας. Και καταλήγει κανένας στο συμπέρασμα. 'Αξίζει να εργάζεται κανείς 21 χρό-νια, να στενοχωριέται 6, και να παιδεύεται σ' όλη του την ζωή για να γελάση μόνον μία ή-μέρα ; ...

ας. Και καταλήγει κανένας στο συμπέρασμα. 'Αξίζει να εργάζεται κανείς 21 χρό-νια, να στενοχωριέται 6, και να παιδεύεται σ' όλη του την ζωή για να γελάση μόνον μία ή-μέρα ; ...

Χ. Ομολογώ : 4 ήμερες 2 ώρες

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΑΤΟΙ ΕΜΠΡΗΣΤΑΙ

Η 'Αμερικανική ασφαλιστική εταιρεία έδω και κάμποσον καιρό δεν ελποφόρηναν να πληρώ-νουν αποζημιώσεις σε πελάτες των, των οποίων εκαίνοντουσαν τα σπίτια ή τα μαγαζιά, από ξαφνικές πυρκαϊές. Το περιεργό σχε-τικό ήταν ότι ή περισσότερες απ' τις πυρκαϊές αυτές ωφείλοντο σε γάτες, ή όποιες αναποδο-γυρίζαν λάμπες αναμμένες, καμινέτα ή γκαζιέρες. Η ανεξήγη-τη αυτή συμπεριφορά έκίνησε την περιέργεια του διευθυντού μιας εταιρείας, ο όποιος έβαλε μερι-κούς έπιτηδείς ντεντεκτιβ να κάνουν συστηματική έρευνα και να εξακριβώσουν τι συμβαίνει. Και ή έρευνα πού έγινε απέκα-λυψε ένα καταπληκτικό γεγονός.

Ότι κάποιος έμπορος γάτων και σκυλλιών εξακούσε τις γά-τες του ν' αναποδογυρίζουν τις λάμπες και τα καμινέτα για να προκαλούν πυρκαϊές και τις που-λούσε κατόπιν στους ενδιαφερο-μένους αντί 150 δ. λαρίων τη μιά... Φυσικά και ο έμπορος και οι άγορασταί του συνελήφθησαν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τίποτα στον έρωτα δεν είνε κοντό ή αξιολόγιστο.

— Όταν δώ έναν έρωτευμέ-νο θά έλεονολογή έναν λογικό άνθρωπο, μου φαίνεται σαν να βλέπω έναν άνθρωπο πού διαβάζει παραμύθια και χοροιδεύει εκ είνον

που δια-βάξει ι-στορία.

— Όποιος δεν αγαπήσε γυναικα μισεί ό-λον τον κόσμο.

Σύρισμα 298 ήμερες.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΙ' ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μια κραυγή ακούστηκε μέσα στ' σκοτάδι :

— 'Εδω ! ... 'Εδω ! ... 'Ελστε πρὸς τὰ 'Εδω ! ...

Ήταν ένα απόσπασμα Ναπολιτά-νων στρατιωτών ! ...

Οι τρεις φυγάδες έτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τους. Σὲ λίγο έφτασαν ξοπίσω τους και οι λησται. Το συναπάντημά τους με τους στρατιώτες ήταν τόσο ξαφνικό και τόσο απότομο, ώστε έ-πεσαν οι μὲν πάνω στους δὲ και πιά-στηκαν στὰ χέρια ...

Πιστόλια βρόντησαν μες στὸ σκοτά-δι, μαχαίρια άστραφταν, βλαστήμη-κα και βογγητά γέμισαν τὸν αέρα ! ...

Είχε άρχίσει ένα άγριο και φρικάλος μακελειό !

Ο Σεβαστιάνο πολέμοισε με τοὺς στρατιώτες έναντιον των πρώην συ-ναδέλφων του. Ο Λεονέλ και ο 'Αρ-μάνδο έπίσης.

Οι λησται άρχισαν νὰ υποχωροῦν. Τὴν ίδια αὐτὴ στιγμή ο 'Αρμάνδος έ-λιποθύμησε.

Η αίμοραγία απ' τὴν πληγὴ τοῦ ποδὶός του τὸν εἰχε εξατλήσει.

Ο Σεβαστιάνο τὸ ἀντέληφθη. 'Ε-τρεξε κοντὰ του, τὸν σήκωσε στὴν ἀγκυλιά του και τὸν πήρε πρὸς πέρα απ' τὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς. Τὸν ἀ-κούμπησε ἐκεῖ στὰ γόνατά του, τὸν σκέπασε με τὸν μανδύα του κι' ε-μείνε άγρυπνος κοντὰ του, με τὸ πι-στόλι στὸ χέρι ...

Ο Λεονέλ δὲν εἰχε ἀντελήφθῃ τί-ποτε. Ο φιληγους αὐτὸς άνθρωπος εἰχε μεθύσει μέσα στὸ γαλασμο τῆς συμπλοκῆς, εἰχε γίνῃ θηρίο και πο-λεμῶνας στὴν πρώτη γραμμὴ ! ...

Έξαφνα κύτταξε γύρω του. Δὲν εἶδε τὸν 'Αρμάνδο και ἀνησύχησε. Οὐτὸς ο Σεβαστιάνο ήταν ἐκεῖ.

— 'Αρμάνδο ! ... 'Αρμάνδο ! ...

φώναξε.

Βλέποντας ο Λεονέλ ὅτι κανείς δὲν τοῦ ἀπαντούσε, άρχισε νὰ καλῇ τὸν Σεβαστιάνο. Σὲ λίγο άκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ληστῆ. Προχώρησε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο και βόηξε τὸν Σεβα-στιάνο νὰ κρατῇ στὴν ἀγκυλιά του τὸν 'Αρμάνδο. Ο Λεονέλ εἰσπράξε.

— Τὸν σκέπασαν ! φώναξε.

— Όχι, ἀπάντησε ο ληστής. Εἶνε ἀλαφρώς χυπνέμενος. Όπου νάναι θά ξελιγοθυμήσει. Πρέπει νὰ φύγουμε ά-μέσως ἀπὸ δὼ. Τὸ αίματοκύλισμα θά συνεχισθῇ ἴσως. Οι λησται θά ἐνισχυ-θοῦν ἀπὸ τοὺς χωρικούς των πέριξ. Πρέπει νὰ ξεφύγουμε και γιὰ ἕναν ἀκόμα λόγο. Γιὰ ν' ἀποφύγουμε τίς ἀνακρίσεις και τίς άλλες σχετικῆς ἐ-νοχλήσεις ἐκ μέρους των αρχῶν.

— Έχεις δίκιο, νὰ φύγουμε. Ο 'Αρμάνδος θύωσε ; ...

— Νά, κύτταξε, συνέχεται ! ...

Πράγματι ο 'Αρμάνδος εἰσένεαζε κι' ἀνείχε τὰ μάτια του.

— Φερνάνδη ! ... 'Αγάπη μου ! ...

φίλῳσε.

Μὰ ο Σεβαστιάνο δὲν τοῦδωσε καμμιά ἀπάντησι. Τὸν σήκωσε στὴν ἀγκυλιά του και τράβηξε πρὸς μέ-σα στὸ σκοτάδι. Ο Λεονέλ τὸν ἀ-κολούθησε.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέ-

νοῦμε ἐπάνω σὲ ληστὰ, ἢ σὲ χωρο-φύλακα ; ρώτησε τὸν ληστῇ.

— 'Ελπίζω όχι.

Πεζοπόρησαν ἔτσι ὡς μιά ὥρα. Σὲ λίγο έφτασαν μπρὸς σὲ μιά ἐρμωμέ-νη καλύβα. Μπήκαν μέσα. Έδεσαν καλύτερα τὸ τραῦμα τοῦ 'Αρμάνδου και τοῦδωσαν νὰ πῇ μερικὲς ρουφη-ξιές κονιάκ. Έξαφνα ἡ καρδιά τους σφίχτηκε. 'Ακουσαν ἔξω καλπασμό αλόγου.

— Τὴν πάθαμε ! μουρμούρισε ο λη-στής.

— Θεέ μου ! τραύλισε ο Λεονέλ. Νά εἶνε λησται ;

Λησται ἢ χωροφύλακες τὸ ἴδιο κά-νει. Στάσου νὰ πᾶς νὰ δῶ ...

Ο Σεβαστιάνο σύρθηκε με τὴν κοι-

τούσε ἐπάνω σὲ ληστὰ, ἢ σὲ χωρο-φύλακα ; ρώτησε τὸν ληστῇ.

— 'Ελπίζω όχι.

Πεζοπόρησαν ἔτσι ὡς μιά ὥρα. Σὲ λίγο έφτασαν μπρὸς σὲ μιά ἐρμωμέ-νη καλύβα. Μπήκαν μέσα. Έδεσαν καλύτερα τὸ τραῦμα τοῦ 'Αρμάνδου και τοῦδωσαν νὰ πῇ μερικὲς ρουφη-ξιές κονιάκ. Έξαφνα ἡ καρδιά τους σφίχτηκε. 'Ακουσαν ἔξω καλπασμό αλόγου.

— Τὴν πάθαμε ! μουρμούρισε ο λη-στής.

— Θεέ μου ! τραύλισε ο Λεονέλ. Νά εἶνε λησται ;

Λησται ἢ χωροφύλακες τὸ ἴδιο κά-νει. Στάσου νὰ πᾶς νὰ δῶ ...

Ο Σεβαστιάνο σύρθηκε με τὴν κοι-

πίσω του, ξεφώνισε χαρούμενα, ἄριστε τὸ ὅπλο νὰ τῆς πέση ἀπὸ τὰ χέρια και εἰχτηκε στὴν ἀγκυλιά τους.

Η συγκίνησίς τῆς ήταν μεγάλη. Νόμιζε πὸς ονειρεύεται.

Ο 'Αρμάνδος, βλέποντάς τὴν εἰ-ξαιρετικὰ γλωμὰ και καταβεβλημένη, τὴν έβαλε νὰ καθήση και καθήσε κοντὰ τῆς. Εἶχαν τόσα νὰ πουν ! ...

— Πὸς βρίσκεσαι ἐδῶ, ἀγάπη μου ; τὴν ρώτησε.

Η Φερνάνδη τοῦ διηγήθηκε τότε πὸς έφυγε ἀπὸ τὸ μοναστήρι, γιατί ἀντελήφθη έξαφνα ὅτι διέτρεχε ἐκεῖ κάποιον κίνδυνο. Τί ἀκριβῶς δὲν μπο-ρεσε νὰ καταλάβῃ. Πάντως τὴν τε-λευταία νύχτα εἶδε ὑπόπτους κινή-σεις ἔξω ἀπὸ τὴ μονή, άκουσε τὸ ὄ-νομα τοῦ 'Εωσφόρου, ἀντελήφθη μιά μνηστὴρ νὰ κρυφομπαλῇ μ' ἕναν ὑπο-πτο. Όλα αὐτὰ τὴν τρόμαξαν. Καὶ ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ τὴν πιάσουν σαν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα, πήδησε ἀπὸ ἕνα παράθυρο και γύρισε στὸ ξενοδο-χείο, ὅπου νομίζει πὸς εἶνε πρὸς ἀσφα-λῆς. Όλη νύχτα δὲν κοιμήθηκε. Πα-ραφύλαξε μετὸ πιστόλι στὰ χέρια, ἀποφασισμένη νὰ σκοτώσῃ ἐκεῖνον πὸς θά τὸλμούσε νὰ τὴν πλησιάσῃ με κα-κὸς σκοπό.

Ο 'Αρμάνδος κατάλαβε άμέσως ἀπ' τὴ διήγησίς τῆς τί συνέβαινε. Ο 'Εωσφόρος εἰτοιμάζταν, φαίνεται, νὰ τὴν ἀσπάζῃ διὰ τῆς βίας. Ο Θεός ε-μὼς δὲν άφισε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἔγ-κλημα. Καὶ νὰ πὸς ήσαν τότε ὅλοι σῶοι και ασφαλεῖς ...

— Καὶ σύ, ἀγάπη μου, πὸς γλύ-τωσες ἀπὸ τοὺς κακούργους ; ρώτησε ἡ Φερνάνδη τὸν 'Αρμάνδο.

Ο 'Αρμάνδος τῆς διηγήθηκε με λί-γα λόγια τὰ τῆς ἀποδράσεώς των, χω-ρίς νὰ τῆς πῇ λέξι γιὰ τὸ βωμολο-κό πάθος πούχε γι' αὐτὴ ο 'Εωσφόρος. Όταν ἡ Φερνάνδη άκουσε τὰ πρὸ τραυματισμοῦ τῆς Δώρας, ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφιαν. Σήκωσε τὰ ὡρὰ τῆς ἡπτά ἡπλά και φίλησε :

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ ! ...

— Ένας μήνας πέρασε μετὰ τὰ γεγο-νόνα πὸς διηγήθήκαμε παραπάνω. Ο 'Αρμάνδος κι' ἡ Φερνάνδη γύρισαν πρὸς Παρίσι. Παντρεύθηκαν και ζοῦν πρὶν εὐτυχισμένοι ...

Η Δώρα, θανάσιμα τραυματισμένη ἀπ' τὴ Ζικινέττα, πέθανε μετὰ μιά ε-βδομάδα, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νεα-πόλεως. Ο Ζαλίσκι, ο 'Αρδύχ και οι περισσότεροι ἀπ' τοὺς συμμετοχὰς τῆς συνελήφθησαν. Στὴ Νεάπολι συνέλη-φθη τὴν ἐπομένη τῇ- ἀποδράσεως τοῦ 'Αρμάνδου ἀπ' τῇ σπληνί κι' ο 'Εω-σφόρος, ο όποιος κρεμάστηκε με δε-καεῖ άλλους συνεχόνους του ...

Η περίφημη κληρονομία, γιὰ τὴν ὁποία διεπράξε ἡ Δώρα τόσα εγκλή-ματα, περιήλθε στὸν 'Αρμάνδο και στὴ Φερνάνδη. Ο Σεβαστιάνο πῆρε κι' αὐτὸς τὸ μεριδίο του ...

Γιὰ τὸν Μαύρο Βρυκόλακα κανείς δὲν άκουσε πρὶν νὰ γίνῃται λόγος. Τί ἀπέμεινε ; Πὸς τράβηξε ; Εὐαναγ-ρίας στὰ λημέρια του ; Μυστήριο ! ...

ΤΕΛΟΣ

Η Φερνάνδη περιμένει με τὸ πιστόλι στὸ χέρι ! ...

λιά ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Ο Λεονέλ δὲν άκουσε καλά. Δὲν ήταν λοιπόν τὸν περιέμενε με χτυποκάρδι. Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα κι' έξαφνα ἡ Φερνάνδη, γιὰτί γύρισε μόνη στὸ ξενοδοχείο :

Τρομερὰ ἀνησυχας ο 'Αρμάνδος, ἀ-διαφορώντας γιὰ τὴν πληγὴ του, ε-τρεξε ν' ἀνέβῃ στὸ δωμάτιο τῆς μνη-στῆς του.

Μόλις άνοιξε τὴν πόρτα, εἶδε καί- πὸς τὸν κατέπληξε ...

Ορθη στὴ μέση τοῦ δωματίου ἡ Φερνάνδη κρατοῦσε ἕνα πιστόλι στὸ χέρι, άκούμπώντας τὸ σ' ἕνα καβί-σμα, εἰτοιμὴ νὰ πυροβολήσῃ. Όταν εἶ-δε τὸν 'Αρμάνδο και τὸν Λεονέλ ε-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΕΓΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Όταν εφύγαμε για την Έλβετία, αυτός μαζί με τον καθηγητή Μορίαν, που μας παρηκολούθησε κι' ήταν αυτός χωρίς άλλο που μου έριχνε τους εγκολώνους όταν εγγλύτωνα από το γκρεμό του Ρέιςεμπάχ.

«Όπως θα το καταλαβαίνετε και συ, κατά τη διάρκεια της διαμονής μου στη Γαλλία διάβαζα τις εφημερίδες με τη μεγαλύτερη προσοχή, προσπαθώντας να βρω την ευκαιρία, ή όποια ή μου τον έριχνε στα χέρια μου. «Όσο αυτός ήταν ελεύθερος, ή ζωή μου στο Λονδίνο διέσχιζε τους μεγαλύτερους κινδύνους. Μέρα και νύχτα θα μ' απειλούσε αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος, αλλά η γρήγορα, θα εύρισκε την καταλληλή περίπτωση να με χτυπήσει. Τι μπορούσα να κάνω; Μου ήταν αδύνατο να τον σκοτώσω, χωρίς να ύπαρξη καμιά αποδεδειγμένη κατηγορία εναντίον του, γιατί τότε εγώ θα πήγαινα αντί αυτού στη φυλακή... Όχι και σ' αυτός δικαστικός αρχάς μπορούσα να καταφέρω, γιατί δεν θα έκαναν καμιά έννοια, σπριζόμενες σε μια άλλη ύποψια μου... Ήμουν λοιπόν χωρίς όπλα απέναντί του, με άλλους λόγους ανίσχυρος... Άλλα παρακολουθούσα στις εφημερίδες όλες τις εγκληματικές υποθέσεις, έζωντας ότι μια μέρα ή τον ανέκαλυπτα ανακατεμένο σε κάποια απ' αυτές. Έπαυσα να κοιμώμαι.

«Όταν λοιπόν είχα αποφασίσει να τον σκοτώσω, ήμουν βέβαιος ότι ο δολοφόνος ήταν ο συνταγματάρχης Μόραν, ο οποίος, αφού έπαιξε μαζί του χαρτιά στη λέσχη, τον συνόδευσε ως το σπίτι του κι' εκεί τον εκόκτωσε, πυροβολώντας έναντι του με το παράδοξο όπλο του από το άνοιχτο παράθυρο. «Η σφαίρες μόνο, ή όποιες βρέθηκαν στο δωμάτιο του θύματος, έφθαναν για να περάσουν στο στένι στο λαϊκό του συνταγματάρχου Μόραν.

«... Μόλις τα έμαθα από τον τύπο όλ' αυτά, έπεσαν να με επιστρέψω στο πρώτο βαπόρι στην Άγγλια... Δεν έδρασα την ώρα να φτάσω... Καθόμουν διαρκώς στο κατάστρωμα και κύταλα με τα κιάλια τις άκτες... Μα στο καράβι, αν και είχα μεταπαισθεί με περιηγητή, ένας από του ανθρώπους που συνταγματάρχου μας μ' ανεγνώρισε... Κατάλαβα αμέσως ότι ή έπευσε να ανακινώσθαι στον κύριο του την άριζή μου. Έκείνος πάλι δε μπορούσε παρά να συνδυάσει μες στο μυαλό του την αποσπώμενη άριζή μου με το εγκλημα που είχε διαπράξει, πράγμα που ή τον έκανε άσφαλως να νιώσει μεγάλη άγωνία. Ήμουν βέβαιος ότι ή επιμελούσε αμέσως να με βγάλει απ' τη μέση, χρησιμοποιώντας το θανατηφόρο όπλο του. Γοητιέστη λοιπόν το κενό όμοιομα μου μόλις στο παράθυρο του σπυριού μου, αφού προηγουμένως είδα πούλησα την αστυνομία ότι πιθανόν να χρειάζομαι την άισχυρή της. Απ' τα δύο άτομα που έβλεπα, Γουάτσον, ήπ' το παράθυρο κρυμμένα κάτ' απ' την πόρτα, ήσαν αστυνομικοί. Έπληγα λοιπόν στο άδειο σπείρι μαζί σου για να το χρησιμοποιήσω ως παρατηρητήριο μου, χωρίς να υποψιάζομαι ότι κι' ο Μόραν (α' διάλεγε το ίδιο άνορθω μέρος για να μού έπιτεθεί...

Και τώρα, αγαπητέ μου Γουάτσον, μένει ακόμη τίποτε για να σου εξηγήσω...
—Ναι, τού άπάντησε. Δεν είπατε ακόμα ποιά ελατήριο ώθησε το συνταγματάρχη Μόραν να δολοφονήση τον εντιμότατο Ρόναντ Άνταϊρ...
—Α! αγαπητέ μου Γουάτσον, έδω είσερχόμεθα στους συνδυασμούς, στους οποίους ή λογική πέφτει καμιά φορά έξω... Όλος ο κόσμος μπορεί να κάνει υποθέσεις επάνω σ' αυτό το εγκλημα, έτσι που και ή δικές σου υποθέσεις να είναι έξ' ήσου σωστές με τις δικές μου...
—Ασφαλώς τότε έχεις σχηματίσει την υπόθεσή σου για το εγκλημα...
—Νομίζω πως τα γεγονότα δεν είναι δύσκολο να εξηγηθούν. Έξαρτιώθηκε από την άνακρισι ότι ο συνταγματάρχης Μόραν και ο νεαρός Άνταϊρ, συμπαίκτες, σ' ένα χαρτιά, κέρδιζαν ένα αρκετά σημαντικό ποσό. Ο Μόραν χωρίς άλλο έπαιξε κλέβοντας. Εξέρω άλλωστε από καιρό πως είναι μοναδικός χαροκλέφτης. Ο Άνταϊρ

Και τώρα, αγαπητέ μου Γουάτσον, μένει ακόμη τίποτε για να σου εξηγήσω...
—Ναι, τού άπάντησε. Δεν είπατε ακόμα ποιά ελατήριο ώθησε το συνταγματάρχη Μόραν να δολοφονήση τον εντιμότατο Ρόναντ Άνταϊρ...
—Α! αγαπητέ μου Γουάτσον, έδω είσερχόμεθα στους συνδυασμούς, στους οποίους ή λογική πέφτει καμιά φορά έξω... Όλος ο κόσμος μπορεί να κάνει υποθέσεις επάνω σ' αυτό το εγκλημα, έτσι που και ή δικές σου υποθέσεις να είναι έξ' ήσου σωστές με τις δικές μου...
—Ασφαλώς τότε έχεις σχηματίσει την υπόθεσή σου για το εγκλημα...
—Νομίζω πως τα γεγονότα δεν είναι δύσκολο να εξηγηθούν. Έξαρτιώθηκε από την άνακρισι ότι ο συνταγματάρχης Μόραν και ο νεαρός Άνταϊρ, συμπαίκτες, σ' ένα χαρτιά, κέρδιζαν ένα αρκετά σημαντικό ποσό. Ο Μόραν χωρίς άλλο έπαιξε κλέβοντας. Εξέρω άλλωστε από καιρό πως είναι μοναδικός χαροκλέφτης. Ο Άνταϊρ

Και τώρα, αγαπητέ μου Γουάτσον, μένει ακόμη τίποτε για να σου εξηγήσω...
—Ναι, τού άπάντησε. Δεν είπατε ακόμα ποιά ελατήριο ώθησε το συνταγματάρχη Μόραν να δολοφονήση τον εντιμότατο Ρόναντ Άνταϊρ...
—Α! αγαπητέ μου Γουάτσον, έδω είσερχόμεθα στους συνδυασμούς, στους οποίους ή λογική πέφτει καμιά φορά έξω... Όλος ο κόσμος μπορεί να κάνει υποθέσεις επάνω σ' αυτό το εγκλημα, έτσι που και ή δικές σου υποθέσεις να είναι έξ' ήσου σωστές με τις δικές μου...
—Ασφαλώς τότε έχεις σχηματίσει την υπόθεσή σου για το εγκλημα...
—Νομίζω πως τα γεγονότα δεν είναι δύσκολο να εξηγηθούν. Έξαρτιώθηκε από την άνακρισι ότι ο συνταγματάρχης Μόραν και ο νεαρός Άνταϊρ, συμπαίκτες, σ' ένα χαρτιά, κέρδιζαν ένα αρκετά σημαντικό ποσό. Ο Μόραν χωρίς άλλο έπαιξε κλέβοντας. Εξέρω άλλωστε από καιρό πως είναι μοναδικός χαροκλέφτης. Ο Άνταϊρ

Και τώρα, αγαπητέ μου Γουάτσον, μένει ακόμη τίποτε για να σου εξηγήσω...
—Ναι, τού άπάντησε. Δεν είπατε ακόμα ποιά ελατήριο ώθησε το συνταγματάρχη Μόραν να δολοφονήση τον εντιμότατο Ρόναντ Άνταϊρ...
—Α! αγαπητέ μου Γουάτσον, έδω είσερχόμεθα στους συνδυασμούς, στους οποίους ή λογική πέφτει καμιά φορά έξω... Όλος ο κόσμος μπορεί να κάνει υποθέσεις επάνω σ' αυτό το εγκλημα, έτσι που και ή δικές σου υποθέσεις να είναι έξ' ήσου σωστές με τις δικές μου...
—Ασφαλώς τότε έχεις σχηματίσει την υπόθεσή σου για το εγκλημα...
—Νομίζω πως τα γεγονότα δεν είναι δύσκολο να εξηγηθούν. Έξαρτιώθηκε από την άνακρισι ότι ο συνταγματάρχης Μόραν και ο νεαρός Άνταϊρ, συμπαίκτες, σ' ένα χαρτιά, κέρδιζαν ένα αρκετά σημαντικό ποσό. Ο Μόραν χωρίς άλλο έπαιξε κλέβοντας. Εξέρω άλλωστε από καιρό πως είναι μοναδικός χαροκλέφτης. Ο Άνταϊρ

—Αν έχω δική ή όχι, αυτό (α' αποδειχθή στη δική. «Ο,τι όμως και αν γίνει, ο συνταγματάρχης Μόραν δεν θα μ' άνησυχή στο εξής... Τό περίφημο όπλο του θα τ' ήν πλουτισή τη συλλογή της Σκωτίας Γιάρντ, και, μια φορά ακόμη ο κ. Σέρλοκ Χόλμς θα μ' άπορρήσει ή άπειρώση τη ζωή του στην εξέταση αυτών των τόσο ενδιαφερόντων ζητημάτων, από τα όποια είναι γεμάτη ή πολυπλοκή ζωή του Λονδίνου.

ΕΠΙΣΟΔΙΟ Β' (1)
ΝΟΡΓΟΥΝΤ

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΡΗΩΝ ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

—Αν έχω δική ή όχι, αυτό (α' αποδειχθή στη δική. «Ο,τι όμως και αν γίνει, ο συνταγματάρχης Μόραν δεν θα μ' άνησυχή στο εξής... Τό περίφημο όπλο του θα τ' ήν πλουτισή τη συλλογή της Σκωτίας Γιάρντ, και, μια φορά ακόμη ο κ. Σέρλοκ Χόλμς θα μ' άπορρήσει ή άπειρώση τη ζωή του στην εξέταση αυτών των τόσο ενδιαφερόντων ζητημάτων, από τα όποια είναι γεμάτη ή πολυπλοκή ζωή του Λονδίνου.

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

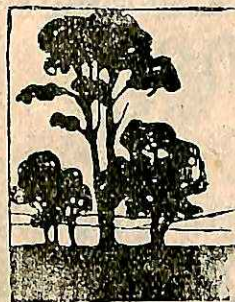
—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ. ΜΑ ΛΗΘΙΝΕΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΡΗΩΝ ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

«Η μοναχή που αϊθάθηκε τους πόνους της Παναγίας. Τα άμνηματα και οι λιπευμίες της αδελφής Σοφίας. Τα όρκματα της αδελφής Ίτας. Το άταρο πτόμα του συζύγου. Τα καθημερινά 150 «καίρι Μαρία!» Τα μανίκια της έσθης της Παναγίας. Τα παιχνίδια με τ' αναμμένα καρβούνα κλπ.

III

«Όπως σας είχαμε υποσχεθή σ' ό το προηγούμενο φύλλο, συνεχίζουμε και σήμερα την ενδιαφέρουσα αυτή μελέτη για τη ζωή των καλογρηών κατά τον μεσαίωνα στο περίφημο Έλβετικό μοναστήρι του Τόε. Θεωρούμε περιττό να σας επαναλάβουμε και πάλιν ότι όλες αυτές τις πληροφορίες τις έχουμε πάρει από το Χ ρ ο ν ι κ ό της Έλβετ Στάγελ, μιάς μορφωμένης καλόγρης του παραπάνω μοναστηρίου.

Μιά από τις π' εύσεβεις μοναχές του μοναστηριού αυτού, ή αδελφή Σοφία ντε Κλινγκάου, είχε παρακαλέσει τόσο πολύ το Θεό να αϊσάνθη και αυτή τον μεγάλο πόνο που έννοιωσε ή Παναγία όταν είδε το παιδί τη επάνω στο σταυρό, ώστε, καθώς φαίνεται, ο Θεός είσχευσε τις παρακλήσεις της και μιά μέρα, καθώς έκανε την προσευχή της, έννοιωσε στην καρδιά ένα προμερό και άδασταρο πόνο, τ' αν να της την τροπούσαν με καρδιά. «Άρχισε ή άναστενάζει και να ζητάει να την μεταλλάξουν, γιατί έννοιωσε ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει Ίστε» από τόσους πόνους. «Η άγια Μετάληψις έμ' ας της έκανε καλό και την συνέσωσε. Τότε έπες στις άλλες αδελφές ότι ο άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να ζητάει από το Θεό να του χαρίσει ένα τέτοιο υπεράνθρωπο πόνο...

«Η ίδια Σοφία ντε Κλινγκάου περνούσε δόλκλινες νύχτες άγρυπνη, αναλογιζόμενη με πρόμο τα άμνηματα που είχε διαπράξει πριν μπη στο μοναστήρι. Άλλά τα άμνηματά αυτά, για τα όποια κατηγορούσε τον άυτό της με τόσο δριμύνητα, ήσαν άσχημαντα, ανάγια λόγου. Ωστόσο, ή αδελφή Σοφία, που ποθείσε να φτάσει στην άνωτερη ψυχική τελειότητα, τα έωρούσε σ' αρά και μεγάλα. «Η σκέψη αυτή την έκανε να λιποθυμή πολλές φορές στη μέση της λειτουργίας, χωρίς ή άλλες αδελφές να μπορούν να μαντέψουν τους λόγους της ταραχής της...

Γενικά, εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαιτέρως όλες τις καλόγρης του μεσαίου, ήσαν ο άδαστος, πόθος τους να βγάλουν από την ψυχή τους κάθε ρυπο και από το πνεύμα τους κάθε ταπεινή σκέψη, να γίνουν πλάσματα άγνά, άγνότατα, για να μπορούν ν' άντικρύσουν θαρρετά στα μάτια Έκείνου, που ήσαν ή άγνότης προσοποποιημένη.

Μ' άλλη περίφημη μοναχή, ή αδελφή Ίτα ντε Σούλτε, μπηκε στη μονή του Τόε όταν έμεινε χήρα. Μετανοούσε όμως τόσο πολύ για την πολυτελή και άνετη ζωή που είχε κάποτε, ώστε, ώστε για να εξιλεωθή γι' αυτό έβρεχε πάντοτε με κρύο νερό όλα τα φαγά της. «Η μεγάλη στερήσεως, στις όποιες είχε υποβάλει τον άυτό της, την είχαν κάνει ν' άποκτήσει μια έκτακτη διαίσθησι και την ικανότητα να μπηρή να μπηρή βαθιά μες στην ψυχή των άλλων ανθρώπων και να βλέπει αν αυτοί ήσαν άναήτοι ή άμνητοι. Πολλές

—Ναι, άπάντησε, είμαι όλα όσα μου είπατε κι' επιπλέον είμαι αυτή τη στιγμή ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του Λονδίνου. Για τ' όνομα του Θεού, κύριε Χόλμς, μ' ή εγκαταλείψετε. Δώστε μου τόν καιρό να σας διηγηθώ όλη την άλήθεια, γιατί μ' άπορρησε να με συλλάβουν π' τελειώσω την ιστορία μου. (Α' πάλι εύτυχισμένος στη φυλακή, αν έζωο ήν άσολέισθε σεις για μένα! (Άκολουθεί)

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

Στην εποχή για την οποία μιλάω, ο Χόλμς είχε επιστρέψει πρό πολλών μηνών στην Άγγλια. Κατόπιν παρακλήσεώς του είχα πωλήσει την ιατρική μου πελατεία στο

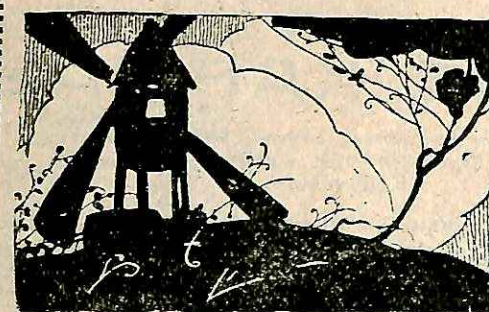
—Από εγκληματικής απόψεως, μου έλεγε ο Σέρλοκ Χόλμς, το Λονδίνο έχει γίνει μια πόλις π' όστερείται ενδιαφέροντος από τον καιρό που πέθανε ο περίφημος φίλος μου καθηγητής Μορίαντ.

Και λέγοντας αυτό, ύψωσε τους ώμους του σ' αν παρανοϊόταν για μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία ο ίδιος, περισσότερο από κάθε άλλον, είχε συντάξει να δημιουργηθή.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΟΥΝΑ

Η ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ ΤΩΝ ΓΚΕΚΗΔΩΝ ΚΑΙ ΤΣΑΜΗΔΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Οι πύργοι των χωριών. Οι «Δερβεναγίδες» και οι «Δερβενβήδες». Οι 'Αρβανίτες Γκέκηδες. Μάχες μέσα στα χωριά. Οι «άρματωλοι». Μάχες άρματωλων και Γκέκηδων. Οι Γαμηδες. ή μάστιγ της 'Ηπείρου. Οι «φέροι» των Ζαγοροχωριών. Μια τελευταία επιδρομή ληστών, κλπ. κλπ.

Υπήρχε μια εποχή, όχι και πολύ μακρινή από τη δική μας, κατά την οποία οι ληστές έκαναν πραγματικές επιδρομές στα χωριά κατά μεγάλα μπουλούκια. 'Ολόκληρο σχεδόν στράτευμα ήταν τα μπουλούκια αυτά, τα οποία κατεδύναν στυνναι κυριολεκτικώς τα χωριά της Θεσσαλίας, της 'Ηπείρου και της Δ. Μακεδονίας. 'Ο,τι γινόταν επί Τουρκοκρατίας στα νησιά και στα παράλια του Αιγαίου με τους πειρατές, το ίδιο γινότανε και στα χωριά εκείνα με τους ληστές.

Για να προφυλάσσονται από τα ληστρικά μπουλούκια οι πληθυσμοί είχαν χτίσει πύργους σε κάθε σχεδόν χωριό. 'Ιδίως δε στα τσιφλίκια. Τους πύργους αυτούς τους βλέπετε και σήμερα' ακόμη σε πολλά μέρη της Θεσσαλίας και της Δυτικής Μακεδονίας. Λέγονται κ ο υ λ ε δ ε ς και είνε γραφικώτατοι. Μερικοί από αυτούς έγιναν τώρα σχολεία, οι περισσότεροι όμως μένουν άχρησιμοποίητοι και ξερμαίζουν με τον καιρό...

Στόν κ ο υ λ ε δ ε ς κατέφευγαν σε περιπτώσεις επιδρομής ληστών, οι ζ υ ρ ε ν τ ά δ ε ς 'Ιδιοκτήτες των τσιφλικιών και οι πλουσιώτεροι κάτοικοι. 'Οι άλλοι, οι φτωχοί χωριάτες, δεν είχαν να φοβηθούν σχεδόν τίποτε από τους ληστές. Πολλές φορές μάλιστα συνειργάζοντο μαζί τους φανερά ή κρυφά και έστερναν μερίδιο από το πλιάτσικο.

Τό Τουρκικό Κράτος για να περιορίσει τις επιδρομές είχε εγκαταστήσει στα κυριότερα περάσματα των δρόμων φυλάκια και φυλάκες στα στενά. 'Οι φυλάκες των στενών τα οποία Τουρκικά λέγονται δερβενιά, δνομαζόντουσαν δερβεναγίδες, και οι αρχηγοί των δερβενβήδων. Μά οι ληστές δεν ήταν πάντα τόσο ανόητοι ώστε να τερνούν από τα φυλάσσόμενα δερβενιά. 'Όταν έκαναν τις επιδρομές τους κατέβαιναν από τα γνωστά μονοπάτια των βουνών και έλεγαν «δερβεναγίδες» ούτε τους αντιλαμβάνονταν καν.

Περίφημοι για τις ληστρικές επιδρομές τους ήταν οι 'Αρβανίτες Γκέκηδες, οι οποίοι δεν άδισαν χωριό της Δυτικής Μακεδονίας, της Βορείου Θεσσαλίας και της 'Ηπείρου που να μην το ερημάσουν. 'Οι ληστοεπιδρομείς αυτοί έλεγαντο κλέφτες ή μπουλουξήδες, όταν ήταν μέλη ενός μπουλουκιού.

Έμπαιναν μέσα ή νύχτα στα χωριά και εκεί άνοιγαν αληθινή μάχη με τους όχρωμένους στους «κουλάδες» ενόπλους του χωριού. Κι' αν ένικούνταν τότε άφου έσφαζαν τους άμυνόμενους, έβαζαν κατόπιν φωτιά στον κυλά. 'Αν όμως δεν τα κατάφεραν να εκπορθήσουν τον πύργο, τότε έβαζαν φωτιά στα μεγαλύτερα σπίτια του χωριού.

Σαν σίφουνες κατέβαιναν από τα λημέρια τα μπουλούκια των Γκέκηδων ληστών και σαν σίφουνες πάλι έφευγαν. Τέτοιες επιδρομές εξακολουθούσαν να γίνονται ακόμη, αν και άραιοτεροι στα χωριά της Δυτικής Μακεδονίας ώς το 1912. Μά ή Τουρκία είχε λάβη

όποιοι και τα υπερέσπιζαν άλλοτε έναντιόν των επιδρομών των Γκέκηδων, που ήταν τακτικώτατες τις καλές ημέρες του χειμῶνος.

Στις επιδρομές των αυτών οι Γκέκηδες κουβαλούσαν μαζί τους άφθονα έλαιο και μολύβια για να φορτώσουν σ' αυτά τα λάφυρα που θάπαιναν από τα χωριά.

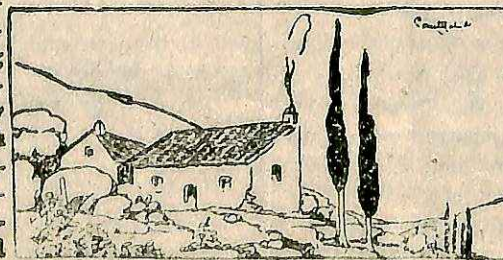
Μά οι άρματωλοι — άληθινά παλληκάρια — δεν άφιναν έτσι εύκολα να πατηθούν τα χωριά από τους ληστές. 'Ανοιγαν αληθινή μάχη μαζί τους κατά την οποία δεν έβγαίναν πάντοτε νικηταί οι επιδρομείς. Μονάχα αν έξ λ ο υ δ ρ ε ο ν τ ο έντελώς οι άρματωλοι, το χωριό έγυμνώνετο. 'Οι Γκέκηδες άδειάζαν έντελώς τα σπίτια

Κορίτσια της 'Αβδέλλας στο πανηγύρι της 'Αγ. Παρασκευής

αυστηρότητα μέτρα και έτσι οι Γκέκηδες δεν έτολούσαν πειά να χτυπήσουν τα χωριά του κάμπου, ούτε και τα πυκνοκατοικημένα χωριά. Τά θρεινά όμως χωριά των Γρεβενών άφίσταντο ως το 1912 τα τρομερά αποτελέσματα των επιδρομών αυτών.

Η Σαμαρίνα, ή 'Αβδέλλα, ή Σμίξι, το Περιβόλι και άλλα χωριά, που βρίσκονται στις κορυφές της Πίνδου εγκαταλείπονται των χειμῶνα από τους κατοίκους των, έπειδή τα χιόνια φθάνουν εκεί τό ύψος ενός και δύο μέτρων και τους είνε αδύνατον να ζήσουν. Κατά το διάστημα τής χειμερινής άπουσίας των κατοίκων τα χωριά τα φυλάνε ως σήμερα οι άρματωλοι.

Τότε έδιάλεγαν συνή-

θως τις πιο έπίσημες ημέρες. Τό είχαν σε μεγάλο τους καμάρι να πατήσουν τα βλαχοχώρια την ημέρα της Παναγίας, τόν Δεκαπενταύγουστο, κατά την οποία γίνονται οι γάμοι στη Σαμαρίνα και στη Σμίξι, ή την ημέρα της 'Αγίας Παρασκευής στις 26 'Ιουλίου, κατά την οποία γίνονται οι γάμοι στο Περιβόλι και στην 'Αβδέλλα.

Άλλες ημέρες δεν γίνονται γάμοι στα χωριά αυτά. Γι' αυτό ή ημέρα της Παναγίας και ή ημέρα της 'Αγίας Παρασκευής θεωρούνται έξαιρετικές ημέρες στα χωριά της Πίνδου. Χοροί, τραγούδια, γλέντια, ψητά άρνιά, άφθονο κρασί, και γενική χαρά. 'Οι άνδρες με τις κατακάθαρες φουστανέλλες των και γυναίκες με τις χρυσοκέντητες βαρύτιμες φορεσιές των, παρουσιάζουν ένα από τα πιο γραφικά θέαματα, που τό πλαισιώνουν τα έλατα του χωριού.

Άλλά και οι ληστές ακριβώς τις ημέρες της γενικής εκείνης χαράς έπροτιμούσαν για να πατήσουν τα χωριά και να τα λεηλατήσουν.

Στην 'Ηπειρο πάλι οι ληστρικές επιδρομές είνοντο από άλλους 'Αρβανίτες, τους Τσαμήςδες. Αυτοί δεν διάλεγαν ώρισμένες ημέρες ή ώρισμένη έπαχή για να κάνουν τις επιδρομές τους στα πλούσια Ζαγοροχώρια, στα Παγώνια και στα Μαστοροχώρια της Κόνιτσας. Μόλις μάθαιναν ότι γύρισε στο χωριό κάποιος πλούσιος ξενιτεμένος χωριάτης, άμέσως τότε έκαναν την επιδρομή τους.

Όστός δεν ήταν πάντα εύκολο να πετύχη ή επιδρομή αυτή, γιατί τα σπίτια του Ζαγοριού και της Κόνιτσας είνε άληθινά φρούρια. Πανύψηλοι τοίχοι φράζουν την αυλή τους, οι πόρτες τους είνε σιδερόφρακτες και τα παράθυρα προφυλαγμένα από χονδρά σίδερα.

Οι ληστές έπρεπε ν' άγωνισθούν πολύ ώσπου να σπάσουν την σιδερόπορτα με τοκοούρια και να βγάλουν τα σίδερα των παραθύρων με λαστούς. Άλλά έντοματάξ από μέσα οι κάτοικοι του σπιτιού αντίστέκοντο με τα δπλα.

Τις ληστρικές αυτές επιδρομές που έτυραννούσαν την 'Ηπειρο σχεδόν ως το 1912, οι 'Ηπειρώτες τις έλεγαν «φόδους», όπως «φόδους» λένε πολλές φορές και τους ληστές.

—'Οι φόδοι» λέγουν έξαφνα, οι Ζαγοριοί, έρχομσαν τό τάδε και τάδε χωριό. 'Η: 'Τόν καιρό

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Τό κόσμημα της μητέρας του. 'Η πρώτη έπίσκεψις στο Παρίσι. Πώς ένας δημοσιογράφος ξημερώθηκε διαβάζοντας στίχους. Οι «Πρώτοι Στοχασμοί». 'Ο πλούτος και ή δόξα. Πότε γνώρισε την 'Ελβίρα. 'Ο θρύλος και ή πραγματικότητα, κλπ.

Όταν ό μεγάλος ποιητής Λαμαρτίνος άπεφάσισε, νέος ακόμα άγνωστος, ν' άφήση τη γεννητερά του και νά πάη στο Παρίσι για νά γνωριστή με τό φιλολογικό κόσμο της πρωτεύουσας, ή μητέρα του άναγκάστηκε, με μεγάλη της λύπη, νά πούληση ένα πολύτιμο οικογενειακό της κόσμημα, τό όποιο αγαπούσε έξαιρετικά, για νά έξοικονομήση τά έξοδα του ταξιδιού του γιου της. Τό έδωσε λοιπόν για 800 φράγκα, και με τό μικρόν αυτό ποσόν ξεκίνησε ό Λαμαρτίνος για τό Παρίσι—για νά κατακτήση τόν πλούτο και τη δόξα.

Μόλις έφτασε στην πρωτεύουσα, ή πρώτη του δουλειά ήταν νά πάη νά έπισκεφθή τόν ντε Γκενούντ, συντάκτη της έφημερίδος ό «Συντηρητικός», για τόν όποιο είνε άκούσει πολλά καλά στην πατρίδα του. 'Ο άγαθός ντε Γκενούντ υποδέχθηκε τό Λαμαρτίνο με μεγάλη ευγένεια και προθυμοποιήθηκε νά του παρέξη κάθε εύκολία. 'Αργότερα, σ' ένα τόμο άναμνήσεων του βίου του πού εξέδωσε, περιγράφει ως έξης την έντύπωσι πού του προέβησε ό Λαμαρτίνος:

«Μόλις ό κύριος Λαμαρτίνος μπήκε στο γραφείο μου και τόν άντίκρινα στο πρόσωπο, έννοιωσα πραγματική ταραχή. Ποτέ μου δεν είδα πού ευγενική φυσιογνωμία. 'Η εμφάνισις του Λαμαρτίνου στάθηκε για μένα ένα πραγματικό δόραμα τελειότητος και μαγείας. 'Ο Λαμαρτίνος έξήγησε στον ντε Γκενούντ για πού λόγος είχε έρθει στο Παρίσι και, πριν φήνη, του άφησε ένα μεγάλο τετράδιο, στο όποιο είχε γράψει τους πρώτους στίχους του.

Η έργασία της έφημερίδος δεν άφησε τόν ντε Γκενούντ ήσυχο κατά τό υπόλοιπο διάστημα της ημέρας εκείνης, για νά διαβάση τό τραγούδι του Λαμαρτίνου. Τό βράδυ όμως, όταν πλάγιασε, πρι ν κοιμηθή θυμήθηκε τόν ποιητή,

και πήρε τό τετράδιο με τούς στίχους, για νά διαβάση μερικόν. Με τήν πρώτη ματιά πού έρριξε στο τετράδιο αισθάνθηκε ένα δυνατό κλονισμό... Κατέθηκε άμέσως από τό κρεβάτι, άναψε τη λάμπα, έβαλε ξύλα στο τζάκι, έκατσε σε μια πολυθρόνα και ξημερώθηκε ως τό πρωτό διαβάζοντας τά τραγούδια του Λαμαρτίνου, τά γλυκύτατα εκείνα τραγούδια, πού άνοιγαν νέους ορίζοντες στον κόσμο της ποιήσεως.

Οι «Πρώτοι Στοχασμοί»—έτσι τιτοφορούσε ό Λαμαρτίνος τήν ποιητική αυτή συλλογή—τυπώθηκαν μ' έξοδα τόν ντε Γκενούντ, ό όποιος ήταν άπολύτως βέβαιος περί της έπιτυχίας των. Στο μετοξύ όμως ό Λαμαρτίνος βρισκότανε σε πολύ δύσκολη οικονομική θέσι.

Τά 600 φράγκα πού του είχε δώσει ή καμένη ή μητέρα του, σώθηκαν πολύ σύντομα—τό Παρίσι, βλέπετε, είχε τόσους πειρασμούς για ένα νεαρό έπαρχιώτη!—και χρωστούσε ή δ η σ τόν ντε Γκενούντ ένα μικρό χρηματικό ποσό.

Η κατάσταση λοιπόν ήτανε πολύ κρίσιμη για τόν ποιητή, ό όποιος έβλεπε με άπελπισία του διττός ήτανε υποχρεωμένος νά ξαναγορίση στο χωριό του, φτωχός και άχρηστος όπως πρώτα, χωρίς νά έχη κατακτήσει ούτε τόν πλούτο, ούτε και τη δόξα... Ξαφνικά όμως, άπέκτησε και τά δύο! 'Η ποιητική συλλογή του, ή όποια πέραςε στην άρχή άπαρατήρητος, προσέχτηκε από μερικόν έλικρινείς φίλους των γραμμάτων, κ' έτσι από στόμα σε στόμα ή φήμη του ποιητού είχε άπλωθει σ' όλο τό Παρίσι. Οι «Πρώτοι Στοχασμοί» άρχισαν νά πουλιώνται σε χιλιάδες αντίτυπων.

Μέσα σε λίγους μήνες ό Λαμαρτίνος είχε βγάλει πέντε χιλιάδες φράγκα—τά πρώτα χρήματα πού κέρδισε από τη φιλολογική έργασία του. 'Η ιστορία αυτή πού σάς λέμε συνέβη στα 1820.

Στην εποχή αυτή πρέπει νά τοποθετηθή και ό πρώτος μεγάλος έρως του Λαμαρτίνου. Τότε γνώρισε τήν 'Ελβίρα της περιφήμου «Λίμνης» του—τήν 'Ελβίρα αυτή πού πήρε θέσι δίπλα στην Βεατρίκη του Δάντη και τη Λαούρα του Πετράρχη. Μά ή ιστορική αλήθεια μάς επιβάλλει νά έμολογήσουμε ότι ό Λαμαρτίνος, με τη δύναμη της φλογεράς φαντασίας του, έκανε τήν 'Ελβίρα πολύ πιο ιδανική και αιδέρια άπ' ό,τι ήτανε στην πραγματικότητα.

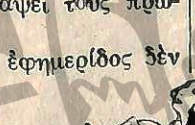
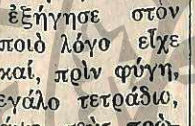
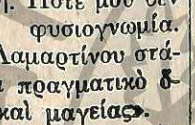
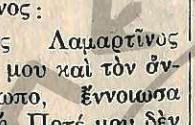
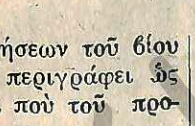
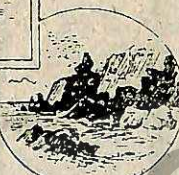
Η 'Ελβίρα αυτή ήτανε, όταν τη γνώρισε ό Λαμαρτίνος, παντρεμένη μ' ένα γέρο. Μετά τό θάνατο του πρώτου συζύγου της, δεν άπελήσθη από τη ζωή και, άντι νά εισύση στις θερμά παρακλήσεις του Λαμαρτίνου, πού ήτανε ξερολαμένος μαζί της, προτίμησε νά ξαναπαντρευτή, φρονίμως ποιούσα, μ' ένα πλούσιο χρηματιστή. Πέθανε δε γρήγα και ύγιεστάτη, και όχι νέα και φθισικά όπως λέει ό θρύλος...

Αδιάφορο όμως! 'Αν οι ποιηταί δεν έξιδανίκευαν τις γυναίκες πού αγαπούσαν, τότε άσφαλώς δεν θα ύπήρχε ποίησι! 'Η πραγματική ή 'Ελβίρα, ή γυναίκα του χρηματιστή, έχει πεθάνει πού πολλού καιρού. Μά ή χλωμή και ποιητική 'Ελβίρα του Λαμαρτίνου θα ζήσο ύπάρχουν στον κόσμο άγνεις και αισθαντικές καρδιές.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
Η 'ΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ
'Ο περίφημος 'Ινδός βοτανολόγος Μπέντ υποστηρίζει, και τό άποδεικνύει άμέλιστα και με πειράματα, ότι τά φυτά και τά δέντρα έχουν αισθήσεις άνάλογες με τις αισθήσεις των ανθρώπων και των ζώων. Έγουν κι' αυτά, λέει, μοίχους ιστούς και... νεύρα, καθώς και αισθήματα... χαράς, πόνου, θλίμης κλπ. και υπόκεινται ακόμη και στην έπίδρασι του... χλωροφόρου! Για ν' άποδείξει μάλιστα τό τελευταίο... έχλωροφόρους ένα δέντροκι, τό όποιον είχε έξορύσει. Τό δέντροκι αυτό βυθίστηκε σε μια κατάσταση ύπνωσης επί άρκετες ημέρες, χωρίς νά μαραθή. Κατόπιν ό Μπέντ μεταφόρεσε τό δέντροκι σ' άλλο μέρος και άμέσως παρατήρησε ότι άνέστησε τήν πρώτη του θαλερότητα και δασερότητα. Είχε ποήσει πειά ή έπίδρασι του χλωροφόρου.

Άλλά ό 'Ινδός βοτανολόγος προχωρεί ακόμα περισσότερο: Με κάποιον μηχανισμό δικής του έφευρέσεως κατορθώνει νά συνδέη τό φυτό κατά τρόπον ώστε όταν χτυπά με τό χέρι του τά φύλλα, τό μηχανισμό σηματοώνει κάποια ιδιαίτερη διαταγή τό φυτό. 'Ολόκληρο τό... νευρικό σύστημα του φυτού διατασσάται με τό γούπημα αυτό, μάς βεβαιώνει ό διάσημος βοτανολόγος. Έκτός αυτού όμως ό Μπέντ κατορθώσε νά... μεθύση και μερικά δέντρα, στα όποια υπήρχαν μερικά σπργανές άλκοόλ. Τό μηχανισμό του έμπνεύσε τότε κάποια άσάθεια και άκόμη κάποιον... ταγοπαλίστα στα άνεύσα» του φυτού.

Καθόλου παροδοξο λοιπόν ό θρύλος περί άκαθούδων κλπ νά είνε πραγματικότητα.

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 δρχμ. έκαστον.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν είχε προφέρει καλά-καλά τα λόγια αυτά, όταν άκουσε ένα μεγάλο θόρυβο γύρω του... Έστρεψε, κύταζε και έμεινε κατάπληκτος: "Όλη η ομίχλη είχε διαλυθεί σαν καπνός και βρισκόταν αυτός ολόμορφος μέσα σε μια πεδιάδα περικυκλωμένη από βουνά. Προχώρησε και βρήκε μερικώς-βοσκούς, οι οποίοι τον έληξεσαν ότι βρισκόταν σε 33 λευγών απόστασι από το σπίτι του. Τά καταφερα τέλος και γύρισε. Μόλις έφθασε στην πόλη του, έπληξε και κατήγγειλε τα όσα είχε δει στους ιεροεξεταστές, οι οποίοι συνέλαβαν τη γυναίκα του και άλλους πολλούς συνενόχους της και τους έτιμωρησαν όπως τους αξίζει.

— Οι άστρολόγοι

Οι άνθρωποι, θέλοντας από των αρχαιότατων χρόνων να μάθουν την τύχη τους, δεν αρκέστηκαν μόνο να επικαλούνται τους νεκρούς και να συμβουλευόταν τους χρησμούς και τους οίκανους, αλλά έβρισκαν και ταύτα τους προς τα άστρα για να διαβάσουν σ' αυτά τα πεποιμένα τους. Έτσι γεννήθηκε η άστρολογία, η επιστήμη δηλαδή η οποία πορεύεται μελλοντικά, βασισμένη στη θέα, στις θέσεις και στις επιδράσεις των άστρων. Παλαιά της άστρολογίας θεωρείται η Χαλδαία, από την οποία αφευδόν και στην Αίγυπτο, στην Ελλάδα και στην Ιταλία. Πολλοί μέλιστα συγγραφείς ισχυρίζονται ότι πρώτος άστρολόγος υπήρξε ο γεννάτορας των Χαλδίων και υιός του Νόε Χάμ.

Οι Αιγύπτιοι όμως, παραλαβόντες την άστρολογία από τους Χαλδαίους, την έτελειώσαν. Αυτοί, κατά τον Ηρόδοτο, ανέκλυψαν ποτόσι σε ποτήρι, είνε άκοινομένους κάθε μήνας και νύχτα. Έπίσης αυτοί ποτόσι κατέβρισαν να έλακυσθούν υπό σίγαση άστρουσιν την επίδραση νεννιέται νύχτα άστροσιν και απ' αὐτὸν νὰ τὸν πειλόνουν τὴν τύχη του, τίς πεποιμέναις τῆς ζωῆς του καὶ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου του.

Ο Πομπήιος, ο Κάσσιος και ο Κάϊσαρ, οι τρεις αυτοί περίφημοι Ρωμαίοι στρατηγοί, έπίστευαν βαθεῖα στην άστρολογία. Έπίσης ο περίφημος Ρωμαῖος ιστορικός Πλίνιος θεωρούσε αὐτὴ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην ὡς μὴ τέχνην ἀπιστήσαν.

Ο ταξιδιωτὴς πὺν διαγίγεται στή-μας τὴν Πεσία καὶ ἕνα μεγάλο νύ-μα του άστρολόγου. Ἡ μακρινὴς αὐ-τὴς χώρας διατελοῦν ἀπό τὴν ἐπίδρα-σιν τῆς άστρολογίας. Ο περιή-μος πενηντητὴς Ταβερνιὴ ἀναφέρει σὲ «Ταξείδιον» του οτι σὲ Ἰσπαχάν οἱ ἄνθρωποι δὲν κάνουν τίποτε σχε-δὸν, χωρὶς ποτηροῦσιν ἀπὸ τῆς ζῆ-σης τῆς γνώμης τῶν άστρολόγων. Οἱ άστρολόγοι, ἔκει, εἶνε πὺν ἰσχυροὶ καὶ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΦΡΙΚΗ, ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ, ΤΡΟΜΟΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ, ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

(Τοῦ Δομινικανοῦ μοναχοῦ Μαθθαί ντὲ Ζιράντο, Ἐξοριστοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασεως)

Οἱ άστρολόγοι καὶ ἡ μυστικὴ τους τέχνη. Μεγάλοι ἄνδρες καὶ λαοὶ πὺν ἐπίστευαν στήν άστρολο-γία. Τὰ ὁροσκόπια τῶν ἀνθρώπων. Οἱ εἰδικοί άστρολόγοι τῶν μοναρχῶν τῆς Ἀσίας. Τὸ άστρο τοῦ Ναπολέοντος. Πὺς ἔνας άστρολόγος αὐτεκτένησε γιὰ νὰ μὴ διαφεύγῃ τὴν ἐπιστήμην του. Ἡ τρομερὴ προφητεία τοῦ μαθηματικῶν Στέφφερ. Πὺς δὲ κατεστρέφετο ἡ Εὐρώπη. Οἱ πλανῆται καὶ ἡ ἐπίδρασις τους ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, τῶν χρωμάτων, τῶν μεταλλῶν καὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, κλπ.

πὺν τρομεροὶ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ βα-σιλεῖα τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος μὲς σὲ τὸν παλάτι του ἔχει εἰδικὸς γιὰ τὸν ἑαυ-τό του τέσσερες ἀπ' αὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκολουθοῦν σὲ κάθε του βῆμα, παντοῦ καὶ πάντοτε. Σύμφωνα μὲ τίς ὑποδείξεις τους τρώει, κοιμάται, βγαί-νει περίπατο, ξαναγυρίζει σὲ τὸν παλάτι του, φορεῖ τὰ βασιλικά του ρούχα καὶ τὸ σκήπτρο του, διασκεδάζει κλπ. Μὲ μὴ λέει, δὲν κάνει τίποτε ἂν δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέψουν.

Έπίσης σὲ τὸν παλάτι τοῦ Σάγου τῆς Πεερσίας οἱ άστρολόγοι θεωροῦνται ὡς ἱερὰ πρόσωπα. Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, μολοντὶ κυβερνᾷ τὴν χώρα του ὡς ἀπόλυτος καὶ μόνος κύριος, ἐντού-τοις δὲν τολμᾷ νὰ κάνει καμμίαν ἐργα-σία, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τοὺς ά-στρολόγους του. Πιστεύει τότε βαθεῖα στήν τέχνη τους, ὥστε στέλνει κάθε

μενα τῶν άστρων ἡ γῆ θὰ κατεστρέφε-το ἀπὸ κατακλυσμὸν κατὰ τὸ Φεβρουά-ριο τοῦ 1524, ὅποτε (ὡς γινόνταν μὴ τρομερὴ σύζυγία τοῦ Κρόνου, τοῦ Διὸς, τοῦ Ἀρεως καὶ τῶν Ἰχθύων. Ὅταν ἐπληθίσαι ὁ προσδιορισμένος γιὰ τὴν καταστροφὴ χρόνος, ὁλόκλη-ρη ἡ Εὐρώπη κατελήφθη ἀπὸ ἕνα ἀπε-ρίγραπτον τρόμο. Ἡ ἀγωνία τῶν ἀν-θρώπων ὅταν ἤλθε ὁ τρομερὸς Φε-βρουάριος εἶχε φθάσει σὲ ἀπροχώ-ρητον. Ἐγκατέλειπαν ἀλλοφρονεῖς τὰ σπῆτα τους καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ κατέφευγαν σὲ ὑπαίθριον γιὰ νὰ σωθῶν. Βύττωχός, ἡ προσδιορισμένη ἡρα πέρας, χωρὶς ἡ σφαῖρα μας νὰ πᾶσιν τὸ παραμικρό.

Άστρολογικὸς ὑπάρχων στὸν οὐ-ρανὸν ἐπὶ τὰ πλανῆται καὶ δώδεκα άστε-ρισμοὶ τοῦ ζωδιακοῦ. Οἱ ἐπὶ τὰ πλανῆ-ται εἶνε οἱ ἑξῆς: Ὁ Ἡλιος, ἡ Σελή-νη, ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἄρης, ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ποσειδῶν. Ὁ Ἡλιος, κα-τὰ τοὺς άστρολόγους, ἐπιδρᾷ σὲ κα-σὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ Σελήνη σὲ δὲ-ξί χερί, ὁ Ζεὺς σὲ στομάχι, ὁ Ἄρης σὲ ἀριστερὸ χερί, ἡ Ἀφροδίτη στήν καρδιά, ὁ Ἑρμῆς σὲ δεξιὸ πόδι καὶ ὁ Ποσειδῶν σὲ ἀριστερό.

Τὰ ὀνόματα τῶν άστρολογικῶν ά-στερισμῶν εἶνε: Κρίος, Ταῦρος, Δί-δουμος, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυ-γὸς, Σκορπιός, Τοξότης, Αἰγόκερος, Ἰχθύς. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Κρίος κυβερνᾷ τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων, ὁ Ταῦρος τὸ λαμὸς, ὁ Δίδουμος τὰ χεῖρα καὶ τοὺς ὤμους, ὁ Καρκίνος τὸ στῆθος καὶ τὴν καρδιά, ὁ Λέων τὸ στομάχι, ἡ Παρ-θένης τὴν κοιλία, ὁ Ζυγὸς τὰ πλευρά, ὁ Σκορπιός τοὺς μηρούς, ὁ Αἰγόκερος τὰ γόνατα, ὁ Τοξότης τὰ πόδια καὶ οἱ Ἰχθύς τοὺς δακτύλους.

Ὅχι μόνο οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τοὺς άστερισμούς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁ-ποίων γεννιέσθαι, ἀλλὰ καὶ πόλεις, καθώς καὶ κράτη ὁλόκληρα, ἔχουν τοὺς άστερισμούς, ὑπὸ τὴν ἐξουσία τῶν ὁποίων εὐρίσκονται. Έτσι, κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα οἱ άστρολόγοι τῆς Γερμανίας ἀνεκρίνονταν ἔτι ἡ Φραγκφορτὴ εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν ἐ-πίδρασιν τοῦ Κριός, ἡ Νυρεμβέργη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ταύρου, τὸ Μάιντς-βουργὸν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν Διδύ-μων, τὸ Οὐλμ τοῦ Καρκίνου, ἡ Χαϊ-δελβέργη τῆς Παρθένου, ἡ Βιέννη τοῦ Λέοντος, τὸ Μόναχο τοῦ Ζυγοῦ, ἡ Στουτγάρδη τοῦ Τοξότης, τὸ Ἰγκλο-στάτ τοῦ Αἰγόκερος καὶ ἡ Ρατισβόννη τῶν Ἰχθύων.

Νὰ τώρα καὶ μερικὲς ἄλλες ἐπιδρά-σεις τῶν πλανητῶν: Ὁ Ποσειδῶν ἐξουσιάζει τὴ ζωή, τίς ἐπιστήμες καὶ τὰ οἰκοδομήματα. Ὁ Ζεὺς τὴν τιμὴ, τὰ πλοῦτη καὶ τὴν καθαριότητα τῶν ἐνδυμάτων. Ὁ Ἄρης τὸν πόλεμον, τίς φυλα-κές, τοὺς γάμους καὶ τὰ μίσση.

Ὁ Ἡλιος τὴν ἐλπίδα, τὴν εὐτυχία, τὴν εὐφροσύνη καὶ τίς κληρονομίες. Ἡ Ἀφροδίτη τίς φιλίες καὶ τοὺς ἔρωτες. Ὁ Ἑρμῆς τίς ἀρραβωνίες, τὰ χρέη,

τὸ εὐπόριο καὶ τὸ φόβο.

Ἡ Σελήνη τίς πληγές, τὰ ὄνειρα καὶ τίς κλεψίες.

Τις ἐπιδράσεις αὐτὰς τῶν πλανη-τῶν τίς ἀνεκάλυψε πρῶτος ὁ περίφη-μος μάγος, ἀλχημιστὴς καὶ άστρολόγος Ἀλβέρτος ὁ Μέγας.

Έπίσης κάθε πλανήτης ἐπιδρᾷ καὶ σὲ μὴ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος: Ὁ Ἡ-λιος στήν Κυριακή, ἡ Σελήνη στὴ Δευτέρα, ὁ Ἄρης στήν Τρίτη, ὁ Ἑρ-μῆς στήν Τετάρτη, ὁ Ζεὺς στήν Πέμ-πτη, ἡ Ἀφροδίτη στήν Παρασκευή καὶ ὁ Κρόνος στὸ Σάββατον.

Καὶ τὰ χρώματα διατελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν πλανητῶν. ὅπως καὶ τὰ μέταλλα. Έτσι τὸ κίτρινον χρώμα καὶ ὁ χρῶς βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπί-δρασιν τοῦ Ἡλίου, τὸ λευκὸ καὶ ὁ ἀρ-γυρος τῆς Σελήνης, τὸ πράσινον καὶ ὁ κασσιτερος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ κόκ-κινον καὶ ὁ χαλκὸς τοῦ Ἄρη, τὸ μπλε καὶ ὁ σίδηρος τοῦ Διὸς, τὸ μαῦρον καὶ ὁ μόλυβδος τοῦ Κρόνου, τὸ βιολεὶ καὶ ὁ ὑδράργυρος τοῦ Ἑρμοῦ.

Οἱ ἐπὶ τὰ πλανῆται ἔχουν καὶ ψυχι-κὲς ιδιότητες: Ἐπει ὁ Ἡλιος εἶνε καλὸς ὁλοκλῶς ἡ εὐνοικός στὸς ἀνθρώ-πους, ὁ Κρόνος ὁλιμμένος, κατηφὴς καὶ ψυχρός, ὁ Ζεὺς ἐπιφυλακτικός καὶ συγκρατημένος, ὁ Ἄρης φλογερὸς καὶ ὁρμητικός, ἡ Ἀφροδίτη γόνιμη καὶ εὐνοική, ὁ Ἑρμῆς ἀσταθὴς καὶ ἡ Σελήνη μελαγχολική.

Οἱ άστρολόγοι, συνδυάζοντας ὅλες αὐτὲς τίς ἐπιδράσεις τῶν άστρων, βγάζουν τὰ ὁροσκόπια τῶν ἀνθρώπων. Γιὰ νὰ σὰς μῆσσουμε ὅμως στήν ἀπό-κρυφὴ αὐτὴ ἐπιστήμην θὰ χρειάζοντου-μεν ὁλόκληρον τόμον. Θὰ σὰς ποῦσε ὅμως μερικὰ κῶρια σημεία τῆς. Έπὶ τὸν Κρίον κατὰ τὴν στιγμή τῆς γε-ννῆσας ἐνὸς ἀνθρώπου, αὐτὸ σημαί-νει ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε θαρσα-λὸς, περήφανος καὶ θὰ ζῆσιν πολὺ. Ὁ Ἄρης μεγαλύνει τὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν άστερισμῶν μὲ τοὺς ὁποῖους συναντᾶται καὶ δίνει ἐπὶ πλέον στὸς πρώτους δυνάμει καὶ ἀξίαν.

Ὁ Κρόνος, ἀντιθέτως, ἐξουδετερώ-νει τίς καλὰς ἐπιδράσεις τῶν άστερι-σμῶν στὸς ἀνθρώπους. Ἡ Ἀφροδίτη πάλι μεγαλύνει τίς καλὰς ἐπιδράσεις τῶν άστερισμῶν καὶ λιγοστεύει τίς κακὰς. Αὐτὴ δίνει στὸς ἀνθρώπους τὸν ἔρωτα καὶ τίς διασκεδάσεις. (Ακολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΓΑΘΟΕΡΓΟΣ ΣΤΙΣΙΣ

Ἡ Τσαρίνα Μαρία Θεοδωρόβνα, ἡ σύζυγος τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας Ἀ-λεξάνδρου τοῦ Γ', ἦταν ἐξαιρετικὰ πονετικὴ καὶ καλὸκαρδὴ γυναίκα. Σχετικὰ μὲ τὴν εὐγενική καὶ πονε-τικὴ της καρδιά ἀναφέρεται τὸ ἔξης ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο:

Κάποτε μπαίνοντας σὲ γραφεῖο τοῦ ὑψηλοῦ της σὺζύγου, αὐτὸς ἀπάνω σὲ τραπεζὶ μὴ ἀναφορά κάποιου πο-λιτικοῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος ζήτησε συγγνώμην.

Κάτω ἀπὸ τὴν ἀναφορά αὐτὴ ὁ Αὐ-τοκράτωρ εἶχε σημειώσει ἰδιοχείρως τὰ ἑξῆς:

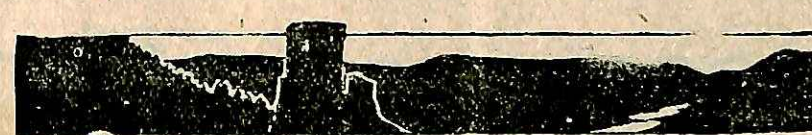
«Συγγνώμην ἀδύνατον, νὰ σταλῇ εἰς Σιβηρίαν».

Ἡ Αὐτοκράτειρα τότε, παίρνοντας τὴν πέννα, ἔβρασε τὸ κῶμα καὶ τὸ μετέβαλε πρὸ τῆς λέξεως ἀδύνατον.

Έτσι τὸ οὐκίστιο ἔλαγε:

«Συγγνώμην, ἀδύνατον νὰ σταλῇ εἰς Σιβηρίαν».

Κι' ὁ καταδίκος ἐσώθηκε.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Δουμάς υἱὸς καὶ ἡ μητέρα του. Ἡ ταπεινὴ γυναίκα πὺν ζῶσε σ' ἕνα μοναστήρι, μικρὸν ἀπ' τὸν ἐνδοξὸν σὺζύγον της. Ὁ θρίαμβος τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας». Τὸ δαῖτυν σὲ ρεσταυρὰν Βερεῦ. Μία συγχρητικὴ συνάντησις. Ἡ «μυστικὴς ἐπιστολὴς» καὶ ὁ Βολταίρος.

Ἡ μητέρα τοῦ Δουμά υἱοῦ, δὲν τᾶχε καλὰ, ὡς γνωστὸν, μὲ τὸν ἐν-δοξὸν σὺζύγον της. Γι' αὐτὸ, στὰ τε-λευταία χρόνια τῆς ζωῆς της εἶχε ἀποσυρθεῖ σ' ἕνα μοναστήρι, ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς οἰκονόμος, γιὰ νὰ κερδίσει τὸ ψωμὶ τῆς, ἐπειδὴ δὲν ἤ-δελε νὰ ὀφείλῃ τίποτε σὲ σὺζύγον της.

Τὸν γυῖο της ὅμως τὸν ἐλάτρευε. Ὅταν καμμίαν φορὰ ἔφτανε ὡς τὸ ἐρημικὸν της μοναστήριον, ἡ εἰδησις καμμιᾶς ἐπιτυχίας του, ἔλαιγε ἀ-πὸ χαρᾶ, ἐνῶ γιὰ τὴν δόξα τοῦ ἀν-δρός τῆς ἀδιαφοροῦσε τελείως. Ὁ Δουμάς υἱὸς τὴν ἀγαποῦσε ἐπίσης πολὺ.

Τὸ βράδυ πὺν ἐδόθη ἡ πρεμιέρα τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας», οἱ φίλοι τοῦ νεαροῦ συγγραφέως, θέλον-τες νὰ γιορτάσουν γιὰ τὸν μεγάλο του αὐτὸν θεατρικὸν θρί-αμβον παρῆσαν, με-τὰ τὴν παράστασιν, «σουπεῖ» σὲ ἐστιατό-ριο Βερού. Ὁ Δου-μάς ὅμως τοὺς ἐδή-λωσε ὅτι δυστυχῶς, δὲν θὰ μπορούσε νὰ παρευρεθῇ σὲ δει-πνο αὐτὸ.

Δὲν μπορεῖς νάρρηθης, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του, ὅστερ' ἀπὸ τέ-τοια τιμὴ πὺν σοὺ κάνουν οἱ ἀν-θρώποι....

Δυστυχῶς μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθῶ, ἀπήντησεν ὁ Δουμάς υἱός. Σήμερα τὸ βράδυ εἶμαι κάπου ἄλλου προσκαλεσμένος....

Ὁ Δουμάς πατὴρ τοῦρριξε μὴ πονηρὴ ματιά:

—Θὰ «σουπάρης» μὲ γυναῖκες;..

—Ὅχι. Μὲ μὴ μόνον γυναίκα.

—Καὶ ποῖα εἶν' αὐτή... ἂν δὲν σοὺ φαίνονται ἀδιάκριτος;

—Ἡ μαμά!

—Α! εἶπεν ὁ γέρον - Δουμάς σοβαρευόμενος ξαφνικὰ καὶ σκύ-βοντας τὸ κεφάλι. Ὅπως νῆχης δι-κρο....

Κι' ἔτσι, τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς πρώτης μεγάλης του ἐπιτυχίας, ὁ Δουμάς, ἀντὶ νὰ πᾶν νὰ γλεντήσῃ μὲ τοὺς φίλους του, διευθύνθηκε σ' ἕνα μικρὸ σπι-τάκι τῆς ὁδοῦ

ΣΧΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛΟΠΟΥ ΣΑΜΦΟΡ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΥΣΙΟΥΣ

—Εἶνε μὴ σκληρὴ ἀλήθεια — τὴν ὁποία ὡστόσο πρέπει ὅλοι νὰ παραδεχόμεθα—ὅτι στὸν καλὸ λε-γόμενο κόσμο ὅλα εἶνε τέχνη, προσ-ποίησις, ψευτιά καὶ ὑποκρισία, κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ φαινόμενη ἀφέ-λεια καὶ καλωσύνη. Εἶδα πολλοὺς ἀνθρώπους στὸς ὁποῖους, ἐκεῖνο πὺν φαίνονταν ἕκ πρώτης ὄψεως ὡς αὐθόρμητον, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μὴ ὑπολογισμένη χειρο-νομία, μελετημένη ἕκ τῶν προτέρων. Εἶδα ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐ-σποῦδαζαν σὲ δωματίον τους πὺς νὰ φαίνονται στὸν κόσμο ἀφελεῖς, εἰλικρινεῖς, ἄδολοι. Αὐτὸ εἶνε δέ-βαια πολὺ λυπηρὸ. Μὰ ἡ ὑποκρι-σία αὐτὴ εἶνε ἀπαραίτητη στήν κοι-νωνική ζωή. Ἀλλοίμονον στὸν ἀν-θρώπον ὁ ὁποῖος δειχνεῖ τὰ πραγ-ματικά του αἰσθήματα. Εἶνε ἀδύ-νατον μὲσα στὸν σημερινὸ καλὸ κό-σμον νὰ βρεθῇ ἕνας μονάχα ἀνθρώ-πος ὁ ὁποῖος νὰ τοιμήσῃ νὰ δείξῃ, ἔστω καὶ στὸν πὺν πιστὸ φίλον του, τὸ πραγματικὸν βάθος τῆς ψυχῆς του. Θὰ γίνῃ τότε παίγνιον καὶ εἰ-ρωνικὸς στόχος ὅλων τοῦ κόσμου.

Ὁ κόσμος καὶ ἡ κοινωνία νοιάζονται μὲ μὴ βιβλιοθήκην στήν ὁποία, ἕκ πρώτης ὄψεως, ὅλα τὰ βιβλία φαίνονται τοποθετημένα μὲ τάξει καὶ ἀκριβεία. Ἄν ὅμως πλη-σιάζουμε πὺν κοντὰ καὶ διαβάσου-με τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων, θὰ τοιμάξουμε μὲ τὴ μεγάλη ἀναστά-τωσι καὶ ἀκαταστασία πὺν βασι-λεύσονται ἐκεῖ. Θὰ δοῦμε τὰ πὺν ἀνο-υσιγενεῖς βιβλία τοποθετημένα τὸ ἕνα κοντὰ σὲ ἄλλο, ἐνῶ ἡ θέσις τοῦ καθενὸς ἔπρεπε νὰ εἶνε χωρι-στή....

Μὲ τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων συμβαίνει ὁτι καὶ μὲ τὰ διαμάντια. Ὅταν ἕνα διαμάντι εἶνε πὺν με-γάλο καὶ πὺν καθαρό, ἔχει ἐξέβαια μεγάλη ἀξία, μὰ δὲν δόσκειται κα-νείς νὰ τὸ ἀγοράσῃ, καὶ γι' αὐτὸ καταντὰ σχεδὸν ἀχρηστο στὸν ἴδιο-κτήτη του.

Ὅπως, πὺν παρενέσκητο στὴ συζή-τησιν, τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνο-μίας Ἑρρώλ!

—Τοὺς κορμᾶνε, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρώλ!

—Πρὸς τὸ παρὸν, καλὰ τοὺς κά-νουν! εἶπεν ὁ Βολταίρος.

—Πρὸς τὸ παρὸν: Γιατί; ῥώτη-σε ὁ Ἀστυνομός.

—Εἶπα πρὸς τὸ παρὸν, ἀπάντη-σε ὁ Βολταίρος, γιατί σὲ μέλλον

θὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ στὸς κατα-σκευαστὰς τῶν... γυρηλίων ἐπι-στολῶν!

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

[Μία χειμωνιάτικη νύχτα του 1719, ενώ γυρω χιονίζει και ουρλιάζουν οι άνεμοι, ένας ιππότης, ο Γάστον Ντε Σάνλεϋ, καλπάζει στο δρόμο που πάει απ' τη Νάντη στο μοναστήρι του Σέλ. Έβαφνα όμως σταματά. Τέσσερες άλλοι ιππότες καλπάζουν ξοπίσω του και προφτά- νουν. Είναι οι φίλοι του ευπατρίδα, ο μαρκήσιος Πονταλέκ, ο Μονλουή, ο Γουεδίε και ο Ταλουέ, οι οποίοι ζητούν να μάθουν πού πηγαίνει ενώ διατρέχει να βρεθείται αυτή την ώρα στο δρόμο που πάει στο Παρίσι. Είναι όλοι συνασπόμενοι και ο Γάστον έχει αναλάβει να φύγει το ίδιο βράδυ για την Γαλλική πρωτεύουσα. Εκεί σύμφωνα με την υπόσχεσή του θα δώσει το τελειωτικό χτύπημα κατά του εχθρού του. Πώς λοιπόν δεν κρατάει το λόγο του; Πού πάει έτσι μυστικά μέσα στο χιόνι και στην κακοκαιρία; Πάει να τους προδώσει μήπως; Ο Γάστον δεν θέλει να πη πού πηγαίνει. Ορκίζεται όμως πως δεν είναι προδοτής και πως θα φέρνουν την ίδια αυτή νύχτα για το Παρίσι. Οι τέσσερες όμως συνασπόμενοι υποψιάζονται. Η θά εξηγήσει ή θα πεθάνει! Τότε ο Σάνλεϋ βγάζει απ' το στήθος του ένα γράμμα, τραβάει το πιστόλι του, το στριγγίζει στον κρο- ταφό του και λέει:

— "Αν δεν πάμετε να με βιάζεστε να μιλήσω, αν δεν έμπιστευθήτε σε μένα, θα νιώσω εθύς τα μυαλά μου στον αέρα! Όταν όμως πελά νεκρός θ' ανοίξει το γράμμα αυτό και θα δητε πού πηγαίνα και θα βεβαιωθείτε πως δεν σας προδόσα!

Κατόνι αυτού οι φίλοι του κατα- λαβαίνουν πως πρόκειται περί έρω- τικού μυστικού και του ζητούν ως τους συμπαθήσει. Τον συνοδεύουνά τούτο, ως το μοναστήρι, από ένα πα- ράθυρο του οποίου προβάλλει μία υπερήφανη ώραία κόρη. Η αγαπημέ- νη του. Ο Σάνλεϋ μιλάει μαζί της και πληροφορείται έξαφνα ότι προ- κείται να την πάρουν στο Παρίσι οι γονείς της, τους οποίους όμως δεν γνωρίζει, γιατί ή γέννησή της κ' ή ζωή της περιβάλλεται από μυστήριο. Φεύγει κι αυτή το πρωί της επομέ- νης. Έτσι θα συνταξιδεύουν, θα βλέπονται. Την άλλη μέρα το πρωί, ο ιππότης έκανε τη διαθήκη του, και μ' ή ξερόντας αν θα βγή ξυπανάς απ' την περιπέτεια στην οποία ανέμνηθη, πήγε να αποχαιρετήσει τους φίλους του. Ο Πονταλέκ του δίνει ένα γράμμα κ' ένα χρυσό νόμισμα, απα- σμένο στη μέση. Το άλλο μισό νό-μισμα το κρατεί στο Παρίσι κάποιος συνωμότης επίσης, λοχαγός. Ο Γά-στον θα δώσει στον λοχαγό αυτό το γράμμα, αφού ενώσουν πρώτα τα δυο μισά νομίσματα, για να έχουν έμ- πιστοσύνη ο ένας στον άλλο.

Ο Σάνλεϋ αναχωρεί κατόνι με τον υπηρέτη του. Όταν και φτάνει στο Ουιτόν, όπου περιμένα να φα- νη το άμαξί της αγαπημένης του. Εκεί υποψιάζεται έξαφνα ότι ο "Οβεν τόν προδίδει. Η άφρις όμως της λατρευτής του διοχνην απ' τη σκέψη του κάθε υποψία. Είναι κατα- χαρούμενος γιατί δι συνταξιδεύει μαζί της ως το Παρίσι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γάστον ανέβηκε κατόνι στο δωμάτιό του για να πη το κρασί του. Ήταν τόσο εύθυμος! Μία ώρα πέρασε έτσι. Η μοναχή με την δεσποινίδα έγαμμάτισαν από με-

ταξύ αυτό και κατέθηκαν για να συ- νεχίσουν το ταξίδι τους. Ο ιππότης πινάχτηκε επάνω και φώναζε τόν υ- πηρέτη του:

— Είν' έτοιμα τα άλογα;
— Μάλιστα, κύριε.
— Καλά. Περιμένε να τελειώσω το κρασί μου.

Πρόκειται ο Σάνλεϋ άδειασε ήσυ- χα ήσυχα τη μοτοβίλα του κ' έπειτα πη— σ' έλλογό του και ξεκίνησε τρέχοντας. Σε λίγο έφτασε το άμαξί της Έλένης κ' άρχισε να καλπάζει στο πλάι του. Η αγαπημένη του έ- σκυψε απ' το παράθυρο και τόν χαί- ρετσε. Τό ίδιο έκανε και ή μοναχή, ή οποία δεν είχε αντίληψη τις σχέ- σεις των δύο νέων. Αντίστροφως μά- λιστα εύχαριστήθηκε βλέποντας τόν ιππότη. Έτσι θα ήσαν ασφαλείς στο ταξίδι τους. Η μοναχή φοβόταν μή- πως υπάκουον ληστές στα έρρημα τ'ά μέρη. Τους φόβους αυτούς της

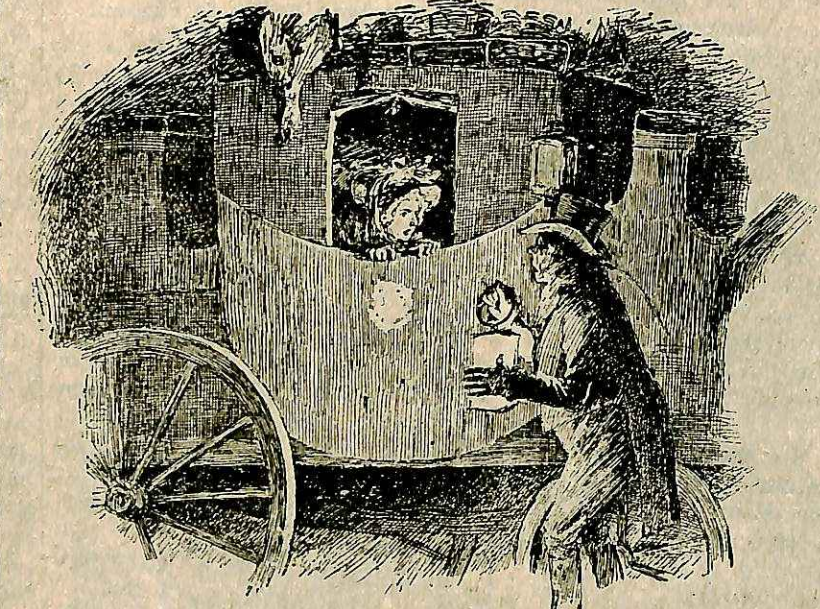
Κατ' αυτό τόν τρόπο οι δύο έρω- τευμένοι ήσαν διαρκώς μαζί. Βλε- πόντουσαν έποτα ήθελαν, εύρισκαν εύκαιρίες να φιθυρίζουν λόγια αγά- πης, όρκους αιωνίας πίστωσης...

Τό ίδιο βράδυ οι ταξιδιώται έφτα- σαν στο Άνζερ και κατέλυσαν στο ξενοδοχείο της Χρουσής Δικέλλας. Στο ξενοδοχείο ο Γάστον βόηκε και- ρό να σφίξη στην άγκαλιά του την Έλένη και να της μιλήσει για την ά- γάπη του. Χωρίς να ξέρη κ' αυτός γιατί, άρχισε να ή μοναχή κ' άπαίσια προσιστάματα.

— Πές μου πως θα μ' αγαπάς πάν- τα, ή, τίς ήτοις κ' αν συμβή, είπε στη λατρευτή του.

Η Έλένη ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και τού αποκρί- θηκε:

— Σε λατρεύω, Γάστον!... Τι- ποτε δεν μπορεί να μ'ας χωρίσει πεία.

Μήπως υπάρχουν ληστές στο δρόμο;

τους είχε εμπνέσει μία γρηναία κυ- ρία, την οποία είχαν πάρει στο ά- μαξί τους στο Ουιτόν, για να την μεταφέρουν στο Άνσεν, και ή οποία πρόβαλε διαρκώς στο παράθυρο και ρωτούσε τού: ταχυδρόμους που συνα- πούσαν στο δρόμο σαν βράδυαες:

— Μήπως υπάρχουν ληστές στο δρόμο; Είναι τόσο ύπουτα, τόσο έρη- μα τα μέρη αυτά, Θεέ μου!...

Ο Γάστον καθησύχασε τις κυρίες, τις έβεβαίωσε πως δεν είχαν να φο- βούνται τίποτε. Και τί να φοβηθούν; Μήπως δεν ήταν αυτός εκεί, έτοιμος να χύσει το αίμα του για τη λατρευ- τή του;

Ήταν νύχτα όταν έφτασαν στο Άνσεν. Κατέλυσαν στο ίδιο πανδο- χείο και το πρωί ξεκίνησαν πάλι μα- ζύ. Η μοναχή τού συνώδεε την Έ- λένη ήταν καταγοητευμένη με τόν Γάστον και διαρκώς φιθύριζε:

— Θεέ μου! τί καλός, τί ευγενικός νέος!... Η συντροφιά του είναι ά- νεκτίμητη στα έρρημα αυτά μέρη...

Γιατί μου λές τέτοια λόγια, αγαπη- μένε μου;

Ο Σάνλεϋ έσκυψε το κεφάλι του, χωρίς να της άπαντήσει. Τι μπορούσε να της πη; Πώς ήσαν συνωμότης; Πώς πήγαινε στο Παρίσι να έγκλη- ματίσει; Πώς εικινύνειε τη ζωή του, την άγάπη του, τα πάντα;...

Τό πρωί συνέχισαν το ταξίδι τους κ' έφτασαν στην Μάν, χωρίς να τους συμβή τίποτε το έκτακτο. Ο Γάστον άπασχολημένος με τόν έρωτά του, δεν αντίληφθη ότι στο δρόμο, ο ύπη- ρέτης του "Οβεν συναντήθηκε και κρυφίλυνε με δύο ίππείς πυρμαί- ζαν καταπληκτικά με τόν ύποπτο τα- ξιδιώτη της Ουιτόν.

Όταν πλησίαζαν να φτάσουν στο Ραμπουγιέ, όπου ή μοναχή θα παρέ- διδε την Έλένη στους συγγενείς της και θα γυρής πίσω, ο Γάστον έννοιω- σε την καρδιά του να σφίγγεται... Δεν ά ξανάβλεπε λοιπόν πεία την ά- γαπημένη του; Πλησίασε τότε για μία στιγμή στο άμαξί και χωρίς να

τόν αντίληφθη ή μοναχή, έσφριξε το χέρι της Έλένης και της φιθύρισε:

— Χαίρε, Έλένη!... Χαίρε, αγα- πημένη μου!...

— Γάστον!... φιθύρισε συγκινη- μένη ή νέα, φεύγει, Γάστον;

— Ναι, Έλένη, πρέπει να χωρι- στούμε εδώ. Δεν πρέπει να με δούν οι δικοί σου. Φεύγω, άγάπη μου, φεύ- γω με την καρδιά σταραγμένη...

— Γάστον, καλέ μου, γιατί άπελ- πίζεις; Δεν θα σε ξαναδώ πεία; Πές μου πως και πού θα ξαναβω- θούμε.

— Δεν ξέρω, Έλένη μου, δεν μπο- ρώ να ξέρω. Γυρίζεις μόνον πως σε λατρεύω. Άν ξήσω, θα σε ξαναδώ, θα γίνης δική μου.

Τα μάτια της νέας βούρκωσαν.

— Γάστον... Γάστον, έτραύλισε, τί προμερό μυστικό μου κρύβεις; Ά- νοήτως μου την καρδιά σου, πολυαγα- πημένη μου.

— Δεν μπορώ, άγάπη μου. Ίσως όρκος μ' έμποδίζει να μιλήσω. Έλ- πιζε μόνον... Έλπίζε, Έλένη, και ο Θεός θα μ'ας βοηθήσει να ξανασυ- ναντηθούμε. Τότε... ώ, τότε κανείς πεία δεν θα μ'ας χωρίσει!

Ποι ή νέα προστάει ν' άπαντήσει, ο Γάστον έσκυψε, της φίλησε το λε- πτό της χεράκι, της φιθύρισε ένα τε- λευταίο χαριετισμό και έκάλπασε μα- κρού από το άμαξί.

Η Έλένη τόν είδε ν' απομακρύ- νεται κ' αισθάνθηκε την καρδιά της να γίνεται κομμάτια! Θα τόν ξανα- βλέπε πεία; Τι μυστικό ήσαν αυτό που της τό έκρυβε μ' ήλες της τις παραλήψεις; Τι κίνδυνο διέτρεχε ά- ρα;

— Γάστον!... Γάστον!... φιθύ- ρισε κ' άρχισε να κλαίη άπορηγό- ρητα.

Η μοναχή, ή οποία είχε μισοκoi- μηθή, ξύπνησε και βλέποντας την να κλαίη άνησυχησε. Προσπάθησε να μάθι τί της συνέβαινε, μά ή Έλένη σιωπούσε.

— Πάψε, κόρη μου, να κλαίς, της είπε τότε. Νά, φτάσαμε στο Ραμπου- γιέ! Έδώ περιμένα ο άπεσταλμένος τόν γονέων σου. Σφόνγισε τα δά- κρυά σου. Δεν πρέπει να δούν πως έκλάπας.

Η Έλένη υπάκουσε κ' έσφόνγισε τα μάτια της.

Ευχαίαν ήδη στο Ραμπουγιέ.

— Στο ξενοδοχείο της Βασιλικής Τίγγρεν, είπε ή μοναχή στον ά- μαξά.

Έφτασαν σε λίγο στο ξενοδοχείο. Τις ώδήγησαν σ' ένα δωμάτιο πολυ- τελέστατα επιπλωμένο. Εκεί έδωσαν στη μοναχή μία έπιστολή προοριζο- μένη γι' αυτήν. Η μοναχή την ά- νοιξε και διάβασε τα είης:

«Η άδελφή Θηρεσία μπορεί, αν θέλη, να παράση τη νύχτα της στο ξενοδοχείο τού Ραμπουγιέ. Άν θέλη πάλι, μπορεί να γυρής άμέσως στο μοναστήρι. Την δεσποινίδα Έλένην θα την παραδώση στην άπεσταλμένην τόν γονέων της κ. δι Ντερός, ή ό- ποία θα βρεθείται στο ξενοδοχείο της Βασιλικής Τίγγρεν και ή όπρία θα της παραδώση 200 λουδοβίκια, δω- ρεάν της Έλένης υπέρ της μονής».

(Ακολουθεί)

ΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ ΦΥΣΙΟΓΝΟΜΙΑΙ

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΑΛΛΗΣ

Τά νεανικά του χρόνια. Η έντιμότης του. Τό μίσος του πρὸς πᾶσαν κληκανθρωπιά. Η έρμητικότης τού χαρακτήρες του. Η περρεύ- κα τού Φρεαρίτη. Οί... «παλιστενεκέδες»!... Ο Ράλλης στὸ Παρίσι. Η άχάριστη Παριζιάνα. Πὸς τὴν εκδικήθηκε ο Ράλλης. Όπου πετάει έξω απ' τὸ Υπουργεῖο τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ρουμανίας. Οί «τυχαίρπατοι». «Βρε σείς, έλάτε να δούμε τὸ μπὲ σας!...» κλπ.

Ο Δημήτριος Ράλλης υπήρξε από τούς πιο έντιμους και τούς πιο συμ- παθείς Έλληνας πολιτευτάς. Είλικρι- νης και τίμιος όσο μπορεί να φαντα- σθή κανείς, οὐδέποτε, εἰς οὐδένα και κατ' οὐδένα λόγον έκαμε τὸ έλαγι- στον πού να προσέκρουε, πού να ήταν αντίθετο πρὸς τὰς αρχάς του. Ήταν πρόβρυος να θυσιάση τὰ πάντα, και αυτό το κόμμα του, παρὰ να δεχθῇ και να κάμη κάτι, παρὰ να ξαναγα- σθή να παραβῇ τις αρχές του. Μι- σούσε τὰ πολιτικά τσιτσίτια, τις άδύ- χιες, τὰ ρουσφετία. Κι' εἶταν κανείς, όσο στενός φίλος του κι' αν ήταν και κομματάρχης του ακόμα, τού ζητούσε κάτι τὸ δικό και τὸ παράλογο, όχι μονάχα τὸν ήρνεῖτο, αλλά και τὸν πε- τούσε έξω από τὸ γραφεῖο του κακήν κακώς!...

Ο Δημήτριος Ράλλης ήταν γιὸς τού Γεωργίου Ράλλη, καθηγητῷ τού "Εταιρίου Δικαίου στὸ Πανεπιστήμιο και κατ' επανάληψιν ύπουργού. Πολύ νέος ακόμη ο Ράλλης σπούδασε τὰ νο- μικά στὸ Παρίσι και σε ήλικία 29 έ- τῶν εξέλεχ' έβουλευτῆς. Στὰ 1873 έ- πήχθη στὸ πλῆρω τού Χ. Τριχοπῆ, ο οποίος γενόμενος ποδοπαυγός, τὸ '875 τὸ ανέβασε τὸ "Υπουργεῖο της Παιδείας. Μετὰ τὸ 1882 ο Ράλλης διαφώνησε με τόν Τριχοπῆ και εἰση- γήσισε αργότερα με τόν Σωτηρόπουλο τὸ λεγόμενο τρίτο κόμμα. Μετὰ τόν θάνατο τού Τριχοπῆ ο Ράλλης εἰσέ- ρετο ως ο φυσικός άσκηγός της αντι- πολιτεύσεως, μα ποτὲ σχεδὸν δεν έ- πεκράτησε κοινοβουλευτικῶς λόγω της εἰλικρινείας του. Στὸ 97 ο Ράλ- λης εἰσηγμάτισε τὸ δεύτερο πολιμικό "Υπουργεῖο, μα δεν έμεινε και πάλι στὴν αρχή παρὰ λίγους μήνες. Από τὸ 1899 ως τὸ 1902 ο Ράλλης συνε- γράσθηκε με τόν Δηληγιάννη, μετὰ τόν θάνατο τού οποίου τόν διεδέχθη στὴν ἀρχηγεία τού κόμματος, τὸ ό- ποιο κατόπι διασπάσθη λόγω της απο- χωρήσεως τού Κυρ. Μαυρομυλά. Ο Ράλλης έγινε πάλι πρωθυπουργός στὸ 1909, μα δεν έμεινε στὴν αρχή παρὰ σαράντα ήμέρες, διαφωνήσας με τόν Στρατιωτικό Σύνδεσμο.

Μετὰ τὴν άνατροπή τού κ. Βενιζέ- λου, τόν Νοέμβριο τού 1920, ο Δ. Ράλλης ξανάγινε πρωθυπουργός, πα- ρητήρη δὲ τὸ 1921, όπότε κι' έφυγε για τὸ Παρίσι, όπου υπεβλήθη σ' έγ- χειρση. Τόν Αβγουστο τού ίδιου έ- τους ο λευκός και έντιμος "Αττικό- χης άπέθανε, πάμπωχος σχεδόν...

Όπως γράφουμε και παραπάνω, ο Ράλλης ανεμύληθ νεότατος στὴν πο- λιτική. Ως φοιτητῆς ήτο ζωρότα- τος και όρμητικός. Στὸ "Εθνικό μας Πανεπιστήμιο λειτουργούσαν τότε ή φοιτητικές φάλαγγες. Ο Ράλλης, θέ- λοντας να εκλεγῇ φαλαγγάρχης, κα- τέβαλε πρὸς τούτο εἰσπρατικῶς προ- σιαιόμους και δορυβούς πολύ. Μία μέρα πάθειες και δορυβούς έπαιζαν παρ- λοῖπὸν στὸ μύθημα, ο καθηγητῆς Φρεαρίτης τούκαμε δορυβούτους παρ- ατηρήσεις για τὰ μέσα τὰ όποία μετρί- χετο πρὸς επιτυχίαν της εκλογῆς του ως φαλαγγάρχου. Ο Ράλλης άγρίεψε. Και χωρίς να χάση καιρό, έγραψε στὴν έδρα και άφίρρεσε απ' τὸ κεφάλι

τὸ καθηγητῷ τὴν περρεύκα του!

Η παῖς του αὐτῇ τὸ στείλασε πολύ. Τὸν απειάκρυναν απ' τὸ Πανε- πιστήμιο κι' ο πατέρας του τόν έστει- λε πρὸς συνεχίση τών σπουδών του στὸ Παρίσι.

Τις παραμονές τών εκλογῶν ο Δ. Ράλλης έφανταζέτο υπερβολικά. "Ο- ταν μάλιστα μιλούσε στους διαδηλω- τὰς, έκανε χρῆσι ώμων χαρακτηρισ- τικών εἰς βάρος τών αντιπάλων του.

Κάποτε εἰσακρίθηκε τὸν άείωνη- στον Γ. Θεοτόκη και τούς όπαδούς του «π α λ η ο τ ε ν κ ε δ ε ς»!...

Άλλοτε πάλι, έπίδεικνύων στους εκλογείς ένα τηγάνι, ανέκραξε από τὸ ύψος τού εξώστου του:

— Μ' αὐτὸ θα μουντζουρώσω ό- λους τούς αντιπάλους μου!...

Όταν σπούδαζε ο Ράλλης στὸ Πα- ρίσι, τὸν συνέβη τὸ εἶς χαριτωμένο έπίσπδιο: "Ενα βράδυ έ- περνούσε με δύο άλλους συμπατριώτες του σπου- δαστὰς, τόν Γεώργιο Θεο- τόκη και τόν Στέφανο Δραγομή, από μία νέου- ρα τού Σηκουάνα. "Ερε- ρχε ραγδαίως τὴν ώρα αὐ- τή και οί τρεῖς "Ελληνες σπουδα- σται ήσαν τρυπω- μένοι κάτω από μία όμπρέλλα.

Έξαφνα είδαν νάρχεται πρὸς τὸ μέρος τους μία νε- αρά Παριζινή, χω- ρὶς όμπρέλλα. Η νέα αὐτή, εκτός τού ότι βροχόταν, έπρεπε να περάση κι' από ένα αὐλά- κι γεμάτο βροχό- νερα. "Εδιστα ζε- λοῖπὸν κι' έστρεξε μέσα στὴ βροχή μη ξερόντας τί να κάμη!...

Τότε ο Ράλλης άρπάζει τὴ μονα- δική τους όμπρέλ- λα, τρέχει κοντὸ στὴ νέα, τὴν ση- κώνει στὴν άγκα- λιά του και τὴν περνάει απ' τ' αὐ- λάκι, προσφάγον- τὰς τὴν απ' τὴ βροχή και πατών- τας ο ίδιος αδιά- νερα μέσα στὴ νερά!

Αντὶ όμως ή νεαρά Παριζιάνα να τόν εύχαριστή- ση για τόν ίππο- τισμό τού αὐτόν, άρχισε να τού κά- νη δορυβούτους πα- ρατηρήσεις:

— Έθες άναιδέ- στατος, κύριε!...

— Τί έκανε λέει!

— Αναιδέστατος!...

Αὐτὸ πεία ήταν κι' αν ήταν... Ο Ράλλης φοροκίττης. Και χωρίς να χάση καιρό, άρπαζε πάλι τὴν... ά- χάριστη νέα στὴν άγκαλιά του και τὴν ξαναπέρασε στὸ μέρος, απ' τὸ ό- ποιο τὴν... παρέλαβε προηγούμενος! Εκεί τὴν άφισε κάτω και πηδώντας σ' αὐλάκι της εἰπε ειρωνικά:

— Θύμισες, κυρά μου; Πέρασε λοιπόν τώρα μονάχη σου!...

Στὸ 1903 ο Ράλλης ήταν ύπουργός τών "Εξωτερικών. Τὸν έπισκέφθη τό- τε, μία μέρα, ο πρεσβευτῆς της Ρου- μανίας Παπινίου κι' άπάνω σε σχετι- κή συζήτηση τού είπε πως οί Μακε- δόνες εἶνε Ρουμάνοι!... Μόλις τ' ά- κούσε αὐτὸ ο πατριωτικώτατος Ράλ- λης έγινε έξω φρενών. Και έβγαλε τόν Παπινίου απ' τὸ γραφεῖο του άμέ- σως, φωνάζοντας:

— Έξω!... Έξω!...

Τὸν κινήθηκε μάλιστα ως τὴ σκά- λα, πάντοτε κραυγάζοντας και βρυ- χώμενος:

— Έξω!... Έξω!...

Έξ αἰτίας τού έπισπ- διου τούτου διεκόπησαν τό- τε αἱ μεταξὺ "Ελλάδος και Ρουμανίας σχέσεις.

Στὸ 1909 ο Δ. Ράλλης συμφιλιώ-θηκε με τόν Γ. Θεοτόκη. Ο Θεο- τόκης πήγε, μία μέρα, και τόν έπι- σκέφθηκε στὸ σπι- τὸ του. Όταν έ- φρευσε, ο Ράλλης στάθηκε στὴν πόρ- τα τού γραφεῖου του και είπε:

— Περάστε, κ. Πρόεδρε, είσατε μεγαλειτέρός μου.

— Όχι, δά, ά- πάντως ο Κερκυ- ραῖος πολιτευτῆς, ο οποίος ήθελε να φαίνεται πάντοτε πὸν νέος απ' ότι ήταν, όχι δά, νο- μίζω πως μόνον...

Ο ψη λ ό τ ε ρ ό ς σας είμαι!...

Στους ορμητικούς του οίστρους, ο Δ. Ράλλης εναπνέστο ύπέρτοχος και χα- ρακτηριστικῶς εκ- φράσεις και λέ-ξεις. Διχτὸν του εἶ- νε ή λέξι: α τ ο γ α ρ ο π α σ τ ο ι ν, (οἱ τὴν τύ- χην βπως-δ- πως άεπάζον...

Ένας από τούς εὐγενείς τότε, πού συνώδευσαν τὴ βασίλισσα, ο Δὸν Άλόν- ζο ντελ Άρκο, έδωκε με κίνδυνο της ζωῆς του και με μεγάλη δειρό- τητα κατάρθωσε να ξεμπελῇ τὸ πόδι της βασίλισσας από τόν αναβολέα και να τὴ σώση από βέβαιο θάνατο.

Άμέσως όμως κατόνι εἰσηγνήσθη καλπάζοντας και κατέφυγε σ' ένα μοναστήρι για να κρυφθῇ, γιατί, σύμ- φωνα με τὴν έθιμοτυπία πού επικρα- τούσε τότε στὴν Ασλή της Ισπανίας, ύποπτος άγγίζει τὸ πόδι της βασίλισσας κατεδικάζετο σε θάνατο!...

Ο Δημήτριος Ράλλης (Χίτσο τού Ράλλου τουόφου ΡΑΡΒΟΙ)

τες), με τὴν όποίαν εἰσακρίθηκε τούς φιλελευθέρους βουλευτάς, κατὰ τὸ 1910.

Στὸ ντόσιό του ο Δ. Ράλλης ήταν άπόλυτατος! Αθηναϊκώτατος! Φερού- σε πάντα σταυρωτὸ μπλε κοστούμι και οσμπουόνια κανελλιά-πλατόνυ- ση. Συχνά φόραγε και λευκὸ γιλέκο. Γι' αὐτὸ και τόν αποκαλούσαν χρί- δευτικά: «γελιδονάκι»!...

Πρὸς τὸ έπίσημο ένδυμα ο Ράλλης αἰσθάνεταν άποστορῆ. Κι' εἶταν ήταν άναγκασμένος ν' ανέβη στὸ παλάτι και να παρουσιασθῇ στὸ βασιλικὸ, έ- παυρη τῆς ρεντινίσκας και τὸ δηλό- της καπέλλο στ' άμάξί του και τὰ φοροδὸς πρὸ τών άνακτόρων, για να τὰ βγάλει άμέσως κατεβαίνοντας.

Επὶ κυβερνήσεως Μαυρομυλά η- λούσε μία μέρα στὴ Βουλῇ ο ύπουργός τών Οικονομικῶν "Αθ. Εὐσταθίας. Οί εἰσάχεται όμως τών θεωρούν εθρο- δοσαν δαμνιωδῶς. Ο Ράλλης, μη μπορώντας να τούς άνεχθῇ πεία, πε- τάχθηκε επάνω και τούς φώναζε:

— Βρε σείς πὸς θεωρεῖτε και πά- νω, όρίστε κάτω γὰ δούμε τὸ μπὲ σας!...

Τ' ανέχοντα τού Δ. Ράλλη εἶνε ά- περα και χαρακτηρίζουν άπόλυτος τόν άνθρωπον, τόν πολιτικόν, τόν οί- κογενειόκοχον. Γι' αὐτὸ θα συνεχίσου- με και στὸ άλλο φύλλο, δημοσιεύον- τες τὰ πιο χαρακτηριστικά καὶ πιο χαριτωμένα εἰς αὐτῶν.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΤΡΩΜΕΡΗ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΘΙΜΟΤΥΜΙΑ

Κατὰ τὴ διάρκεια μῆος κινήσε- τος εκδρόμης, στὴν όποία συμμετείχε ο βασιλεὺς της Ισπανίας Φίλιππος ο ός και ή γυναίκα του, σε μία στιγμή τὸ άλογο της βασίλισσας άρηνίσσε. Η βασίλισσα προσπάθησε να τὸ συγκρα- τήση, άλλ' έλασε τὴν ίσορροπία της και έπεσε κάτω με τὸ ένα πόδι απλεγ- μένο μες στὸν αναβολέα. Κι' έτσι τὸ άρηνισμένο άλογο εξακολούθησε να τρέχει, σέρονοντας τὴ βασίλισσα πάνω στ' άγκάθια και στίς πέτρες.

Ένας από τούς εὐγενείς τότε, πού συνώδευσαν τὴ βασίλισσα, ο Δὸν Άλόν- ζο ντελ Άρκο, έδωκε με κίνδυνο της ζωῆς του και με μεγάλη δειρό- τητα κατάρθωσε να ξεμπελῇ τὸ πόδι της βασίλισσας από τόν αναβολέα και να τὴ σώση από βέβαιο θάνατο.

Άμέσως όμως κατόνι εἰσηγνήσθη καλπάζοντας και κατέφυγε σ' ένα μοναστήρι για να κρυφθῇ, γιατί, σύμ- φωνα με τὴν έθιμοτυπία πού επικρα- τούσε τότε στὴν Ασλή της Ισπανίας, ύποπτος άγγίζει τὸ πόδι της βασίλισσας κατεδικάζετο σε θάνατο!...

ΤΑ ΚΑΛΥΠΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΦΙΝΕΤΤΑ

πε τότε η βασίλισσα. Έχουμε πολύ δρόμο να κάνουμε ακόμα.

Η βασίλοπούλα έπεσαν και αποκοιμήθηκαν, έκτος από τη Φινέττα. Σε μία στιγμή η βασίλισσα σηκώθηκε και έφυγε βιαστική. Τότε όμως σηκώθηκε και η Φινέττα. Έβλεπνε τις αδελφές της και τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί. Έτσι ακολούθησαν κι οι τρεις τους την κλωστή και γύρισαν στο σπίτι του πατέρα τους. Η βασίλισσα, όταν τις είδε, έκόντρε να λυσάξει απ' το κακό της και την άλλη μέρα έπεσε στο βασιλιά:

— Αυτήν τη φορά έα τις πάω σ' εμένα, απ' όπου δεν θα ξαναγυρίσουν ποτέ πια.

Μη μου παίρνεις τούλαχιστο τη Φινέττα μου, της είπε ο βασιλιάς.

Αλλ' η βασίλισσα αρνήθηκε και η βασίλοπούλα, που είχε μεγάλη αδυναμία γι' αυτή, δεν επέμεινε περισσότερο. Άρχισε μονάχα να κλαίει. Η Φινέττα τ' άκουσε όλα αυτά και έφυγε άμείλιως για να βοηθήσει μάχιστά της. Το ωραίο αλγόο την έπεριμενε πάλι και την έπληγε κοντά της.

Πάρε αυτό το σακί, της είπε η βασίλοπούλα, και πήρε στην σπηλιά της. Δίσε γεμάτο.

— Είπε ευτυχώς, του είπε, και τρώνε πολύ! Έτσι θα τις ξεφορτωθούμε.

Η μικρότερη όμως από τις βασίλοπούλες, που λεγόταν Φινέττα, την ώρα που μιλάει ο βασιλιάς με τη βασίλισσα, βρισκόταν εκεί κοντά χωρίς να τη βλέπουν και άκουσε τα λόγια της μητέρας της. Άμέσως τότε σηκώθηκε κι έφυγε για να πάει στη σπηλιά, όπου καθότανε μια καλή μάγισσα, η οποία την είχε βυζάξει άλλοτε, όταν ήταν μικρή. Στο δρόμο όμως, επειδή κουράστηκε, κάθισε στην έρμια και άρχισε να κλαίει για την κακή της τύχη.

Έξαφνα τότε είδε μπροστά της ένα ωραίο αλγόο, στολισμένο με πλούσια χαίμαρα, που εκάλπαζε χωρίς αναδάτη. Σε λίγο το αλγόο αυτό την έπληγισε και άρχισε να βόσκει την καλή κοντά της. Η Φινέττα το έπιασε από τα χελιάρια, το καβαλλίκεψε και το αλγόο την έφερε ακριβώς μπροστά στη σπηλιά της καλής μάγισσας. Απ' τη ίδια μάγισσα της είχε στείλει το ωραίο εκείνο ζώο για να την φέρει κοντά της.

Καλώς ήρises, της είπε μόλις την είδε. Ξέρω γιατί έρξασαι! Πάρε αυτό το κουβάδι που η κλωστή του δεν κόβεται ποτέ. Όταν η μητέρα σου σε πάρει μαζί με τις αδελφές σου για να σ' αφήσει στην έρμια, δέσε τη μιά άκρη στην πόρτα του σπιτιού σου και κρατά το καλά στο χέρι σου. Όσο προχωρείς ξετύλιζε την κλωστή. Στο τέλος, όπου κι αν σε αφήσει η μητέρα σου, θα σου 'ενε εύκολο έτσι να ξαναγυρίσεις πίσω.

Η βασίλοπούλα ευχαρίστησε τη μάγισσα, έπληξε το δώρο που της έδωσε, καβαλλίκεψε το ωραίο αλγόο και έτσι ξαναγύρισε στο σπίτι της. Το άλλο πρωί, η βασίλισσα είπε στις τρεις κόρες της να πάνε μαζί στο σπίτι της αδελφής της. Έπλησαν λοιπόν το δρόμο και η Φινέττα στο μεταξύ ξετύλιζε το κουβάρι της. Στο τέλος έφθασαν σ' ένα δάσος.

Κοιμήθηκε εδώ, πουλάκια μου, για να ξεκουραστήτε λιγάκι, τους είπε η βασίλοπούλα.

Η βασίλοπούλες, βλέποντάς τον, ετοόμαζαν.

— Δυστυχισμένες! τους είπε η γρηά. Ποιός σας έστειλε εδώ; Δεν ξέρετε πως αυτό το παλάτι είναι το δρόμο του άντρα μου, που τρώει ανθρώπους; Άς είνε όμως, εγώ θ' ανω κάλυπτε απ' αυτόν. Θα σ' αφήσω να ζήσετε τρεις μέρες, προτού τας φάω!

Τις άρπαξε τότε και τις τρεις από τα μαλλιά και τις έριξε μέσα σ' ένα κάδο που ήταν γεμάτο από φείδια. Άκουσε όμως να γυρνάει η βασίλοπούλα και άλλα διάφορα έρεπτα. Η βασίλοπούλα έμεινε εκεί χωρίς να σιλέ βουν από τη θέσι τους, από φόβο μήπως τις φάνε τα φείδια. Σε λίγο όμως κούσαν επάνω έναν τρομερό θόρυβο και ο δράκος που γύριζε ουρλιάζοντας σ' αλιοντάει.

Τις άρπαξε τότε και τις τρεις από τα μαλλιά και τις έριξε μέσα σ' ένα κάδο που ήταν γεμάτο από φείδια. Άκουσε όμως να γυρνάει η βασίλοπούλα και άλλα διάφορα έρεπτα. Η βασίλοπούλα έμεινε εκεί χωρίς να σιλέ βουν από τη θέσι τους, από φόβο μήπως τις φάνε τα φείδια. Σε λίγο όμως κούσαν επάνω έναν τρομερό θόρυβο και ο δράκος που γύριζε ουρλιάζοντας σ' αλιοντάει.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

— Άνθρωπινο κρέας μου μυρίζει, είπε ο δράκος στη γυναίκα του. Έχεις κρυμμένα τρία κορίτσια, τ' έβλεπα. Εμπρός, δώσε μου τα γιατί πεινώ.

Εκείνη τον παρεκάλεσε τότε να μην τις φάει άμέσως, γιατί ήθελε να τις βάλει πρώτα να της δουλεύουν. Ο δράκος δέχθηκε κι έδωσε δουλειά.

και τον έκαιαν κάρβουνο. Η γυναίκα του, που δεν τον έχωνε, βλέποντας το τέλος του, έσκασε στα γέλια και δεν τον έλυπησε καθόλου. Και τότε η Φινέττα της είπε:

— Είσαι πολύ καλή εσύ, κυρά δράκαινα. Μα δεν βγάζεις αυτά τα τουάρια της άρκουδας που φορέεις για να ντυθείς όπως πρέπει; Θα γίνης σαν μεγάλη κυρία.

Της δράκαινας της καλοέρεσε η πρόταση. Η βασίλοπούλες την έβαλαν τότε να καίηται, της έδωσαν το σκούφο της και άρχισαν να την χτενίζουν. Μα εκείνη τη στιγμή η Φινέττα άρπαξε ένα τσεκούρι και της έδωσε μια από πίσω τόσο δυνατά στο στήθος, ώστε την άφισε στον τόπο. Η βασίλοπούλες έμειναν λοιπόν μονάχες στο παλάτι. Άμέσως όμως οι δυο μεγάλες Φινέττες άρχισαν να μεταχειρίζονται τη Φινέττα σαν σκλάβο τους. Την έβαζαν να κάμνει όλες τις δουλειές κι αυτές, φορώντας βασιλικά ρούχα, έβγαζαν έξω και έκαιαν περίπατο και διασκεδάζαν.

Ενα βράδυ η Φινέττα καθάριζε ένα δωμάτιο. Η αδελφή της είχαν βγάλει. Εκεί που καθάριζε, άνοιξε ένα ντουλάπι και ε'δε μέσα διάφορα ωραία μεταξωτά, διαμάντια και μπριλάντια. Ξανάκλεισε το ντουλάπι και δεν είπα τίποτε στις αδελφές της: ήταν εγώ. Το άλλο βράδυ εκείνης ατολήθηκαν. Εκεί κοντά ήταν ένα άλλο παλάτι, όπου θα γινόταν χορός. Εκεί θα πήγαιναν κι αυτές. Όταν έφυγαν, η Φινέττα άνοιξε το ντουλάπι εντόθηκε και στολήθηκε κι' αυτή και έπληξε στο χορό. Ήταν τόσο ώρα, και έχορευε τόσο καλά, ώστε όλοι έκαινην πρόσεχαν. Και η αδελφή της την εθαύμασαν κι' αυτές, χωρίς να την αναγνωρίσουν.

Το άλλο βράδυ πάλι τα ίδια. Η Φινέττα έχορευε και διασκεδάζει και ήταν έκόντε με τ' ελπίδαση ο χορός έρευνε και έγύριζε στην κουζίνα της. Η αδελφές της δεν έπαιρναν είδηση απ' όλα αυτά. Αυτό έκράτησε άκρως τον καιρό. Ενα βράδυ όμως η ωραία βασίλοπούλα άρχισε λιγάκι στο χορό και ενώ έρευνε στο δρόμο έχασε το δαχτυλίδι της.

Σε λίγο έφυγε να περάσει από τον ίδιο δρόμο το βασιλόπουλο της χώρας εκείνης και βρήκε το δαχτυλίδι. Έβλεψε και το πήρε και το έκόνταξε ώρα πολλή. Απ' τη στιγμή εκείνη το βασιλόπουλο αρρώστησε: έπαυσε να τρώει και ήτανε πολύ συλλογισμένο και λυπημένο. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα αγαπούσαν πολύ το παιδί τους. Έστειλαν λοιπόν διαρκεί μόνον λίγες ώρες, ενώ το χαρτοπαίγνιο είχε αδιάκοπο και οι προσεχταί πρέπει να γίνουν απαραίτητοι, όταν παίξουν με τις κυρίες της Αδλής.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Δηληγιάννης... έπεσε στο κρεβάτι του άρρωστος!... Κι' όταν ο γραμματέας της προσέβησε τον ρώτησε τι έχει, τος απάντησε:

— Πάχω από τρομερή... άκρη, ματιά, φίλε μου!...

Δεν σηκώθηκε δ' από το κρεβάτι παρά όταν η Αδλή έγύρισε από το κουνί της και περάσανε ακόμα και λίγες ημέρες.

Απ' τότε, όσάκις έπρόκειτο να πάει κουνί ο βασιλιάς, ο μακαρίτης Δηληγιάννης... άθενοδους και κρεβατιώνονταν!...

Η βασίλισσα παρακάλεσε τότε το γυνί της να της πη τον καιρό του. Και εκείνο της είπε:

— Μητέρα, θα πεθάνω αν δεν πάω γυναίκα μου την κόρη σ' ε'ς όποιον το δαχτυλίδι θα ταίριαζε αυτό το δαχτυλίδι.

Η βασίλισσα έτρεξε και το έπλε στο βασιλιά, ο οποίος έβγαλε διάταγμα να πάει κορίτσια του βασιλείου να παρουσιασθούν στο παλάτι. Η δυο μεγάλες βασίλοπούλες, μόλις το έμαθαν, ντύθηκαν και ετράδωσαν για

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο διαμελισμός του πτώματος του Γαμβέττα. Βανδαλισμοί οι όποιοι γίνονται από... αγάπη και θαυμασμό προς τους μεγάλους άνδρες! Οι συλλέκται μακαρίων αντικειμένων. Η καρδιά του Μπυφόν και το πτώμα του Διδερό. Το κρυνίο του Κρέμπελ. Η περιπέτειός του από τη στιγμή που έπεσε από το κοντάρι του δημαρχείου. Ο Ροβεσπιέρος και ο Λουδοβίκος 16ος μέσα στον ίδιο τάφο, κλπ.

Τραγική η μοίρα των μεγάλων ανδρών! Όσο είνε ζωντανοί, πολιοκούνται καθημερινώς από γνωστούς και άγνωστους, που τους ζητάνε ένα αυτόγραφο, ή ένα ρουσφέτι, ή δ' τι δήποτε τέλος πάντων. Καί, μετά τον θάνατόν τους, οι φίλοι τους και οι θαυμασταί τους όμωινε επάνω στο πτώμα τους, το διαμελίζουν, το κάνουν μικρά - μικρά κομματάκια και απέρχονται πέρνοντας ο καθένας μαζί του και από ένα μέλος του σώματος—για να θυμούνται το μακαρίτη.

Όταν πέθανε ο διάσημος οήτωσ και πολιτικός της Γαλλίας Λεδόν Γαμβέττας, οι φίλοι του ένένος ψιν σάν κοράκια στο πτώμα του, και άρχισαν να του πέρνουν άλλος τ' έντερο, άλλος άπό ένα δάχτυλο, άλλος το μυαλό και άλλος την καρδιά! Έννοείται ότι η μεγάλη αγάπη τους προς τον αποθανόντα τους έπρωξε να κάνουν αυτούς τους βανδαλισμούς. Μα, όπως και αν έχη το πράγμα, δύσκολα μπορεί να συγχωρέση κανείς την κατακερσοργήση ενός πτώματος! Υπάρχει μάλιστα μια διάδοσι ότι μέσα στο μανωλιό που έστησαν για το Γαμβέττα στη Νίκαια, απ' όλο το σκελετό του μεγάλου άνδρος, σώζεται σήμερα... μονάχα ο θώρακός του!...

Ολα τ' άλλα μέλη του κορμιού του, θα βρίσκονται σήμερα σκορπισμένα στα τέσσερα μέρη της Γαλλίας, σε σπία διαφόρων φίλων του ή συγγενών των φίλων του!

Είνε αφάνταστες οι περιπέτειες που γνώρισαν τα κρυνία και η καρδιάς—αυτά είνε τα προτιμώμενα μέλη του σώματος—διαφόρων άλλων μεγάλων ανδρών!

Ο Δηληγιάννης, που ποτέ δεν έχη κουνίησε στη ζωή του, ρώτησε τον προσεχτή της Ισπανίας, τι έπρεπε να πάρει μαζί του στο κουνί.

Μερικές εκπόντρες χρυσών λουδοβικίων, τος απήντησαν ο Ισπανός προσεχτής, γιατί σ' αυτές τις περιστάσεις το κουνί διαρκεί μόνον λίγες ώρες, ενώ το χαρτοπαίγνιο είνε αδιάκοπο και οι προσεχταί πρέπει να γίνουν απαραίτητοι, όταν παίξουν με τις κυρίες της Αδλής.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Δηληγιάννης... έπεσε στο κρεβάτι του άρρωστος!... Κι' όταν ο γραμματέας της προσέβησε τον ρώτησε τι έχει, τος απάντησε:

— Πάχω από τρομερή... άκρη, ματιά, φίλε μου!...

Δεν σηκώθηκε δ' από το κρεβάτι παρά όταν η Αδλή έγύρισε από το κουνί της και περάσανε ακόμα και λίγες ημέρες.

Απ' τότε, όσάκις έπρόκειτο να πάει κουνί ο βασιλιάς, ο μακαρίτης Δηληγιάννης... άθενοδους και κρεβατιώνονταν!...

Η βασίλισσα παρακάλεσε τότε το γυνί της να της πη τον καιρό του. Και εκείνο της είπε:

— Μητέρα, θα πεθάνω αν δεν πάω γυναίκα μου την κόρη σ' ε'ς όποιον το δαχτυλίδι θα ταίριαζε αυτό το δαχτυλίδι.

Η βασίλισσα έτρεξε και το έπλε στο βασιλιά, ο οποίος έβγαλε διάταγμα να πάει κορίτσια του βασιλείου να παρουσιασθούν στο παλάτι. Η δυο μεγάλες βασίλοπούλες, μόλις το έμαθαν, ντύθηκαν και ετράδωσαν για

ζωγράφου Γκόγια και η καρδιά του μεγάλου Βύρωνος. Το πολύτιμο αυτό—για μ'ας ιδίως τος—Έλινγες—ιστορικό λείψανο δρισκότανε, μέσα σε μια λάρνακα, στην έκκλησία του Αγίου Σπυριδωνος, στο Μεσολόγγι. Μα όταν οι Τούρκοι τους και οι θαυμασταί τους όμωινε επάνω στο πτώμα τους, το διαμελίζουν, το κάνουν μικρά - μικρά κομματάκια και απέρχονται πέρνοντας ο καθένας μαζί του και από ένα μέλος του σώματος—για να θυμούνται το μακαρίτη.

Όταν πέθανε ο διάσημος οήτωσ και πολιτικός της Γαλλίας Λεδόν Γαμβέττας, οι φίλοι του ένένος ψιν σάν κοράκια στο πτώμα του, και άρχισαν να του πέρνουν άλλος τ' έντερο, άλλος άπό ένα δάχτυλο, άλλος το μυαλό και άλλος την καρδιά! Έννοείται ότι η μεγάλη αγάπη τους προς τον αποθανόντα τους έπρωξε να κάνουν αυτούς τους βανδαλισμούς. Μα, όπως και αν έχη το πράγμα, δύσκολα μπορεί να συγχωρέση κανείς την κατακερσοργήση ενός πτώματος! Υπάρχει μάλιστα μια διάδοσι ότι μέσα στο μανωλιό που έστησαν για το Γαμβέττα στη Νίκαια, απ' όλο το σκελετό του μεγάλου άνδρος, σώζεται σήμερα... μονάχα ο θώρακός του!...

Ολα τ' άλλα μέλη του κορμιού του, θα βρίσκονται σήμερα σκορπισμένα στα τέσσερα μέρη της Γαλλίας, σε σπία διαφόρων φίλων του ή συγγενών των φίλων του!

Είνε αφάνταστες οι περιπέτειες που γνώρισαν τα κρυνία και η καρδιάς—αυτά είνε τα προτιμώμενα μέλη του σώματος—διαφόρων άλλων μεγάλων ανδρών!

Ο Δηληγιάννης, που ποτέ δεν έχη κουνίησε στη ζωή του, ρώτησε τον προσεχτή της Ισπανίας, τι έπρεπε να πάρει μαζί του στο κουνί.

Μερικές εκπόντρες χρυσών λουδοβικίων, τος απήντησαν ο Ισπανός προσεχτής, γιατί σ' αυτές τις περιστάσεις το κουνί διαρκεί μόνον λίγες ώρες, ενώ το χαρτοπαίγνιο είνε αδιάκοπο και οι προσεχταί πρέπει να γίνουν απαραίτητοι, όταν παίξουν με τις κυρίες της Αδλής.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Δηληγιάννης... έπεσε στο κρεβάτι του άρρωστος!... Κι' όταν ο γραμματέας της προσέβησε τον ρώτησε τι έχει, τος απάντησε:

— Πάχω από τρομερή... άκρη, ματιά, φίλε μου!...

Δεν σηκώθηκε δ' από το κρεβάτι παρά όταν η Αδλή έγύρισε από το κουνί της και περάσανε ακόμα και λίγες ημέρες.

Απ' τότε, όσάκις έπρόκειτο να πάει κουνί ο βασιλιάς, ο μακαρίτης Δηληγιάννης... άθενοδους και κρεβατιώνονταν!...

Η βασίλισσα παρακάλεσε τότε το γυνί της να της πη τον καιρό του. Και εκείνο της είπε:

— Μητέρα, θα πεθάνω αν δεν πάω γυναίκα μου την κόρη σ' ε'ς όποιον το δαχτυλίδι θα ταίριαζε αυτό το δαχτυλίδι.

Η βασίλισσα έτρεξε και το έπλε στο βασιλιά, ο οποίος έβγαλε διάταγμα να πάει κορίτσια του βασιλείου να παρουσιασθούν στο παλάτι. Η δυο μεγάλες βασίλοπούλες, μόλις το έμαθαν, ντύθηκαν και ετράδωσαν για

ζωγράφου Γκόγια και η καρδιά του μεγάλου Βύρωνος. Το πολύτιμο αυτό—για μ'ας ιδίως τος—Έλινγες—ιστορικό λείψανο δρισκότανε, μέσα σε μια λάρνακα, στην έκκλησία του Αγίου Σπυριδωνος, στο Μεσολόγγι. Μα όταν οι Τούρκοι τους και οι θαυμασταί τους όμωινε επάνω στο πτώμα τους, το διαμελίζουν, το κάνουν μικρά - μικρά κομματάκια και απέρχονται πέρνοντας ο καθένας μαζί του και από ένα μέλος του σώματος—για να θυμούνται το μακαρίτη.

Όταν πέθανε ο διάσημος οήτωσ και πολιτικός της Γαλλίας Λεδόν Γαμβέττας, οι φίλοι του ένένος ψιν σάν κοράκια στο πτώμα του, και άρχισαν να του πέρνουν άλλος τ' έντερο, άλλος άπό ένα δάχτυλο, άλλος το μυαλό και άλλος την καρδιά! Έννοείται ότι η μεγάλη αγάπη τους προς τον αποθανόντα τους έπρωξε να κάνουν αυτούς τους βανδαλισμούς. Μα, όπως και αν έχη το πράγμα, δύσκολα μπορεί να συγχωρέση κανείς την κατακερσοργήση ενός πτώματος! Υπάρχει μάλιστα μια διάδοσι ότι μέσα στο μανωλιό που έστησαν για το Γαμβέττα στη Νίκαια, απ' όλο το σκελετό του μεγάλου άνδρος, σώζεται σήμερα... μονάχα ο θώρακός του!...

Ολα τ' άλλα μέλη του κορμιού του, θα βρίσκονται σήμερα σκορπισμένα στα τέσσερα μέρη της Γαλλίας, σε σπία διαφόρων φίλων του ή συγγενών των φίλων του!

Είνε αφάνταστες οι περιπέτειες που γνώρισαν τα κρυνία και η καρδιάς—αυτά είνε τα προτιμώμενα μέλη του σώματος—διαφόρων άλλων μεγάλων ανδρών!

Ο Δηληγιάννης, που ποτέ δεν έχη κουνίησε στη ζωή του, ρώτησε τον προσεχτή της Ισπανίας, τι έπρεπε να πάρει μαζί του στο κουνί.

Μερικές εκπόντρες χρυσών λουδοβικίων, τος απήντησαν ο Ισπανός προσεχτής, γιατί σ' αυτές τις περιστάσεις το κουνί διαρκεί μόνον λίγες ώρες, ενώ το χαρτοπαίγνιο είνε αδιάκοπο και οι προσεχταί πρέπει να γίνουν απαραίτητοι, όταν παίξουν με τις κυρίες της Αδλής.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Δηληγιάννης... έπεσε στο κρεβάτι του άρρωστος!... Κι' όταν ο γραμματέας της προσέβησε τον ρώτησε τι έχει, τος απάντησε:

— Πάχω από τρομερή... άκρη, ματιά, φίλε μου!...

Δεν σηκώθηκε δ' από το κρεβάτι παρά όταν η Αδλή έγύρισε από το κουνί της και περάσανε ακόμα και λίγες ημέρες.

Τραγική η μοίρα των μεγάλων ανδρών! Όσο είνε ζωντανοί, πολιοκούνται καθημερινώς από γνωστούς και άγνωστους, που τους ζητάνε ένα αυτόγραφο, ή ένα ρουσφέτι, ή δ' τι δήποτε τέλος πάντων. Καί, μετά τον θάνατόν τους, οι φίλοι τους και οι θαυμασταί τους όμωινε επάνω στο πτώμα τους, το διαμελίζουν, το κάνουν μικρά - μικρά κομματάκια και απέρχονται πέρνοντας ο καθένας μαζί του και από ένα μέλος του σώματος—για να θυμούνται το μακαρίτη.

Όταν πέθανε ο διάσημος οήτωσ και πολιτικός της Γαλλίας Λεδόν Γαμβέττας, οι φίλοι του ένένος ψιν σάν κοράκια στο πτώμα του, και άρχισαν να του πέρνουν άλλος τ' έντερο, άλλος άπό ένα δάχτυλο, άλλος το μυαλό και άλλος την καρδιά! Έννοείται ότι η μεγάλη αγάπη τους προς τον αποθανόντα τους έπρωξε να κάνουν αυτούς τους βανδαλισμούς. Μα, όπως και αν έχη το πράγμα, δύσκολα μπορεί να συγχωρέση κανείς την κατακερσοργήση ενός πτώματος! Υπάρχει μάλιστα μια διάδοσι ότι μέσα στο μανωλιό που έστησαν για το Γαμβέττα στη Νίκαια, απ' όλο το σκελετό του μεγάλου άνδρος, σώζεται σήμερα... μονάχα ο θώρακός του!...

Ολα τ' άλλα μέλη του κορμιού του, θα βρίσκονται σήμερα σκορπισμένα στα τέσσερα μέρη της Γαλλίας, σε σπία διαφόρων φίλων του ή συγγενών των φίλων του!

Είνε αφάνταστες οι περιπέτειες που γνώρισαν τα κρυνία και η καρδιάς—αυτά είνε τα προτιμώμενα μέλη του σώματος—διαφόρων άλλων μεγάλων ανδρών!

Ο Δηληγιάννης, που ποτέ δεν έχη κουνίησε στη ζωή του, ρώτησε τον προσεχτή της Ισπανίας, τι έπρεπε να πάρει μαζί του στο κουνί.

Μερικές εκπόντρες χρυσών λουδοβικίων, τος απήντησαν ο Ισπανός προσεχτής, γιατί σ' αυτές τις περιστάσεις το κουνί διαρκεί μόνον λίγες ώρες, ενώ το χαρτοπαίγνιο είνε αδιάκοπο και οι προσεχταί πρέπει να γίνουν απαραίτητοι, όταν παίξουν με τις κυρίες της Αδλής.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Δηληγιάννης... έπεσε στο κρεβάτι του άρρωστος!... Κι' όταν ο γραμματέας της προσέβησε τον ρώτησε τι έχει, τος απάντησε:

— Πάχω από τρομερή... άκρη, ματιά, φίλε μου!...

Δεν σηκώθηκε δ' από το κρεβάτι παρά όταν η Αδλή έγύρισε από το κουνί της και περάσανε ακόμα και λίγες ημέρες.

Απ' τότε, όσάκις έπρόκειτο να πάει κουνί ο βασιλιάς, ο μακαρίτης Δηληγιάννης... άθενοδους και κρεβατιώνονταν!...

Η βασίλισσα παρακάλεσε τότε το γυνί της να της πη τον καιρό του. Και εκείνο της είπε:

— Μητέρα, θα πεθάνω αν δεν πάω γυναίκα μου την κόρη σ' ε'ς όποιον το δαχτυλίδι θα ταίριαζε αυτό το δαχτυλίδι.

Η βασίλισσα έτρεξε και το έπλε στο βασιλιά, ο οποίος έβγαλε διάταγμα να πάει κορίτσια του βασιλείου να παρουσιασθούν στο παλάτι. Η δυο μεγάλες βασίλοπούλες, μόλις το έμαθαν, ντύθηκαν και ετράδωσαν για

ζωγράφου Γκόγια και η καρδιά του μεγάλου Βύρωνος. Το πολύτιμο αυτό—για μ'ας ιδίως τος—Έλινγες—ιστορικό λείψανο δρισκότανε, μέσα σε μια λάρνακα, στην έκκλησία του Αγίου Σπυριδωνος, στο Μεσολόγγι. Μα όταν οι Τούρκοι τους και οι θαυμασταί τους όμωινε επάνω στο πτώμα τους, το διαμελίζουν, το κάνουν μικρά - μικρά κομματάκια και απέρχονται πέρνοντας ο καθένας μαζί του και από ένα μέλος του σώματος—για να θυμούνται το μακαρίτη.

Όταν πέθανε ο διάσημος οήτωσ και πολιτικός της Γαλλίας Λεδόν Γαμβέττας, οι φίλοι του ένένος ψιν σάν κοράκια στο πτώμα του, και άρχισαν να του πέρνουν άλλος τ' έντερο, άλλος άπό ένα δάχτυλο, άλλος το μυαλό και άλλος την καρδιά! Έννοείται ότι η μεγάλη αγάπη τους προς τον αποθανόντα τους έπρωξε να κάνουν αυτούς τους βανδαλισμούς. Μα, όπως και αν έχη το πράγμα, δύσκολα μπορεί να συγχωρέση κανείς την κατακερσοργήση ενός πτώματος! Υπάρχει μάλιστα μια διάδοσι ότι μέσα στο μανωλιό που έστησαν για το Γαμβέττα στη Νίκαια, απ' όλο το σκελετό του μεγάλου άνδρος, σώζεται σήμερα... μονάχα ο θώρακός του!...

Ολα τ' άλλα μέλη του κορμιού του, θα βρίσκονται σήμερα σκορπισμένα στα τέσσερα μέρη της Γαλλίας, σε σπία διαφόρων φίλων του ή συγγενών των φίλων του!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

Η τα χείλη της σφαι-
ρισμένη σε μια πένι-
μη σιωπή. Η κυρία
Λερμέ έκανε εμπρός
στο τζάκι, όπου έκα-
νε πλούσια φωτιά, τη
βραδυή του αλφειού
των κοριτσιών της, της
Διόνης και της
Γρόν. Τά δυο κοριτσάκια, τε-
σσάρων χρονών το πρώτο και δύο το
δεύτερο, ήταν κι' εκείνα αμίλητα, σαν
νάνοιωσαν ότι κάτι θλιβερό έβγαρινε
εκείνο το βράδυ τη γαλήνη του σπι-
τιού τους.

Ο Παύλος Λερμέ, συντετριμμένο
ψυχικά και σωματικά, είχε σωριασθή
σ' έναν καναπέ. Η δυο μικρούτσκα του
πλησίασαν, ανέβηκαν στα γόνατά του,
τόν έπιασαν με τὰ δροσερά τους γε-
ρούς το μέτωπο και του ευχήθηκαν:

— Καληνύχτα, μπαμπάκι.
Ο κ. Λερμέ τις έσφιξε στο στήθος
του, τις φίλησε στα μεταπάκια και
τους ευχήθηκε κι' αυτός:

— Καληνύχτα, αγαλουδία μου.
Κοιμηθήτε... κοιμηθήτε έσείς του-
λάχιστο...

Όταν η γυναίκα του, που πήγε να
βάλει τις μικρούλες να κοιμηθούν, έ-
κναυρισε, βόηξε τον Παύλο στην ίδια
θέση και με την ίδια αποκαρδιωσι ζω-
γραφισμένη στο πρόσωπό του.

— Παύλε μου, του είπε γλυκά η
κ. Λερμέ άκουμπώντας το κεφάλι της
στο πλάτο μέτωπό του, γιατί άπογοη-
τεύσαι; Είσαι βέβαιος...

— Καλή μου Μαρί, είπε εκείνος με
ραγισμένη φωνή, συχώρεσε με...
Ναι, είμαι βέβαιος... Δυστυχώς είναι
αλήθεια ότι μια Έταιρεία με κερά-
λαια μεγάλα πρόκειται ν' άγοράσει
όλη την έκταση που βρίσκεται γύρω
από το εργοστάσιό μας για την έκμε-
τάλλευσή του μολυβιού που υπάρχει
αφθονο στο μέρος αυτό. Έτσι θα μπο-
ρέσει να μάς ανταγωνισθή τριμερώ
και να μάς καταστρέψι... Χαί'η-
καμε...

Σώπασαν για λίγο κι' άγκαλιάστη-
καν πιο σφιχτά, σαν να θέλουν να κρα-
τήσουν άκόμη τη γαλήνη τους και
την ευτυχία τους, που την έννοιωσαν
να γλιστρά και να φεύγη μέσα από
τά χέρια τους.

— Και να συλλογίζομαι, είπε β-
στερα από λίγο ο κ. Λερμέ, ότι με
πενήντα χιλιάδες φράγκα θα μπορού-
σα να κερδίσω την υπόθεσι, ν' άγο-
ράσω έγω αυτή την έκτασι... Τι
τρομερό, Θεέ μου... τι τρομερό!

— Πενήντα χιλιάδες... είπε και
η κ. Λερμέ, άκρίτως η προίκα που
σουτάσε να σου δώσι ο πατέρας μου
και δέ σου την έδωσε...

— Μαρί, αγάπη μου, άς μη μιλού-
με πια καθόλου για το ζήτημα αυτό,
είπε ο κ. Λερμέ.

— Γιατί-γιατί, φθόβισε εκείνη...
Ω! άν ήξερες πόσο με κάνει να υπο-
φέρω αυτή η συμπεριφορά του πατέ-
ρα μου! Να μην κρατήσι το λόγο
του! Πολλές φορές άναρωτιέμαι για-
τί να σου υποσχεθί τα χρήματα
αυτά, αφού δε θα σου πείδινα ποτέ.
Γιατί άπλούστατα, δε ν' άγαπού-
σε, όπως δεν άγαπούσε και τη μη-
τέρα μου και έγινε άφορη να πε-
ρίβη τόσο νέα και να μείνι μονά-
χος του για ν' άρρωσισθί με περισ-
σότερο πάθος στην έλθείσα μινιά
του: την Άλχημιστή. Να φτιάσι
λίχι χρυσάφι από εύτελη μέταλλα.

Τώρα τελευταία πάλι του κόλλησε η
μανία να δημιουργήσι ζωή από την
άβυθι. Όρισμένως δεν είναι καλά
στά μυαλά του. Διακόσιες χιλιάδες
φράγκα, που του άπομένουν άκόμη,
θέλει να τὰ ξεδέψι τώρα σ' αυτή την
υπόθεσι...

Είχε χωνέψει πια η φωτιά στη
γωνιά κι' ο χειμωνιάτικος αέρας, κα-
τεβαίνοντας από το τζάκι, βούϊζε,
ένω η βροχή χτυπούσε στα τζάκια δυ-
νατά. Άγκαλιασμένοι οι δύο σύζυγοι,
συλλογίζονταν αμίλητοι, ένω τα δυο
αυτά πλασματάκια στην καμαρούλα
τους κοιμόντουσαν κάτω από την ά-
πειλή ενός τρομερού Αδριαν, εξ αίτιας
της άστοργής ψυχής ενός ιδιοτροπου
γέρου παππού, ο οποίος ήθελε να δη-
μιουργήσι ζωή από την άβυθι. Ώλη!

Την άλλη μέρα, κατά τις δέκα τέ-
βραδυ, ο Παύλος Λερμέ, γυρίζοντας
από το εργοστάσιό του, πέρασε έξω
από το σπίτι του πεθερού του. Η
νύχτα ήταν κατα-
χνασμένη και βα-
ρύνει και έννοιωθε
να του βαρύνει το
κουρασμένο και
ξανθισμένο από τη
σκέψι μετώπό του,
αφ' όσον ν' άμψι
στο σπίτι του πε-
θερού του τον βα-
σάνιζε επίμονα. Το
σπίτι αυτό βρισκό-
ταν σε μια άπομέ-
νη πάροδο, απ' ό-
που πολύ σπάνια
περνούσαν άνθρω-
ποι. Δέν θα του
ζητούσε την προί-
κα, να μάς ανταγωνισθί τριμερώ
και να μάς καταστρέψι... Χαί'η-
καμε...

Είχε σταθή μπρο-
στά στο σπίτι του άλχημιστή για κά-
ποσα λεπτά σαστισμένος και αναποφά-
σιτος. Τέλος, χωρίς να έχι συνείδη-
σι του τί έκανε, έτσι ένταλως μύχα-
νικά, χτύπησε την πόρτα. Περίμενε
κάμποσο, όταν με χίλιες δυο ποσο-
λάξεις μισάνοιξε η πόρτα και πρόβαλε
το μακρουλό και ξυρισμένο πρόσωπο
του παραξένου γέρου. Τά λεπτά και
χλωμά χείλη του άλχημιστή πήραν
μια μοχθηρή έκφρασι, μόλις είδε το
γαμπρό του.

— Α, σείς είσθε; είπε. Τι με θέ-
λετε;

— Σας ζητώ δυο λεπτών άκράσι,
μουμούρισε κατάπληκτος ο κ. Λερμέ.

— Αυτά είναι ζητήματα δευτερευόν-
τα, είπε ο μοχθηρός γέρος. Άν σου
χρειάζονται έσένα χρήματα για τὰ
παιδιά σου, κατά περισσότερο λόγο
μου χρειάζονται έμένα για την έπι-
στήμη μου, για να δημιουργήσω ζωή.
Δέ σου δίνω τίποτα. Πήγαινε.

Και λέγοντας τὰ τελευταία λόγια,
είπε ο κ. Λερμέ.

— Ορίστε, περάστε, είπε ο γέρο-

— Ορίστε, περάστε, είπε ο γέρο-

— Ορίστε, περάστε, είπε ο γέρο-

— Ορίστε, περάστε, είπε ο γέρο-

και τον ώθηγησε ανάμεσα από διάφο-
ρα σκοτεινά δωμάτια στο εργαστήριό
του. Το εργαστήριό αυτό φαινόταν
σαν ένα μυστηριώδες άντρο και μισο-
φωτιζόταν από ένα άμυδρο κόκκινο
φως. Ο Λερμέ σαστισμένος κύτταζε
τὰ διάφορα μπουκάλια που ύπρχαν
εκεί, τους χωνευτήρες, τὰ γουδιά και
το φούρνο, που μόλις τον είχε άνψι
ο γέρος.

— Έρχεστε έσως να ζητήσετε την
προίκα σας, του είπε ο άλχημιστής,
μόλις συγκαταντάς την άγανάκτη-
σί του.

Ο Λερμέ, συντριμμένος ψυχικά κα-
θώς ήταν, φρόντισε να συγκαταθί
και μίλησε πολύ μαλακά και ήπια
στον ιδιοτροπο γέρο.

— Όχι, του είπε, άς αφήσουμε το
ζήτημα της προίκα. Τά χρήματά που
έχετε σας χρειάζονται για το έργο
σας. Πολύ καλά.

Έγω σας ζητώ να
μου δανείσετε πε-
νήντα χιλιάδες
φράγκα, που μου
χρειάζονται για να
σώσω από τη δυ-
στυχία την κόρη
σας, και τὰ έγγονά
κια σας.

Και ο Λερμέ του
έξιπρόθεσε την ι-
πόθεσι της εκτά-
σεως με τὰ πλούσια
κοιτάσματα του μο-
λυβιού, που θα την
αγόραζαν άλλοι, ένω
αυτός και η οικο-
γένειά του θα κα-
ταδικάζονταν στη
δυστυχία.

— Σας βεβαιώ-
νω, επρόσθεσε, ότι
άν δεν άγορασθί το
τόπος αυτός, θα
πεθάνουμε κυριολε-
κικά από την πεί-
να...

Ένα στρίγγιλο
χαμόγελο φάνηκε
στα χείλη του άλ-
χημιστή, ο οποίος υ-
ψώνοντας το δέ-
μος του άπάντησε:

— Τι σημασία έχει ο θάνατος, μερι-
κών ανθρώπων, έλhes της ανθρωπότη-
τος άκόμη, τη στιγμή που έγω εργά-
ζομαι να δημιουργήσω ζωή; Τό κα-
ταλαβαίνετε; Να δημιουργήσω και
νούργια ζωή!

— Κι' έμεις και τὰ έγγόνια σας,
μουμούρισε κατάπληκτος ο κ. Λερμέ.

— Αυτά είναι ζητήματα δευτερευόν-
τα, είπε ο μοχθηρός γέρος. Άν σου
χρειάζονται έσένα χρήματα για τὰ
παιδιά σου, κατά περισσότερο λόγο
μου χρειάζονται έμένα για την έπι-
στήμη μου, για να δημιουργήσω ζωή.
Δέ σου δίνω τίποτα. Πήγαινε.

Και λέγοντας τὰ τελευταία λόγια,
είπε ο κ. Λερμέ.

— Ορίστε, περάστε, είπε ο γέρο-

— Ορίστε, περάστε, είπε ο γέρο-

ο άλχημιστής έσπρωξε το γαμπρό του
προς την πόρτα.

Ο κ. Λερμέ δέν εκπρότησε πια.
Τό αίμα του ανέβηκε στο κεφάλι του
και τὰ μινίγγια του σφυροκοπούσαν.

— Τρελλέ! φώναζε. Να πέσουν
λοιπόν τὰ έγγόνια σου στην άβυσσος
και στη δυστυχία, και σύ να ζή-
τὰ, να δημιουργήσης από την άβυθι
ζωή! Είσαι ένας τρελλός, ένα
μοχθηρό πλάσμα, ένα τέρας!

Ο άπαίσιος γέρος με τὰ μάτια ά-
νοιγοκλειόμενα, χύθηκε κατά πάνω
και άποπνέοντάς τον από τὰ γαζάκι, του
είπε:

— Φύγε! Δέ σου δίνω τίποτα! Να
φοφήσεις! Άκούς; Να φοφήσεις ό-
λοι σας!...

— Α! δέ θα σ' αφήσω καθόλου να
ήσυχάζεις, είπε ο Λερμέ. Αύριο κιόλας
θα φροντίσω να τεθίς υπό δικαστική
άπαγόρευσι γιατί είσαι τρελλός και
αποδίδεις την περιουσία σου.

Τη στιγμή όμως εκείνη ο Λερμέ
έννοιωσε δυο κοκκαλιάρικα χέρια να
του σφίγγουν με δύναμι το λαιμό, τό-
σο που είχε άρξισι πια να κούβασι
ή πνοή του. Άνάμεσα από ένα κόκκι-
νο σύμφερα που έφευγε μπρος στα μά-
τια του, είδε τη μοχθηρή μορφή του
γέρου που φωτιζόταν από ένα σατα-
νικό χαμόγελο. Ο Λερμέ κατάλαβε
ότι χανόταν και με μια άπότομη κί-
νησι, αρπάχοντας τὰ χέρια του πεθε-
ρού του, τον πέταξε μ' όλη του τη
δύναμι πέρα μακριά και τον σώρισε
σ' έναν καναπέ, κοντά στο φούρνο.

Για κάμποση ώρα ο Λερμέ έμενε γο-
νατισμένος καταγής από την εξάν-
τλησι και ανέπνεε με πολύ κόπο. Ά-
φθονος ιδρώτας έλουζε το μέτωπό
του, μά σιγά-σιγά δσο κατέβαινε το
αίμα που είχε μαζευθί στο κεφάλι
του, έρχόταν πάλι στον έαυτό του.
Τότε πρόσεξε ότι ο γέρος έμενε άκι-
νητος στη θέση που τον επέταξε. Έν-
τρομος ο Λερμέ έτρεξε προς τον πε-
θερό του. Ήταν νεκρός... Πέφτοντας
χτύπησε με δύναμι το κεφάλι του
στη γωνιά του φούρου κι' έμεινε
χωρίς πνοή στη στιγμή! Κατάχλωμος
ο Λερμέ έφερε τὰ μάτια του όλόγυ-
ρα. Από τό σαστισμένο μυαλό του
πέρασε η φυλακή, το δικαστήριο, η
καταστροφή της οικογενειακής του
γαλήνης, η εφημερίδες που έγραφαν
την άλλη μέρα ότι δολοφόνησε τον
πεθερό του για τὰ χρήματά! Τι τρο-
πή! Τι φρίκη!... Ο νους του έ-
παψε να λειτουργή και τὰ χέρια του
κρεμάστηκαν παράλυτα. Για κάμπο-
ση ώρα έμεινε σ' αυτή τη στάσι του
χαμένου, του εκμηδενισμένου ανθρω-
που. Τέλος μια ιδέα φωτίσε το σκο-
τεινό του μέτωπο: Σ' ένα τρα-
πέζι εκεί κοντά ήταν διάφορα σφα-
ρισμένα μπουκαλάκια με θανατηφόρα
άερα και έκρηκτικές ύλες. Χωρίς να
χάσει καιρό ο Λερμέ άρπαξε μερικά
από τὰ μπουκαλάκια αυτά, τὰ τοπο-
θέτησε κοντά στο στόμιο του φούρου
που έκασι και βγήκε τρέχοντας κι' ά-
λαφισμένος. Στο δρόμο δέν ύπρχε
ψυχή...

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί ο κ.
Λερμέ βρισκόταν στο εργοστάσιό του.
Τό κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.
Έκανε βόλτες στο γραφείο του και
φαινόταν τρομερά άνησυχος. Κατά το

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

Το κεφάλι του ήταν άκόμη βαρύ από
το βραδυό σφίξιμο του λαιμού του.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Σόλβις!
— Λιβία!
— Τι γράμμα
είνε αυτό;
— Ποιό;
— Αυτό που
έκρυψες πρό όλι-
γου μέσα στην τσέπη σου.

— Δέν το έκρυψα, αλλά το φύ-
λαξα.

— Γιατί δέν το διάβασες;

— Θα το διαβάσω άργότερα.

— Μά έσύ ούτε τὸ άνοιξες καν...

— Δέν ύπρχε καμιά βία να τ' ά-
νοιξω...

— Θέλεις δηλαδή να τ' άνοιξης έ-
ταν δέ μείνις μόνος σου;

— Έτσι φαίνεται.

— Τότε το γράμμα αυτό είναι γο-
νακείο.

— Δέν ξέρω.

— Έγώ όμως το ξέρω. Είναι άρω-
ματισμένο και η επιγραφή του φανε-
λο είναι γραμμένη με γονακείο χαρ-
κίτσα. Ούτε να γίνεται συζήτηση
γι' αυτό.

— Καλά... άς μη γίνεται συζή-
τηση...

— Σόλβις, δός μου το γράμμα.

— Δέν πιστεύω.

— Δός μου το γράμμα!

— Σώπα και μη γίνεσαι γελοία.

— Άν επρόκειτο να λαμβάνω ύποπτα
γράμματα, θα φρόντιζα ώστε να μη μου
τὰ δίνουν μπρος στα μάτια σου. Ή
μήπως νομίζεις ότι μια κυρία, με την
όποια έχω σχέσις, θα έκανε την ά-
νοησι να προκαλέσι την περιέργεια
ή μάλλον την ζήλεια της γυναίκας μου
στέλνοντας τὰ γράμματά της στο σπίτι
μου;...

— Μπ... Δέν τις ξέρεις έσύ τις
γυναίκες...

— Όσο πιο ριφοκίνδυνη εί-
νε μια έρωτική περιπέτεια, τόσο πε-
ρισσότερο τις τραβεί. Έπειτα τον
τελευταίο καιρό μου φαίνεται πολύ ύ-
ποπτος, γιατί με περιποιείσαι έξαιρε-
τικά. Αυτό με βάζει σε σκέψις. Κα-
τά πάσαν πιθανότητα έγινε τυχερός
σάβυγος μόνο και μόνο επειδή μου κά-
νει άπιστίες.

Ο Σόλβις προσπάθησε να υπερα-
σπισθί τον έαυτό του μ' ένα περιφο-
νητικό γέλιο και άνοήθηκε να δώσι
στη γυναίκα του το γράμμα που σί-
τη του το γύρευε με τόση επιμονή.

μεσημέρι έφθασε η γυναίκα του σα-
στιμένη και κατάχλωμη.

— Παύλε! φώναζε. τι τρομερό!

Πάει ο δυστυχισμένος ο πατέρας μου!

— Πώς! Τι συνέβη; ρώτησε ο κ.
Λερμέ.

— Έγινε έκρηξι στο εργοστάσιό
του. Ο άνακριτής υποθέτι ότι είχε
καταπιεί με κάποιο επικίνδυνο πεί-
σμα. Άφρησε με να κλάψω. Παύλε
μου. Όσο κι' άν δέν έννοιωθε τον ά-
νθρώπινο πόνο, ήταν πάτερας μου...

Πέρασε από τότε ένας χρόνος. Ο
Λερμέ, κληρονομώντας τον πεθε-
ρο του, αγόρασε την έκτασι με τὰ
χρήματα που του μολυβιού. Έγινε
πλούσιος. Η ευτυχία μής άσυ-
κράτητη στο σπίτι του. Η τιμία, η
μεγάλη του συνείδησι τον έπυπτε πό-
τε-ποτε, μά δέν είπε τίποτα ούτε στη
γυναίκα του και φρόντισε σιγά-σιγά
να ξεχάσι κι' ο ίδιος τον άπαίσι αλ-
χημιστή, τον τρελό άναζητητή της
ζωής...

PENE GKIA

Η ΖΗΛΕΙΑ

του ROBERTO BRACCO

Όταν όμως σε λίγο η Λιβία άφισε
τον άυστηρό και επιτακτικό τόνο της
και, με δάκρυα στα μάτια, έπεσε
στην άγκαλιά του σύζυγος της και
τον έξώρισε να της τ' άποκαλύψι ή-
λα, δίνοντάς του την υπόσχεσι ότι θα
τον συγχωρούσε, τότε εκείνος μαλά-
κωσε και της είπε:

— Πάσι καλά, τότε άκουσε: Μά ά-
δικείς όταν νομίζεις ότι μόνον επειδή
είχα τύψεις συνείδησε, άπεσάσις να
γίνω πάλι τυχερός σύζυγος. Μο-
λονότι μπορεί να πρόδωσα κάποτε τη
συζυγική πίστι, δέν έκανα ποτέ αυτή
την ποταπότητα, για την όποια με
κατηγορείς. Λοιπόν ναι, αυτό το
γράμμα προέρχεται από μια γυναίκα,
με την όποια είχα κάποτε σχέσις.

Άνεγνώρισα το γράμμα της. Κατά
πάσαν πιθανότητα το γράμμα αυτό δέν
θα έχι μέσα παρά μικρά παράπονα.

Έχω να την ιδω ένα μήνα, άν κι' έ-
κείνη με καταδώσει συνεχώς. Και

μύς 64, στο ισόγειο, όπου την περι-
μένας ένας ύπολογαγός του ίππικού.
Πολλά χαιρετίσματα σε σενα και στη
γυναίκα σου.

Ν ε ρ ι ν α ν.

Η άκριβεστάτη άναγραφή όλων αυ-
τών των λεπτομερειών στο γράμμα
της άγνώστου έκαναν την Λιβία να
νοήσι ότι το αίμα της επάγωνε μέ-
σα στις φλέβες της. Με το πρόσωπο
ωχρό, τὰ χείλη κατάσπρα, έκανε κλο-
να στίς φλέβες της. Με το πρόσωπο
νιζόμενη μερικά βήματα πίσω και έ-
πασε σε μια πολυθρόνα. Το χέρι της
έσφιγγε σαν σιδερένια τανάλια το
προδοτικό γράμμα, ένω ο άντρας της
νομίζοντας πως η ταραχή της ώφει-
λετο στην άποκαλύφι της άπιστίας
του, γονάτιζε μπροστά της, άρχισε να
την φιλή και να την χαϊδεύει και να
σπργίζει τον κρυσ ιδρώτα που σκέπα-
ζε το μέτωπό της.

— Λιβία, Λιβία, καλή μου Λιβία,
της έλεγε. Κοουκίτσα μου, αγάπη
μου. Βλέπεις πόσο άδικο είχες να τέ-
λης καλά και σώνει να διαβάσις αὐ-
τό το γράμμα. Βλέπεις πως δέν ήταν
αλήθεια ότι με ύποπτευόσουν από πριν.

Άν με ύποπτευόσουν, δέν θα έννοιω-
θες τώρα μια τέτοια ταραχή. Στο δό-
κίμαι όμως ότι μετανάω για το

το λαιμό μου με τὰ γονα μπράτσα
της και του είπε ψιθυριστά στ' αὐτή:

— Άχ, Σόλβις, Σόλβις, είσαι ένας
άγγελος!...

Υστερα από λίγη ώρα, το πό-
ρο είχε σβύσει...

Το καλύτερο δόρο

Ο σ ό ζ υ γ ο ς: Άλήθεια, γο-
ναίκα, θα ήθελα να στείλω ένα δώρο
σ' εκείνη τη θέση σου τη γεροντοκόρη,
ιά δέν ξέρω τί θα της άρέσι καλύτε-
ρα.

Η σ ό ζ υ γ ο ς: Καθμένε, δέν
της στέλνεις μια άνώδυνη έρωτική έ-
πιστολή; Θα την ευχαριστούσε τόσο
τη φραγή...

Κακή διαγωγή

Ο κ ό ρ ο ς: Δέ βλέπω για ποίό
λόγο πρέπει να σου αψήσω το μισθό.

Ο ύ π ά λ λ η λ ο ς: Μά, κύριε,
σείς ο ίδιος μου ύποσχεθήκατε την
αύξησι, όταν θα έμενα ένα χρόνο στο
κατάστημά σας.

Ο κ ό ρ ο ς: Αυτό είν' αλήθεια,
αλλά και σύ μου είχες ύποσχεθί ότι
θα τηρούσες άμειπτο διαγωγή σ' όλο
αυτό το διάστημα.

Ο ύ π ά λ λ η λ ο ς: Τό άκαμα,
κύριε, και άποδεικνύει ότι ουδέποτε εί-
χατε τὸ παρονομαζόμενο άνώδυνο
μου...

Ο κ ό ρ ο ς: Και νομίζεις ότι
είνε άμειπτος η διαγωγή σου όταν
μου ζητάς αύξησι μισθού;

Και τώρα μπορείς να διαβάσις το
γράμμα. Πάρο!...

σφάλμα μου και ότι δέν θα ξαναδω-
πεί αυτή τη γυναίκα. Μην παίγνης
τόσο κατάκαρδα αυτό το πράγμα, πά-
ψε πια να στενοχωριέσαι. Δέν κατὰ
τελείωσαν μεταξύ μας;

— Αυτό το έλεεινό γράμμα δέν θα
στο δώσω πια πίσω, τραβίστε η Λι-
βία.

— Τι θα τὸ κάνεις; ρώτησε ο Σόλ-
βις έκπληκτος.

— Το γράμμα αυτό μου άνήκει! τ-
πάντησε εκείνη.

— Έχεις σκοπό να πιάς να την
εύρης και να της τὸ πετάξεις στο πρό-
σωπο; Θέλεις να κάνεις σκάνδαλο; Να
προκαλέσης καταστροφή; Για ποίό
λόγο; Δέν πρέπει ναύρης σε καμιά
συνάφει μ' αυτήν τη γυναίκα. Λιβία,
Λιβία, σ' έροκίζω, δός μου πίσω τὸ
γράμμα...

Και, επειδή εκείνη κρατούσε σφι-
χτά στο χέρι της το γράμμα με δύνα-
μι διπλωματική από την άγωνία, ο
Σόλβις βόηξε για τελευταίο όπλο τη
βία. Ή πάλι ητανόδυνη, αλλά συν-
ταξη. Με σιδερένια χείλη της ά-
παύσε.

παίς το χιλιοζωωμένο χαρτάκι, ένω
η Λιβία φώναζε άπληπισμένη:

— Αυτό το γόναιον λέε: Φέμματα!

Ο Σόλβις, ευχαριστημένος που ά-
πέφυγε τὸ σκάνδαλο, προσπάθησε να
ήσυχάζι τη γυναίκα του.

— Δέν είναι άνάγκη να ταρασάσαι
εξ αίτιας της. Ή έρωτική της άπει-
σία με άρκει άδιάφορο. Δέν την ά-
γαπώ κι' ούτε ποτέ μου την αγάπησα.

Η φλόγα που βγαίνει από αυτό το
γράμμα είναι άρκητή ν' άνάψω τὸ τι-
γάρο μου. Κύτταζε δώ!

Και γελώντας φλεγματικά, έδγα-
λε από την τσέπη του ένα ποδρό, έ-
στριψε τὸ γράμμα, έσκυψε για να πλη-
σίασι το χαρτί στη φωτιά και ύστερα
με τὸ άναμμένο γράμμα άναψε τὸ πο-
ρό του. Η Λιβία κύτταζε άκίνητη
τον άντρα της νοιώθοντας μέσα της
τὰ πιο άλληλοσυγκρούμενα αίσθήμα-
τα.

Σιγά-σιγά το αίμα γύρισε ξανά
στο πρόσωπό της και τὰ χείλη της
ξανθίναν άκόμη. Η καρδιά της
εξεγείλιζε από εύγνωμοσύνη. Όταν
και τὰ τελευταία ίχνη του χαρτιού έ-
πασαν σε στάχτες και από τὰ χείλη
του σύζυγος της βγήκε το πρώτο πυ-
κνό συννεφάκι του καπνού, έτρεξε
κοντά του γεμάτη χαρά, άγκαλιάσε
το λαιμό του με τὰ γονα μπράτσα
της και του είπε ψιθυριστά στ' αὐτή:

— Άχ, Σόλβις, Σόλβις, είσαι ένας
άγγελος!...

Υστερα από λίγη ώρα, το πό-
ρο είχε σβύσει...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Πώς γνωρίστηκε με την Αιμέ ντ' Άλτον. Πώς την περιγράφει ένας σύγχρονός της. Το πρώτο δώρο της Αιμέ. Η πρώτη έρωτική επιστολή. Η αλληλογραφία των δύο φίλων. Μία παθητική συνάντησις στο Παρίσι. Τα όνειρα της Αιμέ, κλπ.

Ο Μυσσέ υπήρξε ο αισθηματικώτερος και έρωτατοχός θεσπεύς γάλλος ποιητής. Απ' την εφηβική ηλικία του ως τα τελευταία του χρόνια, έθεώρησε τον έρωτα ως την μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής, γι' αυτό τον έρωτα έζησε και σ' αυτόν χρωστούσε τις μεγαλύτερες χαρές και απολαύσεις.

Είπε γνωστός ο δεσμός του Μυσσέ με την Γεωργία Σάνδη, ο οποίος διήρκεσε αρκετά χρόνια. Από τον έρωτα αυτόν ο Μυσσέ αν και έδοκίμασε σκληρές απογοητεύσεις ένεπνεύσθη μολαταύτα μερικά από τα ωραιότερά του τραγούδια. Η Σάνδη υπήρξε το μεγαλύτερο έρωτικό πάθος του Άλφρεντ ντε Μυσσέ. Ωστόσο ο μεγάλος εκείνος ρομαντικός ποιητής αγάπησε με όλη την δύναμη της ψυχής του. Μια απ' αυτές ήταν και η περίφημη Αιμέ ντ' Άλτον, για την οποία γράψαμε και προ ημερών.

Την ντ' Άλτον την πρωτοσυνένησε ο Μυσσέ, σ' ένα φιλικό του σπίτι. Η όμορφιά της του έκανε εύθις έντυπωση όπως και το λεπτό και καλλιεργημένο της πνεύμα.

Η Αιμέ ήταν κόρη ενός στρατηγού του Ναπολέοντος. Είχε γεννηθεί στο Άμβουργο και η ελεύθερη αγγλική ανατροφή που είχε λάβει της έδνε μια ξεχωριστή χάρη. Της σάλονια όπον έσύχναζε, διακρίνεται για το πνεύμα της. Αγαπούσε τις τέχνες, την φιλολογία, ιδιαίτερος την ποίηση και ήταν μεγάλη θαυμαστρία του Μυσσέ. Όταν την έγνωρισε ο Μυσσέ ήταν και οι δυο είκοσι πέντε χρόνων. Η Αιμέ είχε ένα τύπο γυναικείας όμορφιάς έντελως διαφορετική απ' τον τύπο της Γεωργίας Σάνδης. Η Σάνδη ήταν μελαχρινή σαν Τσιγγάνα. Η Αιμέ αντιθέτως ήταν ολόξανθη. Να πώς την περιγράφει ένας σύγχρονος, φίλος και των δύο: «Είχε, μαλλιά ξανθά, μάτια γαλανά, σαν τόν καθάριο γαλανό οφθαλμό. Το μέτωπό της ήταν λευκό σαν το χιόνι, τα μάγουλά της ρόδινα σαν τριαντάφυλλα και είχε μύτη λεπτή και κανονική σαν του αρχαίου αγάλματος που παριστάνει τον Έρωτα. Το κάτω μέρος του προσώπου της ήταν ακόμη πιο ωραίο από το άνω. Η Αιμέ είχε στόμα ολόκοκκινο, ούτε μικρό, ούτε μεγάλο, με δυο σειρές μαργαριτάρια για δόντια, ανάμεσα από

τα τα οποία έβγαине η δροσάτη και ήδονική ανάσα της. Το πηγούνι της ήταν κολοκαμωμένο και ελαφρά καμαρωτό. Ο λαιμός της, τέλος, μακρουλός, δεν είχε καμμία ζαρωματιά».

Στην αρχή τον Μυσσέ και την Αιμέ τους συνέδεσε μια απλή σχέσις φίλης. Ένα πρωί όμως ο Μυσσέ της έστειλε στίχους, απ' εκείνους τούς στίχους που μόνον ο Μυσσέ ήξερε να γράφει και που ήταν σαν χαδιάδικα κομπλιμέντα και σαν γλυκά και άρωματισμένα μπουκόνια.

Είς απάντησιν η Αιμέ έστειλε στον Μυσσέ ένα μικρό κοντυλοφόρο μέσα σε

μια όμορφη θήκη από άρωματικό λευκό ξύλο. Ο Μυσσέ δεν έφημίζετο για την εργατικότητα της, και έτσι το μικρό αυτό δώρο ήταν συγχρόνως και μια έμμεση συμβολή. Ήταν δηλαδή σαν να τού έλεγε η Αιμέ με το δώρο της. «Φίλε μου, σου στέλνω τον κοντυλοφόρο, όχι για να τον πετάξεις σε καμιά γωνιά αλλά για να τον χρησιμοποιήσεις όσο το δυνατόν περισσότερο». Ένα άλλο πρωί, ο Μυσσέ έλαβε πάλι εκ μέρους της Αιμέ ένα μικρό κουτάκι. Στο κουτάκι εκείνο υπήρχε ένα όμορφο πορτοφολάκι και στο πορτοφολάκι ένα μπιλλετάκι με τις λέξεις αυτές: «Τι υποδοχή θα σου κάνουν αγαπημένο μου μικρό πορτοφολάκι; Θα καταλάβει τάχα αυτός που θα το λάβει τι ευχαρίστηση αισθάνθηκες φτάνοντάς σε;» Και έλεγε ακόμη το μπιλλετάκι: «Μην ξεθεύεις στο κοντούρο το χορήματα που βρίσκονται εδώ μέσα. Όταν βγαίνεις απ' το σπίτι σου, φόρεσέ με με ένα χρυσό».

Ο Μυσσέ αγαπούσε το χορτοπαίγνιο, στο οποίο έχανε συχνά δικά του χρήματά του.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Τι υπάντησε στο γράμμα αυτό του Μυσσέ. Η Αιμέ; Δεν γνωρίζουμε. Ασφαλώς όμως θα του είχε απαντήσει: «Είπα βέβαιος ότι μ' αγαπάτε;» Και κείνος θα της απαντούσε: «Παιδί που είσαι! Όταν αγαπώ, αγαπώ, και τίποτε δεν μπορεί να με ξεγελάσει».

Όσο, πορ' όλη την καθημερινή αυτή διαβεβαίωση του προς αυτήν έρωτος του Μυσσέ, η Αιμέ φοβόταν, έδισταζε, δυσπιστούσε να τον πιστέψει. Η έξηρε τον άστατο χαρακτήρα του ποιητού και τον έρωτικό του κόρο απ' τις πολλές του επιτυχίες.

Όλ' αυτά τα καταλάβαινε ο Μυσσέ και της έγραφε με την εξαίσιον ποιητική γλώσσα του: «Η μεγάλες ψυχές δεν μπορούν να μην κάνουν μεγάλα όνειρα και να μη θέλουν να τα πραγματοποιήσουν. Γι' αυτό και

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Η πρώτη δημοσιογραφική καμπάνια του Στάνλεϋ.

Ξέρω αν βλέποντάς σε, θα πείσω στα χείλη σου, ή θα πείσω στα γόνατα μπροστά σου, αγαπημένε μου, αγαπημένη, πόσο ευτυχισμένος είμαι που ζω και που σε γνώρισα.

Υστερα από ένα μήνα η Αιμέ βρισκόταν στο Παρίσι. Η χαρά του Μυσσέ ήταν απείρη. «Είπα εύθις στο σπίτι της αγαπημένης του, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά σαν να πήγαινε στο πρώτο του έρωτικό ραντεβού. Την άλλη μέρα της έγραψε: «Ω αγαγέλι μου, τι άξέχαστες ώρες, τι στιγμές αφάνιαστης ευτυχίας που πέρασα! Τα χέρια σου τα νοιώθω ακόμη να με καίνε. Με έκανες τρελό. Αντίο, αντίο, χίλια φίλα στα χείλη σου, στο γλυκό σου κορμί, στην καρδιά σου».

Σ' ένα διηγήματός του περιγράφει μια σκηνή ο Μυσσέ που άσφαλώς θα έγινε και στην πραγματικότητα με την Αιμέ. Η ήρωίς του διηγήματος συναντά τον αγαπημένο της. «Με μιάς, λέγει το διήγημα, ο νέος εκόλλησε τα χείλη του πάνω στα χείλη της νεαρής γυναίκας».

Εκείνη όμως τον απώθησε ελαφρά και του είπε κοινοχρήματα: «Δεν μ' αγαπάς, ή αγάπη σου δε θάνα παρ' ένα καρότσι. Ωστόσο εγώ σ' αγαπώ και να δες με γονατίζω μπροστά σου. Και πράγματι έκανε να γονατίσει. Πίπτο τότε (ο ήρωας του διηγήματος) την συνεκράτησε ίκετεύοντάς την να σηκωθεί. Γλύστρησε ανάμεσα στα χέρια του και γονάτισε στο παρκέ».

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι η Αιμέ στην πραγματικότητα γονάτισε μπροστά στον Μυσσέ. Του έδόθηκε με όλη την αφέλεια και την αγνότητα της ψυχής της. Ήταν μία γυναίκα αισθηματική ή Αιμέ. Και ύστερα είχε ένα σχέδιο που έξευγνίζε την αγάπη της. Είχε αποφασίσει ν' αποσπασή τον φίλο της απ' την άτακτη ζωή που διήγε. Ήξερε ότι παρ' τις τρέλλες του, η ιερή φλόγα δεν είχε σβύσει μέσα του, αλλά μόνον είχε σκεπαστή με στάχτη και ήλπιζε ότι ο έρωτάς της θα ζωντανεύει στην ψυχή του ποιητού την θεία σπίδα.

Και πράγματι, η Αιμέ επηρέασε κατά τον ευεργετικώτερο τρόπο τον Μυσσέ. Άλλ' αυτό δεν έφτασε για να κρατήση τον άστατο ποιητή για καιρό κοντά της.

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμωνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

Οι πύθιοι υπερασπίζονται τους δημοφίλους των με την μεγαλύτερη τόλμη και αυτοθυσία. Έτσι μια φορά ένας άδελφός είχε αρπάξει ένα μαϊμούδι και προσπαθούσε να πετάξει μαζί του στον αέρα. Εκείνος όμως είχε γαντζωθεί με όλη του την δύναμη επάνω στον κορμό ενός δένδρου και φώναζε τόσο σπαρακτικό, ώστε έτρεξαν όλοι οι άλλοι πύθιοι που ανήκαν στην α-

λέφαντα, μπορούσε να τον κάνει να κρολογήσει.

Μόλις όμως άκουσε αυτά τα λόγια, ο Στάνλεϋ, ο οποίος κατόλαβε πώς ήθελαν να τον εξασπασουν έπιασε μια ξαφνική απόφαση. Προτού να τον αντίληφθη κανείς αρπάξε, έναν έλαστικό σωλήνα που βρισκόταν σε επαφή με την υδραυλική εγκατάσταση για να καθαρίζεται ο σταύλος, και σηκώνοντάς τον ψηλά, τον διηύθυνε εναντίον του ελεφάντος. Ω του θαύματος τότε! Ο έλεφας ξέβαψε στα μέρη που τον βρήκε το νερό κ' έγινε κατάμαυρος!... Ο διευθυντής του ιπποδρομίου βλέποντας ότι ήταν χαμένος, έπρότεινε μεγάλα ποσά στον Στάνλεϋ για ν' αποσιωπήσει το πράγμα, αλλά αυτός τον απέκρουσε μ' αγανάκτηση. Έτρεξε άμέσως στην εφημερίδα του, έγραψε το άρθρο του και προκάλεσε τέτοιο σκάνδαλο, ώστε ο «λευκός έλεφας» αναγκάστηκε να φύγει δια παντός από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η αλληλογραφία των Μυσσέ και Αιμέ. Η Αιμέ έστειλε στον Μυσσέ ένα μικρό κοντυλοφόρο μέσα σε μια όμορφη θήκη από άρωματικό λευκό ξύλο. Ο Μυσσέ δεν έφημίζετο για την εργατικότητα της, και έτσι το μικρό αυτό δώρο ήταν συγχρόνως και μια έμμεση συμβολή. Ήταν δηλαδή σαν να τού έλεγε η Αιμέ με το δώρο της. «Φίλε μου, σου στέλνω τον κοντυλοφόρο, όχι για να τον πετάξεις σε καμιά γωνιά αλλά για να τον χρησιμοποιήσεις όσο το δυνατόν περισσότερο».

Ένα άλλο πρωί, ο Μυσσέ έλαβε πάλι εκ μέρους της Αιμέ ένα μικρό κουτάκι. Στο κουτάκι εκείνο υπήρχε ένα όμορφο πορτοφολάκι και στο πορτοφολάκι ένα μπιλλετάκι με τις λέξεις αυτές: «Τι υποδοχή θα σου κάνουν αγαπημένο μου μικρό πορτοφολάκι; Θα καταλάβει τάχα αυτός που θα το λάβει τι ευχαρίστηση αισθάνθηκες φτάνοντάς σε;» Και έλεγε ακόμη το μπιλλετάκι: «Μην ξεθεύεις στο κοντούρο το χορήματα που βρίσκονται εδώ μέσα. Όταν βγαίνεις απ' το σπίτι σου, φόρεσέ με με ένα χρυσό».

Ο Μυσσέ αγαπούσε το χορτοπαίγνιο, στο οποίο έχανε συχνά δικά του χρήματά του.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Ο Μυσσέ υπήρξε ο αισθηματικώτερος και έρωτατοχός θεσπεύς γάλλος ποιητής. Απ' την εφηβική ηλικία του ως τα τελευταία του χρόνια, έθεώρησε τον έρωτα ως την μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής, γι' αυτό τον έρωτα έζησε και σ' αυτόν χρωστούσε τις μεγαλύτερες χαρές και απολαύσεις.

Είπε γνωστός ο δεσμός του Μυσσέ με την Γεωργία Σάνδη, ο οποίος διήρκεσε αρκετά χρόνια. Από τον έρωτα αυτόν ο Μυσσέ αν και έδοκίμασε σκληρές απογοητεύσεις ένεπνεύσθη μολαταύτα μερικά από τα ωραιότερά του τραγούδια. Η Σάνδη υπήρξε το μεγαλύτερο έρωτικό πάθος του Άλφρεντ ντε Μυσσέ. Ωστόσο ο μεγάλος εκείνος ρομαντικός ποιητής αγάπησε με όλη την δύναμη της ψυχής του. Μια απ' αυτές ήταν και η περίφημη Αιμέ ντ' Άλτον, για την οποία γράψαμε και προ ημερών.

Η Αιμέ ήταν κόρη ενός στρατηγού του Ναπολέοντος. Είχε γεννηθεί στο Άμβουργο και η ελεύθερη αγγλική ανατροφή που είχε λάβει της έδνε μια ξεχωριστή χάρη. Της σάλονια όπον έσύχναζε, διακρίνεται για το πνεύμα της. Αγαπούσε τις τέχνες, την φιλολογία, ιδιαίτερος την ποίηση και ήταν μεγάλη θαυμαστρία του Μυσσέ. Όταν την έγνωρισε ο Μυσσέ ήταν και οι δυο είκοσι πέντε χρόνων. Η Αιμέ είχε ένα τύπο γυναικείας όμορφιάς έντελως διαφορετική απ' τον τύπο της Γεωργίας Σάνδης. Η Σάνδη ήταν μελαχρινή σαν Τσιγγάνα. Η Αιμέ αντιθέτως ήταν ολόξανθη. Να πώς την περιγράφει ένας σύγχρονος, φίλος και των δύο: «Είχε, μαλλιά ξανθά, μάτια γαλανά, σαν τόν καθάριο γαλανό οφθαλμό. Το μέτωπό της ήταν λευκό σαν το χιόνι, τα μάγουλά της ρόδινα σαν τριαντάφυλλα και είχε μύτη λεπτή και κανονική σαν του αρχαίου αγάλματος που παριστάνει τον Έρωτα. Το κάτω μέρος του προσώπου της ήταν ακόμη πιο ωραίο από το άνω. Η Αιμέ είχε στόμα ολόκοκκινο, ούτε μικρό, ούτε μεγάλο, με δυο σειρές μαργαριτάρια για δόντια, ανάμεσα από

τα τα οποία έβγαине η δροσάτη και ήδονική ανάσα της. Το πηγούνι της ήταν κολοκαμωμένο και ελαφρά καμαρωτό. Ο λαιμός της, τέλος, μακρουλός, δεν είχε καμμία ζαρωματιά».

Στην αρχή τον Μυσσέ και την Αιμέ τους συνέδεσε μια απλή σχέσις φίλης. Ένα πρωί όμως ο Μυσσέ της έστειλε στίχους, απ' εκείνους τούς στίχους που μόνον ο Μυσσέ ήξερε να γράφει και που ήταν σαν χαδιάδικα κομπλιμέντα και σαν γλυκά και άρωματισμένα μπουκόνια.

Είς απάντησιν η Αιμέ έστειλε στον Μυσσέ ένα μικρό κοντυλοφόρο μέσα σε μια όμορφη θήκη από άρωματικό λευκό ξύλο. Ο Μυσσέ δεν έφημίζετο για την εργατικότητα της, και έτσι το μικρό αυτό δώρο ήταν συγχρόνως και μια έμμεση συμβολή. Ήταν δηλαδή σαν να τού έλεγε η Αιμέ με το δώρο της. «Φίλε μου, σου στέλνω τον κοντυλοφόρο, όχι για να τον πετάξεις σε καμιά γωνιά αλλά για να τον χρησιμοποιήσεις όσο το δυνατόν περισσότερο».

Ένα άλλο πρωί, ο Μυσσέ έλαβε πάλι εκ μέρους της Αιμέ ένα μικρό κουτάκι. Στο κουτάκι εκείνο υπήρχε ένα όμορφο πορτοφολάκι και στο πορτοφολάκι ένα μπιλλετάκι με τις λέξεις αυτές: «Τι υποδοχή θα σου κάνουν αγαπημένο μου μικρό πορτοφολάκι; Θα καταλάβει τάχα αυτός που θα το λάβει τι ευχαρίστηση αισθάνθηκες φτάνοντάς σε;» Και έλεγε ακόμη το μπιλλετάκι: «Μην ξεθεύεις στο κοντούρο το χορήματα που βρίσκονται εδώ μέσα. Όταν βγαίνεις απ' το σπίτι σου, φόρεσέ με με ένα χρυσό».

Ο Μυσσέ αγαπούσε το χορτοπαίγνιο, στο οποίο έχανε συχνά δικά του χρήματά του.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Ο Μυσσέ υπήρξε ο αισθηματικώτερος και έρωτατοχός θεσπεύς γάλλος ποιητής. Απ' την εφηβική ηλικία του ως τα τελευταία του χρόνια, έθεώρησε τον έρωτα ως την μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής, γι' αυτό τον έρωτα έζησε και σ' αυτόν χρωστούσε τις μεγαλύτερες χαρές και απολαύσεις.

Είπε γνωστός ο δεσμός του Μυσσέ με την Γεωργία Σάνδη, ο οποίος διήρκεσε αρκετά χρόνια. Από τον έρωτα αυτόν ο Μυσσέ αν και έδοκίμασε σκληρές απογοητεύσεις ένεπνεύσθη μολαταύτα μερικά από τα ωραιότερά του τραγούδια. Η Σάνδη υπήρξε το μεγαλύτερο έρωτικό πάθος του Άλφρεντ ντε Μυσσέ. Ωστόσο ο μεγάλος εκείνος ρομαντικός ποιητής αγάπησε με όλη την δύναμη της ψυχής του. Μια απ' αυτές ήταν και η περίφημη Αιμέ ντ' Άλτον, για την οποία γράψαμε και προ ημερών.

Η Αιμέ ήταν κόρη ενός στρατηγού του Ναπολέοντος. Είχε γεννηθεί στο Άμβουργο και η ελεύθερη αγγλική ανατροφή που είχε λάβει της έδνε μια ξεχωριστή χάρη. Της σάλονια όπον έσύχναζε, διακρίνεται για το πνεύμα της. Αγαπούσε τις τέχνες, την φιλολογία, ιδιαίτερος την ποίηση και ήταν μεγάλη θαυμαστρία του Μυσσέ. Όταν την έγνωρισε ο Μυσσέ ήταν και οι δυο είκοσι πέντε χρόνων. Η Αιμέ είχε ένα τύπο γυναικείας όμορφιάς έντελως διαφορετική απ' τον τύπο της Γεωργίας Σάνδης. Η Σάνδη ήταν μελαχρινή σαν Τσιγγάνα. Η Αιμέ αντιθέτως ήταν ολόξανθη. Να πώς την περιγράφει ένας σύγχρονος, φίλος και των δύο: «Είχε, μαλλιά ξανθά, μάτια γαλανά, σαν τόν καθάριο γαλανό οφθαλμό. Το μέτωπό της ήταν λευκό σαν το χιόνι, τα μάγουλά της ρόδινα σαν τριαντάφυλλα και είχε μύτη λεπτή και κανονική σαν του αρχαίου αγάλματος που παριστάνει τον Έρωτα. Το κάτω μέρος του προσώπου της ήταν ακόμη πιο ωραίο από το άνω. Η Αιμέ είχε στόμα ολόκοκκινο, ούτε μικρό, ούτε μεγάλο, με δυο σειρές μαργαριτάρια για δόντια, ανάμεσα από

τα τα οποία έβγαине η δροσάτη και ήδονική ανάσα της. Το πηγούνι της ήταν κολοκαμωμένο και ελαφρά καμαρωτό. Ο λαιμός της, τέλος, μακρουλός, δεν είχε καμμία ζαρωματιά».

Στην αρχή τον Μυσσέ και την Αιμέ τους συνέδεσε μια απλή σχέσις φίλης. Ένα πρωί όμως ο Μυσσέ της έστειλε στίχους, απ' εκείνους τούς στίχους που μόνον ο Μυσσέ ήξερε να γράφει και που ήταν σαν χαδιάδικα κομπλιμέντα και σαν γλυκά και άρωματισμένα μπουκόνια.

Είς απάντησιν η Αιμέ έστειλε στον Μυσσέ ένα μικρό κοντυλοφόρο μέσα σε μια όμορφη θήκη από άρωματικό λευκό ξύλο. Ο Μυσσέ δεν έφημίζετο για την εργατικότητα της, και έτσι το μικρό αυτό δώρο ήταν συγχρόνως και μια έμμεση συμβολή. Ήταν δηλαδή σαν να τού έλεγε η Αιμέ με το δώρο της. «Φίλε μου, σου στέλνω τον κοντυλοφόρο, όχι για να τον πετάξεις σε καμιά γωνιά αλλά για να τον χρησιμοποιήσεις όσο το δυνατόν περισσότερο».

Ένα άλλο πρωί, ο Μυσσέ έλαβε πάλι εκ μέρους της Αιμέ ένα μικρό κουτάκι. Στο κουτάκι εκείνο υπήρχε ένα όμορφο πορτοφολάκι και στο πορτοφολάκι ένα μπιλλετάκι με τις λέξεις αυτές: «Τι υποδοχή θα σου κάνουν αγαπημένο μου μικρό πορτοφολάκι; Θα καταλάβει τάχα αυτός που θα το λάβει τι ευχαρίστηση αισθάνθηκες φτάνοντάς σε;» Και έλεγε ακόμη το μπιλλετάκι: «Μην ξεθεύεις στο κοντούρο το χορήματα που βρίσκονται εδώ μέσα. Όταν βγαίνεις απ' το σπίτι σου, φόρεσέ με με ένα χρυσό».

Ο Μυσσέ αγαπούσε το χορτοπαίγνιο, στο οποίο έχανε συχνά δικά του χρήματά του.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

Και έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει. Έτσι και με το δώρο της Αιμέ, το πορτοφολάκι, έδειξε να την αγαπάει.

ΤΡΕΙΣ ΣΚΕΥΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΜΦΟΡ

Όποιος αγαπάει στην εποχή μας τη φύση, διατρέχει τον κίνδυνο να κατηγορηθεί ως ρομαντικός.

Χαμένες μπορούμε να θεωρούμε μονάχα τις ημέρες εκείνες κατά τις οποίες δὲ γελάσαμε.

Όπως χαλάει κανείς το στομάχι του με κακά φαγητά, έτσι μπορεί να χαλάσει τη συνείδησή του με κακές πράξεις, το μυαλό του με κακές σκέψεις και το πνεύμα του με κακές ιδέες.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ... ΑΓΙΩΝ ΣΤΗ ΣΙΚΕΛΙΑ!

Ένα κομμοεμφύλιον φαινόμενο. Οι πολιοῦχοι τῶν πόλεων τῆς Σικελίας. Διτανεῖς πού καταλήγουν σὲ μακελλοειδί. Ο Ἅγιος Γεώργιος καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος. Οἱ ἀριστοκράται καὶ οἱ χωρικοί, κλπ. κλπ.

ἄλλες κομμοπόλεες πού ἔχουν ἀπὸ δύο πολιοῦχους ἁγίους.
Ἦναι κομμοῖδα ν' ἀκούη κανεὶς δύο ἐνορίτες τῶν ἀντιπάλων ἁγίων νὰ ἐγκωμιάζῃ καθένας τὸν δικό του.

— Βρὲ σύ, λέει ὁ ἕνας, ἂν εἶνε παλληκαρὸς ὁ Ἅγιος Πέτρος σου, ἂς βγῇ τὴ νύχτα, ἂν τοιμάη, νὰ παλέψῃ μετ' ὁν Ἅη Γιώργη.

— Νά παλέψῃ, εἶπες; ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Δυὸ σκαμπίλια μόνον νὰ τοῦ δώσῃ, ἀμέσως (ἂ τὸν ρίξῃ κάτω). Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ τὰ βάλῃ μ' ἕνα ἀμούστακο παιδάκι. Ἀλλὰ, ἀπὸ ὁ Ἅη Γιώργης σου εἶνε παλληκαρὸς, γιὰτὶ δὲν κάνει κ' αὐτὸς πρῶτος ἀρχή;

— Γιὰτὶ εἶνε ἱππότης, ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ μαρτυρολόγιό του. Ἀλλὰ ἂν ἦθελε... Αὐτὸς ἔσφαξε τὸ θηρίο τὸ δράκοντα κ' ὄχι ἕναν νερό σάν τὸν Ἅη Πέτρο.

Κι' ἐπειδὴ οἱ δύο ἅγιοι δὲν μποροῦν νὰ πιστοῦν στὰ ῥέγια, πιανοῦν οἱ δύο ἐνορίτες μετὰξὺ τους, τρέχουν κ' ἄλλοι ομοιοθετοῦν νὰ πάρουν τὸ μέρος τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτοὺς καὶ γίνονται μακελειὸ κυριολεκτικῶς, ὥς ὅπου φθάσουν οἱ Βερσαλλιεῖς. Καὶ τότε οἱ μισοὶ ὀδηγοῦνται στὸ νεκρο-

χορὸς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Ἡ ἀριστοκρατία ὅμως τοῦ τόπου, οἱ εὐπατρίδαι πού δὲν ἤθελαν νὰ πηγαίνουν στὴν ἴδια ἐκκλησίαν μετ' ὁν λαὸ, ἀπεφασίσαν νὰ χτίσουν μιὰ ἄλλη καὶ φυσικὰ ἐδιάλεξαν τὸν Ἅη Γεώργιο πού εἶνε προστάτης τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν. Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ ἀνεχθοῦν νὰ εἶνε πολιοῦχος ὁ ἅγιος τοῦ λαοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔκαναν αἴτηση στὸν Βασιλεῖ τῆς Σικελίας, Ρουτζέρο Νορμάνο καὶ στὸν Πάπα, οἱ ὅποιοι ὥρισαν ὅτι κ' ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἦταν πολιοῦχος, προστάτης τῆς πόλεως. Οἱ ἐνορίτες τοῦ Ἅγιου Πέτρου ἐξέμνησαν τότε καὶ ἄρχισαν ὁ ἅγιος πόλεμος μετὰξὺ τῶν δύο ἁγίων, ἡ μάλλον μετὰξὺ τῶν ὁπαδῶν τους.

Στὴν Ραγκοῦζα ἐξ ἄλλου — τὴν Σικελίαν, ὀνομαζοῦνται, καὶ ὄχι τῆς Δαλματίας — μέχρι τοῦ 1675 ἦταν ἐπίσης ἕνας μόνον πολιοῦχος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἀλλὰ οἱ εὐπατρίδαι τοῦ τόπου, μιμνημένοι τοὺς εὐπατρίδας τῆς Μοντίκα, ἔκαναν ἀναφορά στὸν βασιλεῖ τῆς Σικελίας, τὸν ἴδιον Ρουτζέρο Νορμάνο, ὁ ὅποιος προθυμότητα ὑπέγραψε ἕνα διάταγμα πού ὥριζε καὶ δεύτερον πολιοῦχο, τὸν Ἅη Γεώργιο, διέτα-

θέντας νὰ δώσουν οὕτε πεντάρα, λέγοντας ὅτι ἦταν ἀρεστὴ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἅγιου Γεωργίου.

Τότε οἱ ἀπλοῖκοι ἐκείνοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ὁμώσαν. Σηκώθηκαν καὶ πῆγαν νὰ χτίσουν τὰ σπῖτια τους μακριὰ ἀπ' τοὺς ἀριστοκράτες, σ' ἕνα ὕψωμα, δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μακριὰ ἀπ' τὴν παλιὰ πόλιν τους. Ἐκεῖ ἔκτισαν μετ' αὐτοὺς δικούς τους ἐβράνους μοναχὰ μιὰ ἐκκλησίαν τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου καὶ κήρυξαν ἄγριον κ' αὐσελκτον πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἅγιου Γεωργίου καὶ τῶν ἐνοριτῶν του, πόλεμος ὁ ὅποιος ἐξακολοῦε μέχρι σήμερα.

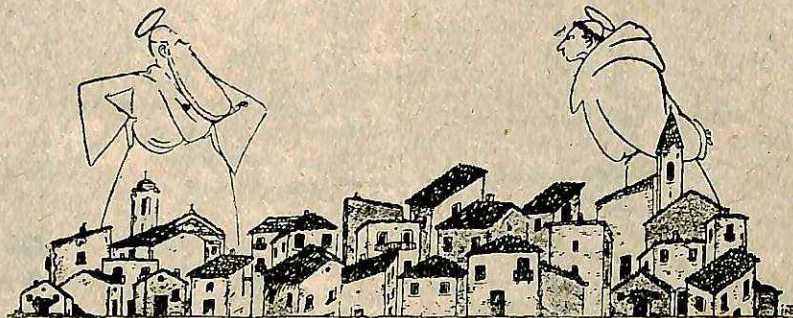
Στὸ Σάν Μάρκο ν' Ἀλουντζιό πάλι ὁ καυγᾶς εἶχε ἀφορμὴ ἐντέλως διαφορετικὴ. Μῆχρι πρὸ πενήντα ἐτῶν ἦταν ἕνας μόνον πολιοῦχος, ὁ Ἅγιος Μάρκος. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1880 οἱ κληρικοὶ τῆς μικρῆς πόλεως ἐμάλωσαν μετὰξὺ τους καὶ σάν γνήσιοι Σικελοὶ ἐκήρυξαν ἀμοιβαίως τὸν πόλεμον. Φυσικὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἔκτισαν ἑκατέρωθεν ἑνὴν ἴδιαν ἐκκλησίαν. Γι' αὐτὸ ἡ μιὰ μερὶς τῶν κληρικῶν ἔκανε ἐράτους μετὰξὺ τῶν φίλων τῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ μιὰ ἄλλη ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἅγιου Νικολάου ἀπ' τὸ Μπάρι. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑστερήῃ δικὴ τῆς ἐκκλησίας ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἄλλης μερίδος, ἔκαναν ἀναφορά στὸ Βατικανόν, τὸ ὅποιο ἀνεκήρυξε καὶ τὸν Ἅη Νικόλαον πολιοῦχο.

Αὐτὸ ὅμως ἔκανε τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἄλλης μερίδος νὰ ἐκμανοῦν.

— Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μᾶς φέρουν ἕναν ἅγιο ἀπ' τὸ Μπάρι! Ἐναν ἅγιο ξένον! Δὲν τὸν θέλουμε.

Καὶ ἀμέσως ἔκαναν μιὰ μεγάλη διαδήλωση καὶ ξεκίνησαν νὰ πάνε νὰ χρεμίσουν τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ τὴν κεν ἐκκλησίαν δὲν καθάρισαν νὰ τὴν χρεμίσουν, γιὰτὶ οἱ ἐνορίτες τοῦ Ἅγιου Νικολάου, πού ἐν τῷ μετὰξὺ εἶχαν εἰδοποιηθῇ, συγκεντρώθηκαν καὶ ἐπέβησαν ῥωμικὴ ἀντίσταση. Ἐστάσαν ὅμως ἀναριθμητὰ κεφάλια καὶ σκοτώθηκαν ἀρκετοί. Τὴν πρώτη ἐκείνη συμπλοκὴ διεδήχθησαν πολλὰς ἄλλες, ὥς ὅπου ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια οἱ κληρικοὶ πού εἶχαν συμφιλιωθῇ μετὰξὺ τους ἐχάλεσαν μιὰ μέρα ὅλους τοὺς κατοίκους σὲ γενικὴν συγκέντρωσι. Ἐκεῖ τοὺς ἐξήγησαν πῶς ἦταν κακὴ ἡ αἰματωμένη πού πῶς ἦταν κακὰ καὶ τοὺς ἔβαλαν ὅλους νὰ ὑπογράψουν ἕνα πρακτικόν... εἰρηνεύσεις μετὰξὺ τῶν δύο ἁγίων καὶ τῶν ὁπαδῶν τους.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως οἱ ἐνορίτες καὶ οἱ ἁγίοι, ἀκόμη καὶ σήμερα πού ἔχουν περάσει τόσα χρόνια, δὲν μποροῦν νὰ χωνέθουν τὸν ἄλλον ἅγιο ἐννοοῦν κάθε πόσο νὰ τὸν βροῦν ὑποστὰ στοὺς ὁπαδοὺς του. Καὶ ὅπως εἶνε φυσικόν, ἐπακολοθοῦν συρράξεις καὶ ἄλλο παρὰ χριστιανικὰ.

Κ' ἔτσι οἱ ἅγιοι ἀγριοκυττάζονται σάν τὰ κοκόρια...

μεῖο καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ στὴν Ἀστυνομία, πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων τῶν πόλεων. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ὑποστὰς σ' ἐκεῖνον πού γίνεται δύο φορές τὸν χρόνο, τὴν ἡμέραν τοῦ Ἅγιου Γεωργίου καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἅγιου Πέτρου.

Οἱ ἐνορίτες τοῦ ἐσπιάζοντος ἁγίου ἐννοοῦν νὰ κάνουν πόδες τιμῆν τὸν λιτανεῖα καὶ νὰ περάσουν ἐπιδεικτικὰ ἀπ' τὴν ἐνορίαν τοῦ ἄλλου ἁγίου. Οἱ τελευταῖοι φυσικὰ τὸ ξέρουν καὶ περριανόουν. Καὶ ἔταν πλησιάζει ἡ λιτανεῖα ὁμοῦν καὶ... ἔπειτα πᾶρῃ ὁ χάρος!

Ἦναι ἀλήθεια ὅτι τὸ κακὸν ἔχει μεταδοθῇ κάπως μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Οἱ περισσότεροι δηλαδὴ ἀπ' τὴν Σικελίαν, οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ὑποπετοῦσαν τὴν στρατιωτικὴν τους θητεία στὴ Σικελία, μετ' ὁν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον πῆγαν καὶ παραπέσαν, εἶδαν κ' ἄλλα ῥῥα καὶ ἔβλεπον καὶ γόρισαν μετ' αὐτοὺς ἐλαττωμένον τὸν θρησκευτικὸν φανατισμὸν του. Ὡστόσο ἡ φιλονεικία, ἡ συμπλοκὴ καὶ ἡ ἔγθρας ἐξακολοθοῦν πάντοτε, γιὰτὶ εἶνε ἐμφυτος στὴν ψυχὴν τοῦ Σικελοῦ.

Ἡ ἔγθρας αὐτὴ μετὰξὺ δύο ἁγίων ἔχουν σκεδόν ὅλες τὴν ἴδια ἀφορμὴν. Στὴν Μοντίκα λόγου χάριν. Ὡς τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ἦταν πολιοῦ-

χορὸς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Ἡ ἀριστοκρατία ὅμως τοῦ τόπου, οἱ εὐπατρίδαι πού δὲν ἤθελαν νὰ πηγαίνουν στὴν ἴδια ἐκκλησίαν μετ' ὁν λαὸ, ἀπεφασίσαν νὰ χτίσουν μιὰ ἄλλη καὶ φυσικὰ ἐδιάλεξαν τὸν Ἅη Γεώργιο πού εἶνε προστάτης τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν. Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ ἀνεχθοῦν νὰ εἶνε πολιοῦχος ὁ ἅγιος τοῦ λαοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔκαναν αἴτηση στὸν Βασιλεῖ τῆς Σικελίας, Ρουτζέρο Νορμάνο καὶ στὸν Πάπα, οἱ ὅποιοι ὥρισαν ὅτι κ' ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἦταν πολιοῦχος, προστάτης τῆς πόλεως. Οἱ ἐνορίτες τοῦ Ἅγιου Πέτρου ἐξέμνησαν τότε καὶ ἄρχισαν ὁ ἅγιος πόλεμος μετὰξὺ τῶν δύο ἁγίων, ἡ μάλλον μετὰξὺ τῶν ὁπαδῶν τους.

Στὴν Ραγκοῦζα ἐξ ἄλλου — τὴν Σικελίαν, ὀνομαζοῦνται, καὶ ὄχι τῆς Δαλματίας — μέχρι τοῦ 1675 ἦταν ἐπίσης ἕνας μόνον πολιοῦχος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἀλλὰ οἱ εὐπατρίδαι τοῦ τόπου, μιμνημένοι τοὺς εὐπατρίδας τῆς Μοντίκα, ἔκαναν ἀναφορά στὸν βασιλεῖ τῆς Σικελίας, τὸν ἴδιον Ρουτζέρο Νορμάνο, ὁ ὅποιος προθυμότητα ὑπέγραψε ἕνα διάταγμα πού ὥριζε καὶ δεύτερον πολιοῦχο, τὸν Ἅη Γεώργιο, διέτα-

θέντας νὰ δώσουν οὕτε πεντάρα, λέγοντας ὅτι ἦταν ἀρεστὴ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἅγιου Γεωργίου.

Τότε οἱ ἀπλοῖκοι ἐκείνοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ὁμώσαν. Σηκώθηκαν καὶ πῆγαν νὰ χτίσουν τὰ σπῖτια τους μακριὰ ἀπ' τοὺς ἀριστοκράτες, σ' ἕνα ὕψωμα, δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μακριὰ ἀπ' τὴν παλιὰ πόλιν τους. Ἐκεῖ ἔκτισαν μετ' αὐτοὺς δικούς τους ἐβράνους μοναχὰ μιὰ ἐκκλησίαν τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου καὶ κήρυξαν ἄγριον κ' αὐσελκτον πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἅγιου Γεωργίου καὶ τῶν ἐνοριτῶν του, πόλεμος ὁ ὅποιος ἐξακολοῦε μέχρι σήμερα.

Η ΡΩΣΣΙΑ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ ΣΤΗΝ ΤΣΑΡΙΚΗ ΑΥΛΗ

Πῶς ἕνας τσαρλατᾶνος ἐγένεν αἰτία νὰ κηρυχθῇ ὁ Ρωσσο-Ἰσπανικὸς πόλεμος. Ὁ διαβόητος καβ-βαλιστὴς καὶ γόης φὸν Νόϊριγκεν. Ἡ ἀλλόκοτος προφητεία του. «Βλέπω... βλέπω...» Ἡ δολοφονία τῆς Τσαρικής Αὐλῆς. Ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς. Ὁ Τσάρος ἐπὶ ἕνα χρόνον δὲν λησιάζει κανένα, κλπ.

Καὶ ἄλλη φορὰ γράψαμε στὴν «Οἰκογένειαν» γιὰ τοὺς μάγους, τοὺς τυχοδιωκτὰς καὶ τοὺς ὑπνωτιστὰς, οἱ ὅποιοι εἶχαν πλημμυρίσει πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τὸν μολοδεδίκον τὴν Τσαρικήν αὐλὴν τῆς Ρωσσίας. Ὅλοι γνωρίζουν σήμερα τοὺς σκοτεινοὺς ἄβυσσους τοῦ σατανικοῦ ἐκείνου καλογήρου, τοῦ Ρασπούτιν, ὁ ὅποιος μετ' ἐνδεχόμενον ἐπιδόσας πού ἐξακούσας στὸν Τσάρον καὶ στὴν Τσαρίνα, εἶχε γίνῃ ἕνας ἀληθινὸς ἐφιέλτης γιὰ τὸ ρωσσικὸν λαόν.

Πρὶν ὅμως ἀπὸ τὸ Ρασπούτιν, διάσοοι ἄλλοι παρονομοὶ σατανικοὶ ἄνθρωποι ἐπέσταν κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὴν Τσαρικήν αὐλὴν. Σήμερον θὰ ἀπογλυφθοῦμε μὲ ἕναν ἀπ' αὐτούς, τὸ διάστημα καθάλισται καὶ τσαρλατᾶνον φὸν Νόϊριγκεν, στὸν ὅποιο ὀρεῖται καὶ ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ ρωσσοῖσπανικοῦ πολέμου, πού ἔφερε τόσες καταστροφὰς ἐπὶ τῇ Ρωσσίᾳ καὶ ἐταπεινώσει φοβερὰ τὸ Τσαρικὸν στέμμα.

Ὁ φὸν Νόϊριγκεν, ὅπως δείχνει καὶ τὸ ὄνομά του, ἦταν γεωμανικὸς καταγωγῆς. Καὶ, πρὶν ἀκούη πᾶς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Τσάρου-Σέλο, σκυλίσταν γιὰ τὴν προφητικὴν του ἱκανότητα. Ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι τὸ μέλλον δὲν ἐκρεῖτο ἀπ' αὐτὸν κανένα ἀπόλυτον ὑποστικόν. Ἐβουλότο σὲ ἀλλόκοτους ὁραματισμοὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους, ἐποπτεύοντες ἐκείνοι πού τὸν ἐννοοῦσαν, καθάριζαν νὰ βλέπῃ τὰ μέλλοντα ν' ἐπιβῇ. Καὶ, γαυρόντας ἀπάνω σ' ἕνα γαστρί περὶ ἑνὸς καθάριστικῆς στήματος καὶ ἀσθμῶδους, μωροῦδες νὰ διαβάζῃ τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν...

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν γόητα ἐνταμιόποισε κατὰ τὸ 1902 ἕνα ἀπὸ τὰ ρωσσικὰ κόμματα, τὸ ὅποιο ἐπέδωκε νὰ ποῦσῃ τὸν πόλεμον μετ' ἡ Ἰαπωνία. Ἀντὶ τούτου αὐτὸς τὸν κόμιστον ἔτρεν ὁ ἦτορ ὁ Μέγας Δοῦξ τῆς Ρωσσίας. Ἀλλ' ἡ Ρωσσία ἦταν τότε μιὰ ἀπολυταρχία. ὅλες ἡ ἐξουσίαι ῥωσίζονταν συγκεντρωμέναι ἐπὶ τὸν Τσάρον καὶ τίποτε, πού παντὶ δὲ ἡ κηρύκει ἐνδὲ πόλεμον, δὲν ὑποπόρουν ἡ ἀπορριπτικὴ γὰρ τὴν ἐννοίαν του, καὶ τὴν ὁλοκληρὴν κόμην ἔβλεπε ὅτι ἕνας τοῖπος μονάχα ὑπῆτο γιὰ νὰ πρηνωποποιήσῃ τοὺς σκοπούς του: νὰ πείσῃ τὸν Τσάρον νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον.

Οἱ ἄγγελοι πού ἔκταναν γιὰ τὸ σκοπὸν αὐτὸ ἐπανειλημμένως συσκέψαν καὶ διαβούλια. ἐπανειλημμένως διαβήσαν στὸν Τσάρον, ἀλλ' ὅλα ἐπὶ τὴν ἀνὰ ἀνὰ ἡμέραν. Ὁ Τσάρος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ῥωσίζοντες ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ἐνὸς ἄλλου, φιλεργονικοῦ κόμματος καὶ δὲ ἦτορ ἔβλεπε ν' ἀκούσῃ ὅτι λέει νὰ πόλεμον. Καὶ ἔτσι ὁ Μέγας Δοῦξ ἔπρεπε νὰ μεταπειλοῦσθαι τὴν σὴν Νόϊριγκεν, νὰ τὸν ὅποιο εἶχε ἀκούσει νὰ μιλῶν ὅλοι μὲ θανάσιμ.

Ἐστειλε ἀμέσως καὶ τὸν ἐκείνου. Τὸν περιέβαλε μὲ πολλὰς τιμὰς καὶ τοῦ ἐξήντισε τὰ σγέδια του. Ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐδέχθηκε καὶ ἄρχισε ἀμέσως κινεῖν νὰ παίζῃται ἡ κομμοῖδα.

πὺ κατέλθῃς στὴν κήρυξί τοῦ πολέμου.

Ἐνα βράδυ ὁ Μέγας Δοῦξ ἐκάλεσε στὰ διαμερίσματά του πού εἶχε στὰ ἀνάκτορα πολλὰς διακεκριμένους προσωπικότητες τῆς Ρωσσίας, στρατηγούς, πολιτικούς, ἀριστοκράτας κλπ.

Ἐπίσης ἐκάλεσε καὶ τὸν φὸν Νόϊριγκεν, τὸν ὅποιο καὶ παρουσίασε στοὺς προσκεκλημένους του. Σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτούς τὸ ὄνομα τοῦ μάγου ἦταν ἤδη γνωστόν. Καὶ, φυσικὰ, τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα δείγμα τῆς τέχνης του. Ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐδέχθηκε καὶ τότε σὲ μιὰ μεγάλῃ αἴθουσᾳ τῶν ἀνακτόρων ἄρχισε μιὰ μυστηριώδη καὶ ἀλλόκοτη πνευματικὴ συνειρμῶν μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Τσάρον καὶ τὴν Τσαρίνα, εἶχε γίνῃ ἕνας ἀληθινὸς ἐφιέλτης γιὰ τὸ ρωσσικὸν λαόν.

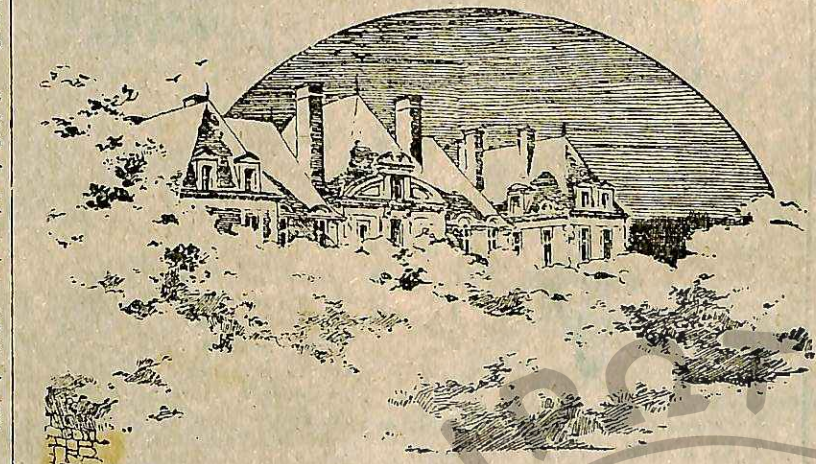
Ἦταν ὅμως τὰ φῶτα καὶ μέσον σὺ σκοτὶδι, μὲ τὸ πρόσωπο μονάχα φωτισμένον ἀπὸ ἕνα ἀδύνατον λυχνάρι. Ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἄρχισε νὰ ἐπικαλεῖται τὰ πνεύματα, νὰ ξεφυλλίζῃ τὴν στικτοπαθὴν κ' ἀπὸ τὸν Τσάρον. Δὲν

καὶ τῆς εἶπε μὲ ὑποβλητικὴ φωνή:

— Μεγαλειότητά, πού κανένα μεγάλην γὰρ... Στὸ μέτωπό σας διακρίνω ἕνα σγμάδι... Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες θὰ δώσετε στὴν Ρωσσίαν τὸν δόχο τοῦ Τσαρικοῦ θρόνου, πού τὸν περιμένει μὲ τρεῖς λαχτάρα!

Ἡ Τσαρίνα ἔτρεξε ν' ἀνακινῶσθαι τὴν καινούριαν προσητεία στὸν Τσάρον. Καὶ οἱ δύο τοὺς ἐπείκειναν πρᾶγματι μὲλῃτάτα ἕνα διάδοχο γιὰ τὸν θρόνον τους. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ δέκα ἐβδομάδας, ἡ Τσαρίνα ἔγραψε στὴν μεγάλη δούκισσαν Μαρία Παυλόβνα, τὴν χήραν τοῦ «ἐγγλύου δούκως Βλαδιμίρου καὶ μητέρα τῶν πριγκίπων Κυρίλλου καὶ Βόριδος: «Δὲν γνωρίζω τὸ μυστικὸν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητῆ μου δούκισσα. Ἐκεῖνον πού ξέρω, εἶνε ὅτι κατέγει μιὰ ἀπόκοψη τέχνη καὶ μπορεῖ νὰ μπαίνει βαθεῖα μέσα στὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων».

Ἡ Τσαρίνα ἦταν περισσότερο μυστικὸπαθὴς κ' ἀπὸ τὸν Τσάρον. Δὲν

Ἄγία Γραφή καὶ νὰ γράσῃ σ' ἕνα κομμάτι χαρτί τὰ σχήματα καὶ τοὺς ῥυθμούς του, ἐνῷ γύρω του οἱ ἀριστοκράται καὶ οἱ στρατιῶν, κυριεύοντες ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἄνοιαν, συγκρατοῦσαν καὶ τὴν ἀναπνοὴν τους ὁ κόμην. Στὸ τέλος ὁ φὸν Νόϊριγκεν ὁπλοῦσε τὴν προφητείαν του. Ἡ λέξις ἐβγαίνοντες ἀπὸ τὸν Τσάρον καὶ τὴν Τσαρίνα πού ἔπρεπε νὰ ἀναγινώσκοντες ἀπόκοψη ἀπόκοψη ἀπόκοψη ὡς μέσον γιὰ νὰ στρεφῶσθαι τὴν ἐπιστολήν του ὁ καταγλύβος Ρασπούτιν. Καὶ μετ' ἐπὶ τὴν γέννησιν τοῦ φὸν Τσάρου τοῦ Γερμανοῦ καθάριστικῶς ἄρχισε ν' ἀνατέλλῃ λαμπρὰ καὶ τὴ Μεγαλειότητά του ἐπ' αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς...

— Βλέπω... ἄρχισε νὰ λέγῃ, βλέπω... πολὺ γόητρον τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης... νὰ πείσῃ σὲ συνειρμῶν... Βλέπω ἕνα μεγάλο κόμιστον, μιὰ ἀπέραντη ὁρδὸν Ἀυτοκρατορίας καὶ τὴ Μεγαλειότητά του ἐπ' αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς...

Ἡ προσητεία αὐτὴ τοῦ φὸν Νόϊριγκεν ἔφθασε τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὰ αὐτὰ τὰ ἔδωκε καὶ μεγάλη σημασία. Ἐβάνθηκε μάλιστα ὑπερόκλητα δόξατος στοὺς ἀλικιούς πού τὴν ἀνέεσαν. Ὡστόσο ὁ Γερμανοῦς τυχοδιωκτὴς δὲν ἀποκαρῶνθηκε μετ' ὁν πρῶτην αὐτῆς ἀποτυχία. Ἐπείτα ἀπὸ λίγες μέρας τὸν παροῦσαν στὴν Τσαρίνα. Ἐκείνος, μὲ τὸ μεγάλο θάρος πού εἶχε, τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια

ἔβρισκε ἄλλη εὐχαρίστησιν, στὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ νὰ παραβῇ σὲ ὀπτασίαν πού τὴν ἀπερῶνουν ἀπὸ τὸ γήινον κόσμον. Αὐτὴ ἦταν ἡ μὴν παρηγορία πού εἶνε γιὰ τὴν πνευμένη καὶ τὴν κούρασμένη ψυχὴν τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ προφητεία τοῦ φὸν Νόϊριγκεν ἐπιδεδόθη. Στὶς 30 Ἰουλίου τοῦ 1904 ἐγεννήθηκε ὁ διάδοχος τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου, τὸ ἀπένεικτον αὐτὸ παιδί πού μεταγενερίσθηκε ἀργότερον ὡς μέσον γιὰ νὰ στρεφῶσθαι τὴν ἐπιστολήν του ὁ καταγλύβος Ρασπούτιν. Καὶ μετ' ἐπὶ τὴν γέννησιν τοῦ φὸν Τσάρου τοῦ Γερμανοῦ καθάριστικῶς ἄρχισε ν' ἀνατέλλῃ λαμπρὰ καὶ τὴ Μεγαλειότητά του ἐπ' αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς...

Τὴν εἶπε συμβῇ ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους: Τί εἶχαν πρὶν συνάντησιν; Ἐκείνη, πού ἐκράττει μόνον ἕνα τέταστο τῆς ὥρας: Γιὰτὶ ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως, γοῖς νὰ ἐξαφανισθῇ πότε πείσῃ. Τὴν ἀπάντησε: Καὶ γιὰτὶ ὁ Τσάρος ἔπεσε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀπορρώσεως καὶ τῆς ἀπάθειας πού ἐκράττει ἕνα ὁλόκληρον χρόνον: Καὶ τὴν ἀπάντησιν γὰρ τὸν περριανόουν ἀπὸ τὸν Τσάρον θὰ μείνουν σκοτεινὰ γιὰ πάντα...

Τὴν εἶπε συμβῇ ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους: Τί εἶχαν πρὶν συνάντησιν; Ἐκείνη, πού ἐκράττει μόνον ἕνα τέταστο τῆς ὥρας: Γιὰτὶ ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως, γοῖς νὰ ἐξαφανισθῇ πότε πείσῃ. Τὴν ἀπάντησε: Καὶ γιὰτὶ ὁ Τσάρος ἔπεσε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀπορρώσεως καὶ τῆς ἀπάθειας πού ἐκράττει ἕνα ὁλόκληρον χρόνον: Καὶ τὴν ἀπάντησιν γὰρ τὸν περριανόουν ἀπὸ τὸν Τσάρον θὰ μείνουν σκοτεινὰ γιὰ πάντα...

Τὴν εἶπε συμβῇ ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους: Τί εἶχαν πρὶν συνάντησιν; Ἐκείνη, πού ἐκράττει μόνον ἕνα τέταστο τῆς ὥρας: Γιὰτὶ ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως, γοῖς νὰ ἐξαφανισθῇ πότε πείσῃ. Τὴν ἀπάντησε: Καὶ γιὰτὶ ὁ Τσάρος ἔπεσε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀπορρώσεως καὶ τῆς ἀπάθειας πού ἐκράττει ἕνα ὁλόκληρον χρόνον: Καὶ τὴν ἀπάντησιν γὰρ τὸν περριανόουν ἀπὸ τὸν Τσάρον θὰ μείνουν σκοτεινὰ γιὰ πάντα...

Τὴν εἶπε συμβῇ ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους: Τί εἶχαν πρὶν συνάντησιν; Ἐκείνη, πού ἐκράττει μόνον ἕνα τέταστο τῆς ὥρας: Γιὰτὶ ὁ φὸν Νόϊριγκεν ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως, γοῖς νὰ ἐξαφανισθῇ πότε πείσῃ. Τὴν ἀπάντησε: Καὶ γιὰτὶ ὁ Τσάρος ἔπεσε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀπορρώσεως καὶ τῆς ἀ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τ' ανοιξιάτικα ταγιέρ έχουν φούστες ίσιες ή αν φόρι, κοντές και ολυστρογγυλες γύρω και βέστες μακρύνες ή κοντές, όπως προτιμάτε. Πάντως η κοντές κυρίες καλλί (α κά μουν ν' αποφεύγουν τις πολύ μακρύνες ζακέτες.

— Συχνά η φούστα και η βέστα γίνονται από το ίδιο ύφασμα. Πολλές φορές όμως γίνονται και από υφάσματα εντελώς διαφορετικού χρώματος.

Τ' ανοιξιάτικα ταγιέρ γίνονται από λινά, από σατέν και από τζέρσεϊ. Θα ιδούμε όμως και πολλά ταγιέρ φανταζι, όπως π.χ. φούστα και βέστα από ύφασμα εμπριμέ και μονόχρωμη μπλουζα — ή φούστα και μπλουζα από ύφασμα εμπριμέ και βέστα από απλό ύφασμα. Έν τούτοις κάποτε η φούστα ή η βέστα είνε από ύφασμα εμπριμέ.

— Επειδή όμως συνήθως τα εμπριμέ υφάσματα είνε κρεπ πολύ λεπτά, γι' αυτό τα ταγιέρ με φούστα και βέστα εμπριμέ δεν θα φορεθούν αμέσως από την αρχή της ανοίξεως, αλλά λίγο αργότερα. Θα ιδούμε όμως πολύ χαριτωμένους συνδυασμούς οι οποίοι πηγαίνουν ιδίως σε πολύ νέες κυρίες. Έτσι, ένα ταγιέρ, μοντέλο του Παρισινού Οίκου Τ'ένι, αποτελείται από φούστα και βέστα από κρεπ-ντε-σιν εμπριμέ ρόζ επάνω σε άσπρο φόντο και από μπλουζα άσπρη με ρόζ κέντημα. Ένα άλλο πάλι ταγιέρ — μοντέλο κι' αυτό — έχει φούστα και μπλουζα από κρεπ-ντε-σιν εμπριμέ, κόκκινα σχέδια επάνω σε άσπρο και βέστα από λινά άσπρα, γαρνιρισμένη με κόκκινες βελονιές.

— Το πιο σίχ και πρακτικό ταγιέρ για κάθε μέρα είνε σκούρα φούστα με ζακέτα και μπλουζα άσπρη σε σχήμα σμιζέτας και καπέλλο, σάντα και εσάρπα άσπρη, χρωματιστού ζωηρού.

— Με σκούρα ταγιέρ πηγαίνει πολύ και ντυμπλέρ από ύφασμα εμπριμέ, καθώς και μια σάρπα άσπρη.

— Με φούστα και βέστα από μαύρο σατέν πηγαίνει ωραία, εκτός από την άσπρη μπλουζα, και μπλουζα από κίτρινο τζέρσεϊ ή ρόζ. Και τα δύο αυτά χρώματα θα φορεθούν πολύ την άνοιξη.

— Με φούστα και βέστα από λινά μπλε-μαρέν πηγαίνει μπλουζα από άσπρο σατέν, γαρνιρισμένη με χρωματιστά κεντήματα.

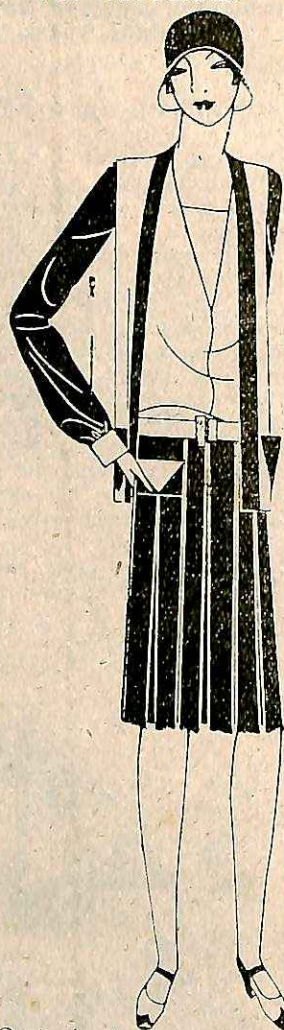
— Με τον συνδυασμό δύο διαφορετικών χρωμάτων τζέρσεϊ γίνονται ωραία ταγιέρ και φορέματα. Μαύρο και άσπρο, καθώς και μπλε μαρέν και άσπρο τζέρσεϊ, είνε πολύ κατάλληλα για ταγιέρ, για φόρεμα όμως ταίριαζει καλύτερα μαύρο και ρόζ ή μπλε-μαρέν και ρόζ.

— Το τζέρσεϊ είνε ένα ύφασμα πολύ κατάλληλο για τη ντεμ-σαιζόν. Είνε ζεστό, ελαστικό και ελαφρό συγκρότης, και πέφτει ωραία επάνω στο σώμα. Όσοι κυρίες μάλιστα είνε περισσότερο από όση πρέπει παχιές, καλὰ θα κάνουν να φορούν και κομπινιζόν από τζέρσεϊ, το οποίο δεν γονοβαίνει καθόλου την σιλουέτα.

— Το τζέρσεϊ είνε πολύ κατάλληλο

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

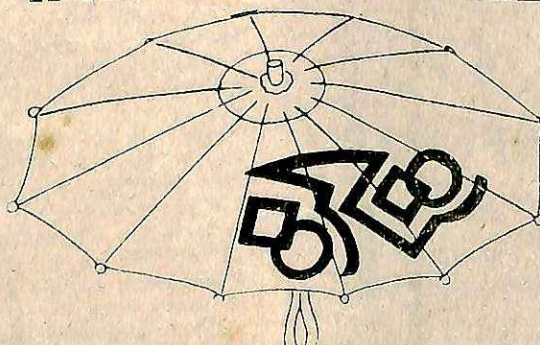
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Οραίο ανσάμπλ, τουά-πιές. Η φούστα είνε πλισσέ από τζέρσεϊ μπλε-μαρέν, με σπές από τζέρσεϊ άσπρο. Η μπλουζα και η βέστα είνε από άσπρο τζέρσεϊ, αλλά τα μανίκια και οι ενκρουστασιόν της βέστας είνε από τζέρσεϊ μπλε-μαρέν.

Χαριτωμένο ντε-πιές, με φούστα αν-φόρι, από τζέρσεϊ ρόζ, και βέστα από τζέρσεϊ μαύρο, με ενκρουστασιόν από τζέρσεϊ ρόζ.

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ομπρέλλα από άσπρο λινό, με ενκρουστασιόν από δέρμα μπλε ή κόκκινο.

λο και για πιέτες, αλλά όχι για άνισες φούστες.

— Της τελευταίας μόδας είνε και φορέματα σκούρα επάνω σε ανοιχτόχρωμα φουρώ. Η φούστα των φορεμάτων αυτών είνε κομμένη σε παννύ, τα όποια δεν ενώνονται καθόλου και έτσι ανοίγουν στο βέδισμα και φαίνονται από τζέρσεϊ. Π.χ. ένα φόρεμα από λινά μπλε-μαρέν ανοίγει επάνω σε ένα φουρώ από σατέν μπλε ανοιχτό.

Επίσης στα φορέματα αυτά το κορσάκι είνε αρκετά ανοιχτό εμπρός, ώστε να φαίνεται αρκετό μέρος από το φουρώ, ως ζιλέ.

— Η πιο αξιοσημείωτη τελευταία αλλαγή της μόδας είνε το ανέδασμα της σάκας σε όλα σχεδόν τα φορέματα και το μάκρομα της φούστας. Ωστόσο είν' αλήθεια ότι βλέπουμε ακόμη αρκετά φορέματα με χαμηλά ταγία που φάνει ως τους γοφούς.

και κάποτε κάτω από αυτούς, αλλά τα περισσότερα νέα φορέματα έχουν μέση ύψηλή.

— Ενώ η τάγια ανεβαίνει, η φούστα κατεβαίνει. Μολονότι όμως τα βραδυνά φορέματα έχουν μακρύνει τόσο ώστε να εγγίζουν το έδαφος και κάποτε να σχηματίζουν ούρα, τα φορέματα της ημέρας έχουν μακρύνει μόνο κατά όκτω ή δέκα εκατοστά περισσότερο.

— Τα περισσότερα φορέματα φορούνται κάτω από τους γοφούς. Κάποτε όμως φορούνται και κάτω από τα γόνατα και θυμίζουν έτσι αρκετά τις φούστες των Ισπανίδων χορευτριών. Το φάρδος αυτό επιτυγχάνεται με γκοντές και με βολάν αν-φόρι, που ανοιγοκλείουν στο βέδισμα σαν τα φύλλα μιας μεγάλης βεντάλιας. Ποτέ η μόδα δεν ήτο τόσο ζωντανή, τόσο «κινητή», υπορούμε να πούμε, όσο σήμερα. Τα μοντέρνα κυματιστά φορέματα δεν μοιάζουν καθόλου με τα τυπικά και «ακίνητα» φορέματα των περασμένων εποχών.

— Ο γνωστός Παρισινός οίκος Πατού έχει λανσάρει βραδυνά φορέματα με φούστες πολύ μακρύνες ολόγυρα, με ούρα και χωρίς ούρα. Ωστόσο επικρατούν η φούστες με άνισο μάκρο, κοντές εμπρός ή στα πλάγια, ώστε να φαίνεται η γραμμή της κνήμης.

— Πολλά βραδυνά φορέματα γίνονται από δαντέλλα, με πιέτες και με βολάν διπλά ή και περισσότερα, και μακραίνουν πίσω ή στα πλάγια με εσάρπες με μυτερές άκρες και με άνισα πάν.

— Μερικά δαντελλένια φορέματα έχουν άμπρεσμαν από ζωρέτ.

— Η πιο μοντέρνα ανοιξιάτικη ομπρέλλα θα είνε από λινό άσπρο, με ιδιόρρυθμες ενκρουστασιόν από δέρμα χρωματιστό με χέρι άσπρο, κοντό ή άσπρη με το χρώμα της γαρνιτούρας.

— Επίσης είνε πολύ της μόδας και η χρυσάλλινες λαβές στις ομπρέλλες.

— Θα ιδούμε ακόμη και τσάντες με φουρού από κρύσταλλο.

— Θα ιδούμε επίσης την άνοιξη μικρά καπελλάκια από μαύρο φέτρ, εφαιρμισμένα στο κεφάλι και στον σβέρκο, και με μια σειρά από μπουκλες πρόσθετες ολόγυρα, που αρχίζουν κάτω από τα αυτιά και περιβάλλουν όλον τον σβέρκο. Η μπουκλες αυτές έργοείσαι πρέπει να είνε σύμφωνες με το χρώμα των μαλλιών σας.

— Της τελευταίας μόδας είνε γι' το βράδυ γοβάκια από κρεπ-ντε-σιν, αλλά φαίνεται πως θα ιδούμε πάλι και γοβάκια από μαύρο λουστρίνι, με βραδυνές τουαλέτες.

— Η μόδα των βαθειά κομμένων μαλλιών έχει περάσει πειά. Το γτένισμα αλά γκαρσόν δεν θεωρείται τώρα καθόλου σίχ και μοντέρνο. Τα τελευταία χτενίσματα είνε εντελώς γυναικεία και χαριτωμένα. Βλέπουμε σ' αυτά ωραίες κυματιστές οντυλασιόν και μικρές μπουκλες πίσω, συγκερατούμενες με χτενάκια και άγκράφες με λαμπερές πέτρες.

Η Μονταίν

«Η μεγαλύτερη εφημερίδα
δημοκρατικής ελευθρίας είναι»

«ΤΡΕΚΑ»

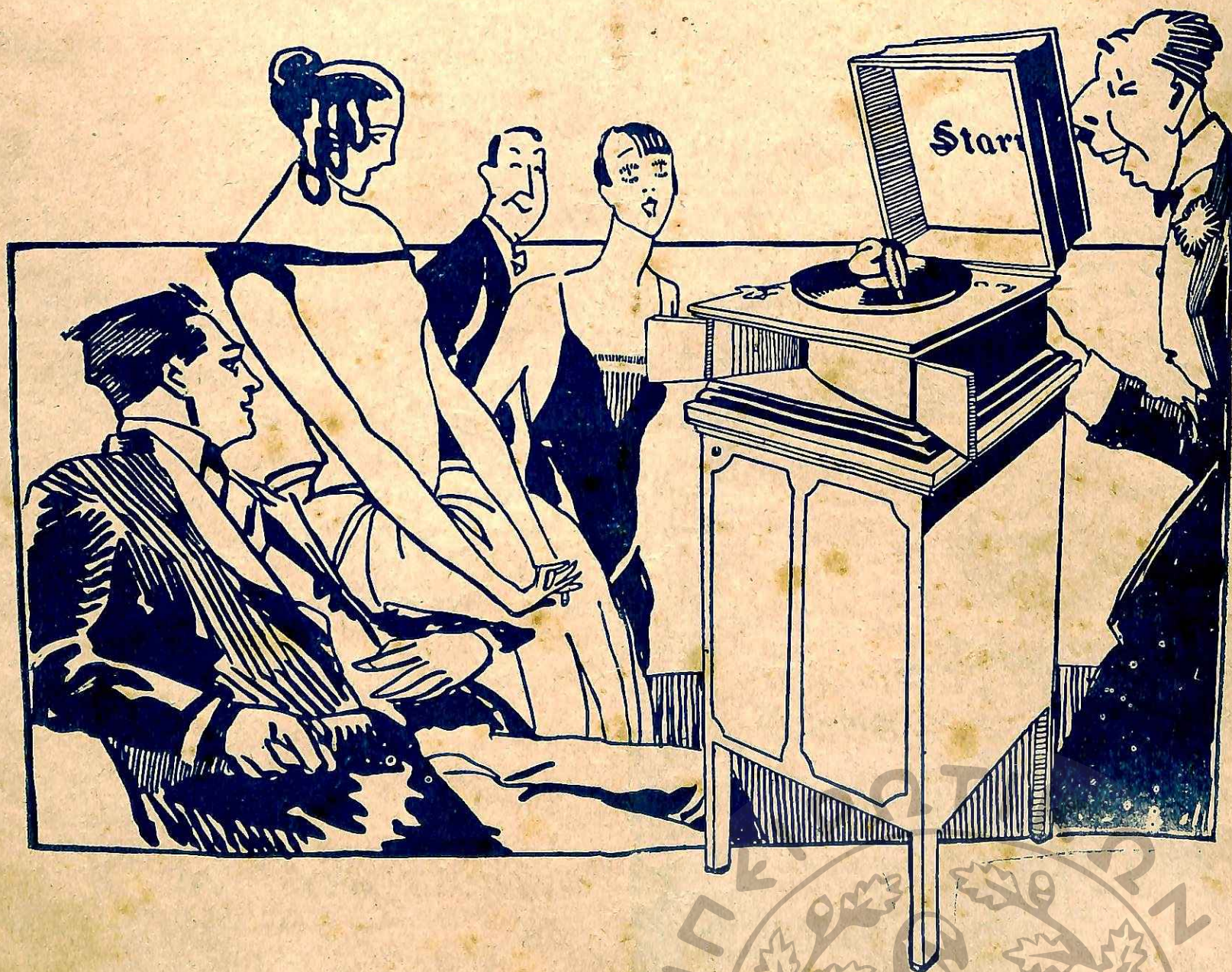
Βουλγίας 15
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ : Στρά 'Αρσακείου 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : 'Οδός Φίλωνος 48